

ДЕЙВИД МОРЕЛ ОГНЕНА СИЕНА

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1.

От „Нюзуик“:

„Това беше много отдавна. Вече не мисля за него“, твърди Малоун. Но ако — според критиците — в неговите картини има повече живот, отколкото в работите на който и да било от художниците импресионисти, човек не може да не се запита дали чувствеността в произведенията му не е реакция от кошмара, при който едва не загинал през нощта на 20 декември 1989 година, по време на американското нахлуване в Панама.

Художник, бил преди това военен пилот на хеликоптер, в условията на жестока конкуренция в съвременния свят на изкуството — тази драматична съпоставка на бурното минало на Малоун с артистичното му настояще се смята за част от мистичния му чар. Да, но докато това минало се струва екзотично на някои меценати, други критици още от самото начало изразиха скептицизма си по отношение достойнствата на произведенията му. Както казва Дъглас Фенърман, представителят на Малоун: „Чейс трябваше да работи два пъти по-упорито, за да получи признание. В този смисъл никак не е зле да имаш дух на войник, ако искаш да оцелееш в битките из галериите на Манхатън.“

И наистина Малоун повече прилича на войник, отколкото на художник. Метър и осемдесет висок, по-скоро жилест, отколкото мускулест, той има побронзовяло от слънцето лице и привлекателни, като че ли издялани от неогладен камък черти. Интервюиран на плажа до неговия дом в мексиканския курорт Козумел, той току-що е приключил всекидневния си осемкилометров крос, комбиниран с гимнастически упражнения. Пясъчнорусата му коса, избеляла от палещите лъчи на карибското слънце,

подхожда на наболата му брада и подчертава грубата му хубост. Освен петната боя по тениската и шортите му, по нищо друго не личи принадлежността му към света на изкуството.

На тридесет и седем години е, но никак не е трудно да си представи човек, че едва ли е изглеждал по-различно в лейтенантската си униформа преди десет години, когато хеликоптерът му бил свален от панамска ракета.

Това станало в 2,00 през нощта на 20 декември и докато самият Малоун отказва да говори, Джеб Уейнрайт — вторият пилот, свален заедно с него — си припомня случката много ясно: „През онази нощ около нас летяха толкова много трасиращи куршуми, без да се броят пламъците от експлозиите на земята, че сякаш бяха фойерверки по случай Четвърти юли. Само че в преизподнята. Най-напред ударихме от въздуха — 285 самолета и 110 хеликоптера. Като ято комари, само че с доста остри жила. Четиридесетмилиметрови оръдия «Вулкан», 105-милиметрови гаубици, противотанкови ракети с лазерно насочване... Изобщо такива работи. Една от главните цели беше щабът на панамските въоръжени сили — прилична на стара фабрика сграда в едно от предградията на столицата Панама на име Ел Чорило, тоест Поточето. «Врагът е разположил щаба си там — твърдяха нашите аналитици, — за да могат панамските войски да използват двадесетхилядното население на Ел Чорило като жив щит.» И точно така стана — продължава Уейнрайт. — Когато хеликоптерите ни атакуваха, противникът потърси прикритие в домовете наоколо. Ние обаче се спуснахме подир тях и точно тогава Чейс се развика по радиото, че обстрелваме цивилни граждани. И така си беше. В същия миг почти едновременно пет блока избухнаха в пламъци. Централното командване изобщо не успя да реагира, а ние вече бяхме поразени. Още си спомням как зъбите ми изтракаха от експлозията. Чейс се бореше с всички сили да удържи машината. Цялата кабина бе задимена, хеликоптерът се въртеше като полудял и се

мяташе на всички страни. Чейс е най-добрият пилот, когото съм виждал, но и да ме питате, пак не мога да ви кажа как успя да ни свали читави на земята.“

Обаче това било само началото на кошмара. В тъмнината, озарявана от пожарите, разпространяващи се от къща в къща, Малоун и Уейнрайт се опитали да избягат. Смесили се с двадесетте хиляди жители на Ел Чорило, които се били втурнали като обезумели из тесните улички на квартала, Малоун и неговият втори пилот попаднали под огъня не само на панамските войници, но и на американските хеликоптери, чиито екипажи не били предупредени, че на земята има техни свалени колеги.

„После ме раниха в крака — продължава Уейнрайт. — Нямам представа как стана. Докато хората търчаха покрай нас с писъци, Чейс ми направи турникет, метна ме на рамо и се опита да излезе от огъня. По едно време се наложи да извади пистолета и да го използва срещу панамски войник, скрил се във входа на една сграда. По-късно си дадох сметка, че ме е мъкнал на рамо доста след разсъмване. Подпрян на една стена, дойдох на себе си, до мен Чейс, и двамата покрити със сажди, а срещу нас идваха нашите танкове и огнехвъргачки да довършат онова, което бе останало от Ел Чорило. Две хиляди цивилни граждани загинаха през тази нощ. А само Бог знае колко са били ранените. Всичките двадесет хиляди души загубиха домовете си.“

Малко след това Малоун напуска морската пехота.

„Чейс винаги сядаше и рисуваше, ако няхахме тренировки — спомня си Уейнрайт. — Понякога, вместо да излезе в отпуска, той оставаше в казармата и работеше по скиците си. Явно беше, че има талант, но няха представа в каква степен до момента, в който напусна и започна да си изкарва хляба с това. През онази нощ в Ел Чорило той взе решение и повече не се обърна назад.“

В картините на Малоун ценителят няма да открие и следа от насилие. В по-голямата си част те са живописни пейзажи. Пулсиращите от живот детайли, напомнящи Ван

Гог и въпреки това подчертано негови, излъчват бурна радост и вълнуващо преклонение пред красотата на природата, която вероятно само някой, срещал се лице в лице с апокалиптично насилие и смърт, би могъл да изобрази...

2.

Вълните тихичко проплискваха в маратонките на Малоун, а слънчевите лъчи отскачаха от гладкото като стъкло Карибско море, създавайки невиджани отсенки от цветовете, които като че ли никога не се повтаряха. С всичките си сетива Малоун усещаше скърцащия под краката си пясък, леката милувка на вятъра в гъстата си къдрава коса и непрестанното кряк-кряк-кряк на чайките, кръжащи над главата му. Вдигайки четката над недовършеното платно, той се съсредоточи да попие всичко наведнъж — не само формите и цветовете, а и звуците, аромата, че дори и вкуса на соления вятър. Да се опита да постигне непостижимото, като вложи и тези усещания в една визуална среда, така че когато зрителят застане пред картината, да усети какво значи да стоиш на това място в именно този вълшебен момент и да се къпеш в лъчите на залязващото слънце така, сякаш то повече никога няма да изгрее.

Нещо привлече вниманието му и рязко го изтръгна от унеса. Когато беше военен, способността на Малоун да наблюдава няколко неща едновременно бе част от изкуството да оцелява, но сега художникът, не войникът, успя да засече движението с периферното си зрение.

Идваше откъм дясната му страна, от китка палми на стотина метра от безлюдния плаж, там, където свършваше черният път. Силуетът се превърна в набит мъж, който тръгна по пясъка извън сянката на палмите, вдигна длан към челото да се предпази от блясъка на слънцето в очилата си и впери поглед по посока на Малоун. Докато мъжът се приближаваше, костюмът му постепенно придоби естествения си цвят — тъмносин. Черните му обувки скоро се напращиха от белия пясък, по който ходеше. Куфарчето му — сребристосиво, в тон с косата му, грапаво и на миниатюрни бучици — беше от щраусова кожа.

Малоун не се изненада, че не е чул колата му. В края на краищата шумът от прибоа бе толкова силен, че заглушаваше всичко друго. Не го изненада и неподходящото облекло на новодошлия — дори и на

островен рай човек понякога не може да си почине, натъквайки се на забързани бизнесмени с куфарчета или чанти в ръка. Онова, което обаче наистина го изненада, бе решителността, с която мъжът се приближаваше. Това означаваше, че идва специално при него, а той не бе казал на никого къде е.

Всичко това му мина през ума, без да дава никакви признаци, че е забелязал непознатия, използвайки само лекото извъртане на главата си към палитрата, за да замаскира периодичните погледи, които хвърляше по посока на натрапника. Насищайки червената боя на платното, той чу стъпките да се приближават толкова, че хрущенето на пясъка вече бе съвсем отчетливо.

После хрущенето спря на около ръка разстояние вдясно от Малоун.

— Господин Малоун?

Художникът не му обърна внимание.

— Казвам се Александър Потър.

Малоун все така не му обръщаше внимание.

— Вчера говорих с вас по телефона. Казах ви, че ще долетя днес следобед.

— И сте си загубили времето. Мисля, че бях достатъчно ясен. Не проявявам интерес.

— Бяхте твърде ясен. Само че моят работодател не приема „не“ за отговор.

— Ами да свиква тогава.

Малоун продължаваше да нанася бои по платното. Чайките крещяха. Мина цяла минута.

Потър наруши мълчанието:

— Може би работата се състои в това, че хонорарът не ви е достатъчен. По телефона ви споменах за двеста хиляди долара. Работодателят ми ме упълномощи да удвоя сумата.

— Не става въпрос за пари — обърна се най-сетне към него Малоун.

— А за какво?

— Едно време работата ми се състоеше в това да изпълнявам нечии заповеди.

Потър кимна:

— Когато сте били в морската пехота.

— Когато се уволних оттам, си обещах, че отсега нататък ще правя само онова, което ми се иска.

— Половин милион.

— Твърде дълго време се подчинявах на заповеди. Много от тях бяха безсмислени, но работата ми бе да ги изпълнявам. И най-накрая реших сам да си бъда шеф. Бедата бе в това, че имах нужда от пари и се наложи да наруша обещанието си. Човекът, който ме нае, виждаше нещата по-различно от мен. Непрекъснато откриваше грешки и отказа да ми плати.

— В нашия случай това няма да стане.

Вратовръзката на Потър бе на червени, сини и зелени райета — емблема на някакъв „Айви Лийг“ клуб, в който Малоун нито щеше да бъде поканен, нито пък имаше някакво желание да влезе.

— И тогава не стана — продължи Малоун. — Повярвайте ми, убедих го да ми плати.

— Искях да кажа, че този път никой няма да търси грешки в работата ви. Вече сте много известен. Шестстотин хиляди.

— Това е повече, отколкото съм получавал за която и да било картина.

— Работодателят ми го знае.

— Защо? Защо е готов да плати толкова много?

— Защото цени уникалното.

— Само за да нарисувам някакъв портрет?

— Не. Поръчката включва два портрета. Единият е лицето на обекта. А другият — цял ръст. Голо тяло.

— Голо? В такъв случай мога ли да предположа, че не вашият работодател е въпросният обект?

Малоун подхвърли тази шега, но очевидно Потър нямаше чувство за хумор.

— Жена му. Господин Беласар не дава дори на фотографии да го снимат.

— Беласар?

— Дерек Беласар. Познато ли ви е името?

— Ни най-малко. А трябва ли?

— Господин Беласар е много влиятелен човек.

— Да, сигурен съм, че си го казва всяка сутрин пред огледалото.

— Моля?

— Как разбрахте, че съм тук?

От рязката смяна на темата зад очилата на Потър премина сянка на смущение. Той вдигна вежди в гримаса, която вероятно трябваше да означава съсредоточено смръщване.

— Това едва ли може да се нарече тайна. От галерията в Манхатън, която ви представлява, потвърдиха писаното наскоро в „Нюзуик“. Вие живеете тук, на Козумел.

— Нямах предвид това.

— Как разбрах къде да ви позвъня ли? — Лицето на Потър отново излъчваше абсолютна увереност. — Нищо мистериозно. В статията пишеше, че обичате усамотението до такава степен, че нямате дори телефон и живеете в рядко населена част на острова. Пак там пишеше, че най-близката до вас сграда бил някакъв ресторант на име „Коръл Рийф“, където получавате пощата си и откъдето се обаждате. Беше просто въпрос на упоритост от моя страна да се обаждам в този ресторант, докато накрая ви хванах, като обядвахте.

— И това нямах предвид.

— Тогава се опасявам, че не ви разбирам.

— Откъде разбрахте, че съм тук? — И Малоун посочи пясъка в краката си.

— Ааа. Разбирам. Един човек в ресторанта ми каза къде сте.

— Не. Днес следобед дойдох тук по моментна прищявка. Не казах на никого. Има само един начин да сте знаели къде да ме намерите: пратили сте някого да ме следи.

Изражението на Потър не се промени. Той даже не мигна.

— Носите със себе си неприятности — каза Малоун. — Вървете си.

— Може би ще обсъдим въпроса на вечеря.

— Хей, ама на вас коя част от думичката „не“ не ви е ясна?

3.

Потър седеше на маса точно срещу вратата, вперил поглед в нея, докато Малоун влизаше в „Коръл Рийф“. Официалният му бизнескостюм рязко контрастираше с живописните бермуди и тениски на туристите, дали си труда да минат десетте километра от единственото градче на Козумел — Сан Мигел, за да посетят тази местна знаменитост — ресторанта. Преди доста години той бил просто най-обикновен павилион, в който продавали бира и закуски на гмуркачите, привлечени тук от кристалночистите води край близките рифове. Но с времето и сградата, и менюто се разширили до такава степен, че сега ресторантът бе включен в туристическия наръчник на Козумел в графата „Непременно да се види“.

Разбира се, Потър имаше право да сяда където си иска, но въпреки че ресторантът често бе пълен, Малоун смяташе „Коръл Рийф“ за свое убежище и съвсем не му бе приятно Потър да го замърсява с присъствието си.

Спрял се за миг на вратата, той изгледа Потър с продължителен и тежък поглед, после се обърна към Ят Балам, кръглоглавия и широколик собственик, потомък на древните майи. Смекчил изражението си, Малоун го поздрави. Никога не бе изпитвал нужда от много приятели, за да се чувства щастлив. Единствено дете, отгледано от самотна майка и често оставяно за дълго време само, той се бе научил сам да си прави компания. Не се чувстваше ни най-малко изолиран да живее далеч от единственото градче на този малък остров срещу източния бряг на мексиканския полуостров Юкатан. Но тъй или иначе, ресторантът се бе превърнал във важно за него място. Идваше тук всеки ден. Бе установил топли отношения не само с Ят, но и с жена му, която всъщност бе готвачката, и с трите му деца, които работеха като сервитьори. Редките гости от света на изкуството и от време на време бившите му бойни другари, както и любителите на подводния спорт, идващи тук достатъчно често, за да се смятат за редовни посетители, изцяло запълваха нуждата му от общуване. Преди три месеца имаше и жена, но всичко приключи твърде бързо, тъй като тя

определено не харесваше самотния живот, пък бил той и в карибски рай, и се бе върнала към манхатънските галерии и приемите.

След размяната на няколко любезности Ят каза:

— Там има един човек, който седи цяла вечер, но не си поръчва нищо друго освен изстуден чай. Погледът му не мърда от вратата. Казва, че чака теб.

Ят насочи бадемовите си очи към Потър.

— Да, видях го, като влязох.

— Приятел ли е?

— Досадник.

— Проблеми ще има ли?

— Не. Но май ще е по-добре да уредя това, за да мога после да хапна на спокойствие. Какъв е специалитетът тази вечер?

— „Хуачинанго Веракрус“.

Устата на Малоун се напълни със слюнка, като си представи червената риба, сготвена със зелени чушки, лук, домати, маслини и подправки.

— Занеси му една порция и ми я пиши в сметката. И аз ще хапна същото.

— Ще те настаня на друго място.

— Няма нужда. Няма да вечерям с него. Я по-добре първо ни донеси по една маргарита. Имам чувството, че ще му се припие нещо силничко, като приключа разговора си с него.

Малоун се извърна да тръгне към Потър, но усети ръката на Ят и спря. После обърна поглед към него и му се усмихна успокоително.

— Няма страшно. Обещавам, че няма да има никакви неприятности.

Ресторантът бе с осмоъгълна форма, а тръстиковите му стени бяха високи до кръста, за да не пречат на гледката към морето. Меката светлина на пълната луна осветяваше прибоа. Над барчето до входа висеше картина, подарена на Ят от Малоун, на която бе изобразен плажът. Разпределени на равни разстояния една от друга, от стената се издигаха греди и както спици на колело, поддържаха кръглия сламен покрив, издигнат в центъра като палатка. Резултатът бе усещане за пространство и въздушност, независимо колко хора има в ресторанта.

Потър не сваляше поглед от Малоун. Приближавайки се, художникът реши, че на плажа, в светлината на залязващото слънце,

натрапникът му се бе сторил с по-здрав цвят на лицето, отколкото сега. Бледността на кожата му предполагаше, че рядко излиза навън. Насочените към него иззад очилата очи го гледаха със сериозно изражение.

— Седнете при мен — посочи Потър стола срещу себе си.

— Боя се, че няма да мога. Но си позволих да ви поръчам. Специалитет на заведението. Ще видите, че е най-вкусното нещо, което някога сте опитвали. Така поне няма да изпитвате чувството, че се връщате със съвсем празни ръце.

Без да сваля поглед от Малоун, Потър забарабани с пръсти по масата.

— Боя се, че не съм се изразил достатъчно ясно. Неуспехът ми да ви убедя да приемете поръчката е неприемлив. Не мога да се върна при господин Беласар и да му кажа, че сте отказали.

— Ами тогава не се връщайте. Кажете му, че напускате.

Пръстите на Потър затропаха по-силно.

— Това също е неприемливо.

— Хей, всеки си има проблеми в работата. Няма значение колко ти плаща. След като това, което вършиш, не ти харесва...

— Грешите. Работата много ми харесва.

— Чудесно. Тогава намери начин да се справиш с него.

— Проблемът е мой. Не съм свикнал да се примирявам с липсата на резултат. Нямаме представа колко сериозна е работата. Какво да ви дам, за да ви накарам да се съгласите?

— Точно обратното е — отвърна Малоун. — Ако приема поръчката, ще изгубя единственото нещо, което най-много ценя на този свят.

— И кое е то? — попита го с внезапно нараснал интерес Потър.

— Моята независимост. Виж какво, пари имам повече от достатъчно. Не е необходимо да въртя опашка пред някакъв кучи син, който си мисли, че е достатъчно богат, за да ми казва какво и как да рисувам.

Малоун не усети кога гласът му се е издигнал над общия шум в ресторанта. Чак когато си даде сметка за настъпилата около него тишина, се обърна и видя, че всички са спрели да се хранят и се взират неодобрително в него, включително и Ят, застанал до барчето.

— Съжалявам — вдигна ръка до сърцето си Малоун. После се извърна отново към Потър и добави с по-нисък глас: — Това е нещо като допълнение към моя дом. Не ме карай да си изтървавам нервите тук.

— Отказът да приемете поръчката абсолютен ли е?

— Ама ти да нямаш проблеми със слуха?

— И не мога да направя нищо, за да променя намерението ви?

— Исусе Христе, не е ли очевидно?

— Чудесно. — Потър се изправи. — Ще предам на господин Беласар.

— За какво е това бързане? Опитай първо яденето.

Потър вдигна куфарчето си.

— Господин Беласар ще желае да научи решението ви колкото е възможно по-скоро.

4.

На около половин километър навътре в морето обитателите на дванадесетметровата платноходка, хвърлила котва близо до рифа, бяха повече заинтригувани от светлините на ресторанта, отколкото от отражението на луната в спокойните морски води. Четиримата мъже напрегнато гледаха към брега и слушаха радиостанцията от кабината. Гласовете бяха ясни — въпреки фоновия шум от разговорите на останалите клиенти в ресторанта.

— Не съм достатъчно близо, за да чуя какво му отговори Малоун — долетя от радиостанцията мъжки глас, — но Потър изглежда като попикан.

— Става — обади се и женски глас. — Взима си куфарчето. Бърза сякаш да се махне оттук.

— Според мен бърза за летището — каза шефът на групата в яхтата, мъж с оредели коси. — Знаем колко подозрителен е Беласар към телефоните. Потър сигурно ще използва снабдена със заглушител радиостанция от борда на самолета.

Женският глас от радиостанцията продължи:

— Родригес ще се прави на таксиметров шофьор. Ще проследи Потър и ще разбере какви са намеренията му.

— Междувременно Малоун се приближи до собственика на ресторанта — обади се мъжкият глас. — Май му се извинява. Яд го е на себе си, но май повече го е яд на Потър.

Известно време от радиостанцията долиташе само общият шум от хранещите се клиенти. После мъжкият глас каза:

— Сяда да яде.

На яхтата шефът на групата въздъхна отегчено. Плискането на водата в бордовете го дразнеше. А може и онова, което бе чул по радиостанцията, да го бе раздразнило.

— Толкова за тази вечер. Спектакълът свърши.

— И Малоун не прие офертата — каза едрият мъж до него.

— Точно както предрече.

— Е, аз му бях втори пилот. И поддържаме връзка, откак напусна морската пехота. Знам начина му на мислене.

— Значи е решил да бъде ничий, а? Друг такъв случай никога няма да ни падне. Ти го познаваш добре. Как, по дяволите, да го направим наш?

5.

Стряскайки се, Малоун чу грохота още преди да завие с джипа си покрай палмите, откъдето се виждаше домът му — или по-точно би се видял, ако не бяха облаците прах. Изправиха се пред него като стена и той едва успя да спре. Пред смаяния му поглед се откри невъобразим хаос от ръмжаща като сърдити динозаври техника, тракащи вериги, проблясващи гребла. Булдозери! Един, два, три... Боже господи, половин дузина разярени чудовища, заръфали пясъчните дюни и палмите около дома му.

Когато за първи път видя това усамотено кътче на източния бряг на Козумел, веднага разбра, че именно то е мястото, където би искал да живее. Спокойните води откъм срещуположния край на островчето бяха направили онзи район по-привлекателен за туристите и строителните фирми, което бе добре дошло за Малоун, тъй като той искаше да е далеч от тълпите. Затова живописният прибой на тази наветрена страна на острова, усамотеността и грубата красота на това кътче с дългите ивици ослепителнобял пясък, ярко контрастиращ на разположените тук-там черни скали, се оказа нещо, на което не можа да устои.

Съгласно мексиканския закон, чужденец можеше да закупи земя само ако се сдобие с разрешение от Министерството на външните работи. Ако обаче земята бе плажна ивица, нещата ставаха по-сложни, тъй като правителството искаше да е сигурно, че към такъв ценен ресурс хората ще се отнасят с нужното уважение. Ето защо на Малоун му се наложи да купи земята посредством петдесетгодишен попечителски договор с местна банка, която си запазваше правото на собственост и се явяваше опекун на плажа. След това нае известен мексикански архитект да проектира къщата. Раздвижената едноетажна сграда бе построена от неособено красив материал — бетон, — който обаче понасяше местната влажност по-леко, отколкото дървените трупи, свързани заедно и оформящи стените на повечето домове в района. Всеки ъгъл и ръб на бетона бе изгладен, острите черти бяха избегнати, омекотявайки целия изглед на къщата. Външната мазилка бе

ослепителнобяла, подчертана от многобройните цъфтящи храстчета, а покривът бе направен така, че да изглежда като от палмови клони, придавайки ѝ типичен за района вид. Няколкото арки и вътрешни дворчета осигуряваха свободен достъп на ветреца до всяка стая и намаляваха нуждата от климатична инсталация.

Всичко това обаче вече го нямаше. Къщата бе покрита с дебел слой прах, вдиган от размахалите наоколо гребла булдозери. Обичайният за това време на деня лек бриз отнасяше всичката тази мръсотия право в къщата. Пясъчните дюни, между които се бе загнездил домът му, сега бяха изравнени със земята. Навсякъде се въргаляха съборени и изкоренени палми. И въпреки това, булдозерите продължаваха да копаят, да рият и да късат плътта на райското кътче на Малоун.

Встреченият от изненада Малоун изведнъж се раздвижи. Побеснял от гняв, той изхвъркна от джипа и се втурна към най-близкия булдозер, махайки енергично на водача му да спре. Той обаче или не го чу, или реши да не му обръща внимание, защото машината мина с грохот покрай него, забивайки гребло в поредната палма. Вече превъртял от яд, Малоун се хвърли подир него, хвана се за една дръжка, качи се горе, посегна към контактния ключ и изгаси двигателя.

— По дяволите, крещя ти като луд да спреш! — викна той на испански.

Водачът избъбра някаква мръсотия и хвана Малоун за ръката, опитвайки се да си върне ключа.

— Какво правите тук? — попита Малоун с блеснали от гняв очи.

Ругаейки, водачът още по-енергично се опита да си вземе ключа.

Малоун го хвърли на пясъка.

Ревът от двигателите изведнъж заглъхна и над заливчето на Малоун отново се възцари тишина. Другите булдозери бяха видели случката, бяха изгасили машините си и сега скачаха на земята, притичвайки се на помощ на колегата си.

— Казвай! — ревна отново Малоун. — Какво правите тук? Това е моят дом! Нямате право!

Останалите водачи наобиколиха булдозера — двама от едната страна, трима от другата.

— Остави брат ми на мира — изръмжа един от тях.

— Сбъркали сте мястото! Та аз живея тук, за бога! Има някаква грешка!

— Грешката ще е твоя, ако не се махнеш от брат ми.

Мъжът се покатери на булдозера.

— Чуйте ме!

Не. Завъртайки се, водачът, от когото Малоун бе отнел ключа, замахна с юмрук към корема му. С леко забавен рефлекс — не като едно време в пехотата — Малоун посрещна ръката му, сграбчи я и използвайки инерцията ѝ, го измъкна от седалката, захвърляйки го по гръб на пясъка. После със същото плавно движение се наведе, за да избегне юмрука на брата на пострадалия, насочен право към лицето му, и изправяйки се, заби своя в слънчевия му сплит. Мъжът полетя подир брат си и тежко се тръшна до него, силно изохвайки от болка.

Останалите четирима водачи зяпнаха изумено, не знаейки вече докъде ще се разрасне тази разправия.

— Никой не бива да пострада!

— Освен теб! — викна първият водач и с усилие се изправи на крака.

— Казвам ви, не искам да се бия! Просто спрете за момент, за да се разберем. Какво правите тук с тази машинария?

— Човекът, който ни нае, бе много точен — каза един от другите водачи сърдито. — Той ни доведе тук. Попитахме го за къщата. Той обаче рече, че земята била негово. Каза ни да изравним всичко и да го подготвим за нов хотел.

— Кой човек? Който и да е бил, той не е знаел за какво става въпрос. Каза ли ви как се казва?

Когато Малоун чу името му, яростта в гърдите му забушува с нова сила.

6.

РОБЕРТО РИВЕРА — БАНКОВ СЛУЖИТЕЛ

Малоун блъсна вратата толкова силно, че матовото стъкло едва не се разлетя на парчета.

Ривера — строен тъмнокос мъж с тънки мустачки — стреснато вдигна глава. Възрастният клиент от другата страна на бюрото му спря обясненията си по средата на думата, рязко пое въздух и едва не се задави, погълнал сякаш костилка от праскова.

— Сеньор Ривера, опитах се да го спра! — проплака секретарката през рамото на Малоун.

Малоун впи поглед в очите на Ривера.

— Работата ми не може да чака.

— Ще се обадя на полицията — извика секретарката, връщайки се към бюрото си.

— Изчакай малко. — Ривера се обърна към клиента си, който отново дишаше нормално, но продължаваше да гледа изплашено. — Сеньор Валдес, моля да ме извините за прекъсването. Бихте ли почакали малко отвън, докато оправя тази неприятност?

Веднага щом вратата се затвори зад клиента, Малоун с две енергични крачки се приближи до бюрото и заплашително се надвеси над Ривера.

— Кучи син такъв, защо си изпратил тези булдозери да ми ровят из собствеността?

— Явно тук има някакво недоразумение.

— Но не и според ония типове, дето карат булдозерите. — Малоун сви юмруци от ярост. — Много ясно ми обясниха. Ти си ги изпратил!

— О, тук няма никакво недоразумение! — отвърна Ривера.

— Какво?

— Наистина аз ги изпратих.

— Значи си признаваш?

Макар че бе ужасно ядосан и тъкмо се канеше да сграбчи Ривера за яката, Малоун изненадано се спря.

— Разбира се. Недоразумението, за което споменах, не се състои в това, че булдозерите са там, а в това, че са във вашата собственост. Тази земя вече не е ваша.

— Копеле гадно, нали си я платих!

— Съгласно попечителски договор с тази банка, която си запази правото на собственост на нейно име. Обаче при нас се получиха купища оплаквания от вашата загрозяваща плажа къща.

— Какво?

— Освен това слуховете, че я използвате за контрабанда на наркотици, повече не могат да бъдат пренебрегвани. Свързах се с Министерството на външните работи. Попечителският договор бе прекратен. Аз купих мястото.

— Исусе Христе, това е невъзможно!

— Възможно е — спокойно възрази Ривера. — Явно още не сте си взели пощата, в противен случай щяхте да видите уведомлението от банката за прекратяване на договора.

— Аз платих за тази земя!

— Освен това щяхте да намерите и чек за сумата, инвестирана от вас. Към нея съм прибавил, макар че не бях задължен, и скромна печалба за компенсация — в съответствие с повишената пазарна цена на земята.

— Компенсация? Лайно такова, ти съсипваш собствения ми дом!

— В този момент се сети за нещо, което чу от водачите. — Хотел, а?

— Какво?

— Продад си мястото ми на строителна фирма.

— Офертата бе твърде добра, за да не ѝ обърна внимание.

— Сигурно. — Малоун го сграбчи за яката. — Е, ужасно трудно ще ти бъде да похарчиш парите от тази твърде добра оферта в инвалидна количка!

— Викай полицията! — извика Ривера към другата стая.

Малоун го изправи на крака.

— Помислете си още веднъж — предупреди го Ривера. — В Мексико затворниците нямат никакви права. Доста дълго време ще прекарате в затвора, преди делото ви да стигне до съда.

Малоун сви лакът и изтегли юмрука си назад, готов за удар.

— Струва си.

— И когато накрая стигне до съда, мога да ви уверя, че мексиканските съдии гледат с много лошо око на чужденци, вдигнали ръка на уважавани граждани.

Секретарката отвори вратата.

— Полицията идва.

— Благодаря ти. А сега оставям господин Малоун да реши дали имаме нужда от намесата им.

Ривера предизвикателно го гледаше от десет сантиметра разстояние.

— Уважаван гражданин — едва не се изплю Малоун и с отвратено изражение на лицето отпусна юмрук. — Да, офертата явно е била адски добра.

— Обвинявайте човека, с когото преговарях. Той ви познава. Настоя да ви поздравя от негово име.

— Да ме поздравите? Не мога да... Как се казва?

— Александър Потър.

— Потър?

— Освен това каза, че работодателят му също ви изпраща поздравите си.

7.

Паркингът на „Коръл Рийф“ бе празен. От входа му тръгна такси с пътници, чиито лица изразяваха дълбоко разочарование. Малоун слезе от джипа и прекоси пясъчната ивица до предната врата, за да впери поглед в окачената на нея табелка с надпис „Затворено“. Всички щори бяха спуснати.

Той се намръщи. Необичайната тишина, царяща в заведението, подчертаваше като че ли изведнъж усилилия се шум от прибоя. Мина му през ума, че работната етика на Ят бе такава, че би затворил само ако нещо се е случило с него или семейството му.

Опита да отвори, но вратата бе заключена. Потропа, обаче отвътре никой не отговори. С бързи и енергични крачки той заобиколи сградата и спря пред задната врата, водеща към кухнята. Опита я и с облекчение видя, че е отключена. Отвори я и влезе в полутъмната кухня, лъхаща на ароматите от предната вечер. От предната вечер, отбеляза той повторно наум, защото печките бяха студени. Никакви признаци, че някой се кани да готви на тях.

Откъм летящите вратички долетя обезпокоен глас:

— Кой е?

— Ят?

— Кой е? — настоя гласът.

— Аз съм, Ят. Чейс.

— О! — Едната от вратичките се отвори и кръглото загрижено лице на Ят надникна вътре. — Помислих, че е поредният клиент.

Малоун усети как в гърдите му се разлива топлина от комплимента, че го смятат за нещо повече от обикновен клиент.

— Какво има, Ят? Какво е станало?

— Какво има ли? — Ят сякаш обмисли въпроса, преди да отговори: — Какво ли не.

От полумрака на вътрешния салон зад гърба му долетя чукане откъм предната врата. Последвалото по-силно тропане завърши с разочаровани възгласи и шума от двигателя на отдалечаваща се кола.

— Отначало обяснявах на всеки един поотделно, че е затворено, после станаха вече твърде много.

Ят уморено махна на Малоун да отиде при него във вътрешния салон. Пристъпил вътре, Чейс видя на бара бутилка текила и полупразна чаша.

— Ама какво е станало? Защо не ми кажеш?

Вперил втренчен поглед във входната врата, Ят заговори като че ли на себе си:

— Непрекъснато идват да питат кога ще отворя отново. Не можех вече да понеса да повтарям толкова пъти, че не знам. Накрая седнах тук и само ги слушам как чукат по вратата.

— Казвай какво има! — настоя Малоун.

— Тази сутрин дойде един човек и ми предложи да купи „Коръл Рийф“ за толкова пари, колкото никога не съм и сънувал в живота си.

Стомахът на Малоун сякаш се преобърна.

— Говорих с жената и децата. Толкова здраво работеха. Всички работехме. — Ят поклати глава потиснато. — Беше твърде много, за да се устои.

— Потър — каза Малоун.

— Да, Александър Потър. Бе тука завчера. Каза да ти предам поздравите му.

— Както и тези на един друг човек на име Дерек Беласар, нали?

— Да. „Коръл Рийф“ трябва да остане затворен, докато сеньор Беласар не реши какво да прави с него. — Ят премести поглед върху чашата си, погледа я втренчено няколко мига, после я надигна и отпи голяма глътка. — Трябваше да помисля по-дълго. Трябваше да изчакам, преди да подпиша документите. Сега разбирам, че парите не означават нищо, след като не знам какво да правя с времето си. До този момент не знаех колко важно е било за мен да дойда тук.

Миналото време в речта на Ят бе толкова подчертано, че Малоун не се сдържа, взе си чаша и си наля текила.

— Знам колко важно беше за мен.

Погълна бистрата и леко мазна течност и очите му се насълзиха, но не само от алкохола. Чувстваше се така, сякаш някой бе умрял. „Беласар, кучи сине, ще ми платиш за това“, каза си той.

— Щях да забравя — каза Ят. — Търсиха те по телефона.

— Така ли? — сбърчи вежди Малоун. — Кой?

— Един човек от галерията в Ню Йорк, която продава картините ти. Каза, че имал да ти казва нещо много важно.

С готов отново да се преобърне стомах, Малоун посегна към телефона.

8.

— Ти си продал галерията? — смаяно повтори Малоун това, което бе чул.

— Хей, изненадан съм не по-малко от теб! — Гласът на Дъглас Фенърман едва се чуваше от лошата телефонна връзка. — Повярвай ми, това бе последното нещо в главата ми. Но изведнъж — като гръм от ясно небе — ми падна тая страхотна оферта и аз...

— От един човек на име Александър Потър, преговарящ за някой си Дерек Беласар.

— Странна работа, Чейс. Потър каза, че ще се сетиш кой е купил галерията още преди да ти кажа името му. Но в случай че не се сетиш, той добави да ти предам...

— ...поздравите му.

— Абе ти да не си станал ясновидец?

— А също и тези на Беласар.

— Смайваш ме. Познаваш ли тия хора добре?

— Не, но повярвай ми, имам намерение да ги опозная.

— Значи всичко е наред. Двамата с теб се познаваме от толкова време. Ти си първият човек, на когото щях да се обадя и без да ме кара Потър. Искам да ти кажа каква чест бе за мен да те представлявам.

Малоун усети как гърлото му се свива.

— Ако не беше ти да ме представляваш с такова усърдие, никога нямаше да пробия.

— Хей, от нас двамата ти си талантът. Аз просто изпълнявах ролята на посредник. Но след като вече няма да правим бизнес заедно, това не означава, че няма да си останем приятели.

— Разбира се — едва успя да изрече Малоун.

— Да бе! — отвърна с тъга Дъг и след това с пресилен ентузиазъм продължи: — Е, поне няма да работиш с непознати. Щом се познавате с Потър и Беласар, ще поработите малко заедно, а след това може да станете и приятели.

— Не мисля.

— Кой знае, кой знае...

— Аз знам — стисна челюсти Малоун.

— Е, така или иначе, скоро няма да започнеш бизнес с тях — каза Дъг.

— Не те разбирам.

— Беласар планира цялостен ремонт на галерията. Всичките ти картини са опаковани и дадени на склад, докато завърши ремонтът.

— Какво?

— Временно няма да те има на пазара. Това може да се окаже добър ход. Според мен, след като галерията заработи отново, цените на работите ти ще се вдигнат, защото известно време ги е нямало.

Малоун стисна слушалката така, че кокалчетата му побеляха.

— А според мен Беласар ще направи така, че тези картини да ги няма много дълго време.

— Ама за какво става въпрос?

— Става въпрос за това, че ще накарам Беласар и Потър да съжаляват за мига, в който са чули името ми.

— Чакай малко, Чейс. Явно не съм се изразил ясно. Няма никаква причина да се чувстваш заплашен. Ако има нещо, което те притеснява, просто ми кажи. В сряда сутринта ще се видя с тях на един търг на „Содби“ и мога да им го предам.

В „Содби“? Малоун бързо запресмята — сряда сутринта, значи има още тридесет и шест часа. Отново стисна слушалката така, че ръката го заболя.

9.

— Чейс?

Продраният вик накара Малоун рязко да вдигне глава от куфара, в който с трескава бързина тъпчеше дрехи.

— Тук ли си, Чейс?

Надничайки през прозореца на спалнята, Малоун видя висок и широкоплещест мъж с късо подстригана руса коса и опалено от слънцето лице с едри кости, спрял се сред разринатия плаж.

— Джеб! — викна той.

Едрият мъжага се закиска.

— Джеб! Божичко, защо не ми се обади, че идваш?

— Чувам те, но не те виждам, приятелю. Къде си?

— Веднага излизам!

Когато Малоун изхвъркна на задната веранда, Джеб Уейнрайт се ухили широко. Беше на тридесет и седем години — колкото и Малоун. Беше обут в сандали, торбести бермуди и пъстроцветна риза с къси ръкави, чиито горни копчета бяха разкопчани и разкриваха широките му гърди, покрити с къдрави руси косми. На левия му крак се виждаше белегът от куршума, който бе получил през онази нощ при нахлуването в Панама. Тялото му си беше все същото — широки рамене и здрави, развити мускули.

— Почуках, обаче никой не ми отговори — каза Уейнрайт и усмивката му се разшири още повече. Лицето му бе обветрено като скалите наоколо. — Започнах да се притеснявам, че вече не живееш тук, особено след като видях всичко това. — Той обгърна с махване на ръката разровения наоколо пясък и изкоренените палми. — Какво, по дяволите, става? Оттук сякаш е минал ураган.

— Абе според една строителна фирма, това е връхът на благоустройството.

— И това не са единствените промени. Минах покрай оня страхотен ресторант, дето бяхме, като идвах миналия път. Мислех си, че ще вечеряме там, но е затворен.

— Благодарение на същата тази фирма. Не искам да си развалям настроението, като говоря за това. — Малоун изведнъж се притесни, като се сети. — Но ще трябва да те оставя сам. Хвана ме в много лош момент. Утре трябва да летя за Ню Йорк.

— Какво? Но аз току-що пристигнах! Не може ли да го отложиш с няколко дни?

Малоун поклати глава. Гневът ускори пулса му.

— Трябва да си уредя сметките с тоя тип, дето е виновен за всичко това. Ще разбереш за какво става въпрос, като отново се развъртят булдозерите. Може даже да се наложи да спиш на плажа, ако им заповядат да бутнат къщата.

— Толкова ли е зле?

— Даже по-зле.

— Хайде да ми разкажеш. — Джеб махна към плажа. Дай да се поразходим малко.

10.

Наближавайки гърмящия прибой, Джеб огледа морето, търсейки с очи дали не се виждат лодки. След като булдозерите бяха изкоренили палмите наоколо, човек вече трудно би могъл да се скрие някъде и да изпрати дистанционен микрофон около тях с изстрел от пушка. Все пак трябваше да бъде предпазлив.

— Всичко започна от един тип на име Потър — каза Малоун.

— Да, познавам го.

Малоун изненадано се извърна към него.

— Познавам също и Беласар — продължи Джеб. — Помолих те да се поразходим, защото къщата ти сигурно се подслушва, но този прибой е достатъчно силен, така че ако някой насочи микрофон към нас, едва ли ще чуе нещо.

— Къщата ми се подслушва? — Малоун гледаше така, сякаш Джеб бе казал някаква огромна тъпотия. — Защо...

— Защото Беласар е педант. Той те е проверил още преди Потър да дойде при теб. И сигурно ще продължи наблюдението над теб, за да види как ще реагираш на действията му.

— Ти пък откъде... — Чертите на Малоун се втвърдиха. — Значи... Не си дошъл тук просто да почиваш, а?

— Точно така.

— Тогава може би няма да е зле, стари приятелю, да ми кажеш някои неща. Като започнеш например от това какво, по дяволите, търсиш тук.

— Откакто се видяхме с теб за последен път, аз си смених работата.

Втренчил поглед в него, Малоун чакаше.

— Вече не съм в онази фирма за охрана. Работя за друга, с малко по-различни функции.

Малоун схвана моментално намека.

— Да не би дава става дума за...

— Управлението.

Джеб затаи дъх, очаквайки реакцията. Това бе моментът, от който се страхуваше най-много. След годините в морската пехота неприязънта на Малоун към всякакъв вид власт бе нараснала до такава степен, че ако усетеше да го манипулират, приятелството нямаше да му помогне: Чейс веднага щеше да му каже да се маха.

— О, ама това е страхотно! — каза Малоун. — Великолепно. Нямам думи, мамка му!

— Сега престани да се самонавиваш и ми дай възможност да ти обясня. Познаваш ли го този Беласар?

Устните на Малоун се изкривиха.

— Баровец с твърде много пари.

— А знаеш ли откъде ги има тези пари?

— Петрол. Кораби. Джунджурии. Има ли значение?

— Продава оръжие на черно.

Погледът на Малоун се изостри и сините му очи пронизаха Джеб като лазери.

— Беласар е един от тримата най-големи търговци на оръжие в света — започна Джеб. — За която и гражданска война да се сетиш в момента, бъди сигурен, че се трепят с оръжието, на Беласар. Но той не чака случаят да потропа на вратата му. Ако в някоя страна са на косъм от размирици, Беласар праща в нея диверсанти: гръмнат някоя сграда, убият някой политически лидер, като го правят така, че да изглежда сторено от противникова фракция, и ето ти гражданска война. Благодарение на него Ирак се добра до технологията да си направи атомен реактор, способен да произвежда плутоний за ядрено оръжие. Също Индия и Пакистан. Пък и Северна Корея. Той продаде зарина на онази секта в Япония, дето отрови метрото в Токио като генерална репетиция за отравянето на целия град. Носят се слухове, че на сергията му има и ядрено оръжие, до което се е добрал, когато се разпадаше Съветският съюз. Лично аз го смятам за най-страшния човек на света и ако си мислиш, че просто ще отлетиш за Ню Йорк и ще си „уредиш сметките“ с него, както сам се изрази, бъди сто процента сигурен, че ще разбереш как се чувства една муха, като се разплеска по стъклото на летяща с двеста километра в час кола.

Гласът на Малоун заскърца като два кремъка, търкани един в друг:

— Значи не ме познаваш така, както си мислех.

Джеб смръщи вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Да си спомняш някога да съм бягал от опасност?

— Никога.

— И този път няма да го видиш. Изобщо не ме интересува кой е и какъв е. За това, което ми направи, няма да му се размине толкова лесно. Тук живеех добре. Положих много усилия да го постигна. И изведнъж идва някакъв кучи син и ме съсипва само защото не можел да понася да му казват „не“. Е, сега ще разбере чие „не“ звучи като гръм от ясно небе.

— Ама чакай, аз не ти казвам да не си оправиш сметките. На твоя страна съм. Накарай го да си плати. Това, което искам да ти кажа, е да го направиш умната. Удари го там, където най боли.

— И как ще стане тая работа?

— Приеми поръчката, която ти предлага.

11.

Прибойт гърмеше. Въпреки това тишината около тях сякаш се сгъсти.

— Да приема... — Малоун безпомощно махна с ръка, смаян от чутото.

— Управлението много отдавна се мъчи по някакъв начин да се добере до Беласар — каза Джеб. — Ако успеем да разберем какви са плановете му, може би ще успеем да ги осуетим. Обаче Беласар е от фамилия, която се е научила как да оцелява. Баща му е бил търговец на оръжие. Тъкъв е бил и дядо му, и прадядо му, и прапрадядо му, и така чак до Наполеоновите войни. Това не е просто семеен бизнес. То е в гените му. Има невероятна интуиция да избягва капани и да усеща кога го следят. Колкото пъти сме се опитвали да внедрим някого близо до него, все сме се проваляли. Обаче сега ни се удава добър случай.

— Това е някакъв майтап, нали? Едва ли искаш сериозно да ми кажеш, че трябва да му сътруднича?

— Да ни сътрудничиш.

— И ако Беласар наистина е пратил хора да ме следят, значи вече знае, че агент от ЦРУ се опитва да ме вербува.

— Аз съм просто стар приятел, който неочаквано ти идва на гости за седмица, за да се погмурка и да се помотае със сърфа из залива. Освен това, за целия останал свят аз все още работя в охранителната фирма. Ако Беласар тръгне да ме проверява, няма да открие никаква връзка между мен и Управлението. Този разговор изобщо не може да те компрометира.

— Аз обаче съм художник, а не шпионин.

— Работата е там, че се надявах да си останал и войник — каза Джеб.

— Това беше много отдавна.

— Беше твърде добър войник, за да си престанал да бъдеш такъв.

— Но престанах, забрави ли? — Малоун пристъпи към него. — Трябвало е да се сетиш, че повече на никого няма да позволя да ми казва какво да правя.

Прибоят сякаш изведнъж загърмя по-силно. До тях долетя мъглата от разбиващите се вълни и както стояха вторачени един в друг, тя ги лъхна като хладна милувка.

Джеб се отдръпна леко и затърка белега от куршума с пръст.

— Искаш ли да се махам?

— Какво?

— Приятели ли сме или да си търся хотел в града?

— Какви ги дрънкаш? Приятели сме, разбира се.

— Тогава ме изслушай.

Малоун вдигна ръце отчаяно.

— Моля те! — Джеб вложи огромно чувство в думите. — Искам да ти покажа някои неща.

12.

Докато взетият под наем форд подскачаше из дупките по пътя, минаващ покрай покрити с увивни растения махагонови дървета, Джеб непрекъснато поглеждаше в огледалото дали не ги следят. По едно време вдигна дясната си ръка от волана и посочи с палец към куфара на задната седалка.

— Погледни там в страничния джоб.

Малоун неохотно се извъртя назад, наведе се и дръпна ципа на страничния джоб. Но онова, което намери, го изненада.

— Тук има само едно списание. „Глеймър“? Какво общо има някакво модно списание с цялата тази работа?

— Виж датата.

— Отпреди шест години?

— А сега огледай хубаво жената на корицата.

С нарастваща изненада Малоун се загледа в нея. Бе облечена в черна вечерна рокля, от която се виждаше само горната част. Линията на бюста ѝ, майсторски предадена от фотографа, бе подчертана от перлена огърлица, обици в тон с нея и елегантна черна шапка с широка, леко увиснала напред периферия, която напомняше на Малоун изискания вид, който някои дизайнери придаваха на кинозвездите през петдесетте.

— Не знаех, че жените още носят шапки — каза Малоун.

— Тоя брой е посветен на ретро модата. Разгледай я по-добре.

Жената на корицата бе огнена блонетка. Имаше здрава и силна фигура, която навеждаше на мисълта, че преди да се облече и да се нагласи така, е бягала или плувала. Макар че снимката я показваше само до кръста, Малоун оставаше с впечатлението, че е висока и ако човек я види в цял ръст, тялото ѝ ще е спортно и привлекателно.

Напомняше му на София Лорен, но не само за това, че бе пищна блонетка като нея, с пълни устни и бляскави черни очи, а и защото цветът на кожата им бе един и същ — топлият кафеникав цвят на добре изпечена глина, цвят, който Малоун много харесваше. Това го

накара да се запита дали двете жени нямат обща родина, дали и двете не са италианки.

Колата попадна в поредната дупка.

— Това е жената на Беласар — каза Джеб.

Малоун вдигна изненадано поглед.

— Жената, чийто портрет Беласар иска да нарисуваш — додаде Джеб.

— Имам чувството, че съм я виждал и преди.

— Защото се е появявала на корицата на около сто списания, без да споменаваме хилядите реклами на червило, шампоан, гримове, спирали и какво ли не още. За нея са писали списания като „Нюзуик“, „Тайм“ и „Пийпъл“. Календарът ѝ по бански костюм навремето беше бестселър. Веднъж седмично се е появявала по телевизията в програмата „Тудей“ да съветва жените какво да облекат. Била е толкова известна, че само да споменеш малкото ѝ име — и хората от дизайнерските кръгове веднага разбират за кого говориш. Сиена.

— Цветът на кожата ѝ.

— Аз пък мислех, че е град в Италия — каза Джеб.

— Ти не си художник. Печена сиена е най-приятният цвят на земя, червеникавокафяв, огнен.

— Огнен. Да, точно такава е впечатлението, което прави — каза Джеб. — Била е не модел, а супермодел. Преди пет години се е отказала.

— Защо?

— Кой знае? Била е на двадесет и пет години, а това означава, че почти е минала най-добрата възраст за един модел. Може би е решила да се оттегли, докато е била на върха. А може и да се е влюбила.

— В господина, дето не приема „не“ за отговор?

— Може и точно така да е станало. И Беласар наистина може да не приема „не“ за отговор.

— Обаче сега иска да му направя два нейни портрета. Един на лицето и един в цял ръст. Гола. Имам чувството, че нещо тук ми убягва.

— Чувството не те лъже.

Начинът, по който Джеб го каза, накара Малоун да вдигне поглед от списанието.

— Беласар се е женил три пъти преди това.

Малоун сви вежди в недоумение.

— И трите му жени са били страхотни, и трите са умрели млади.

— Какво?

— Първата изтървала управлението на спортната си кола и паднала от една скала. Втората, си счупила врата на една ски-писта. Третата се удавила, докато се гмуркала с акваланг.

— Звучи ми така, сякаш не е добре за здравето да си жена на Беласар — отбеляза Малоун. — С такова досие коя жена ще се омъжи за него?

— Мислиш, че женитбите му са били широко огласявани? Груба грешка. Беласар е сто пъти по-чувствителен от теб на тема конфиденциалност. За него това е въпрос на оцеляване. Повярвай ми, ужасно трудно бе да се доберем до факти за женитбите му и последвалите ги скромни и дискретни погребения. — Джеб помълча малко, за да придаде тежест на следващите си думи. — Преди смъртта на всяка съпруга Беласар наемал известен художник, за да ѝ нарисува портрет.

По гърба на Малоун пробягаха хладни тръпки.

— Картините висят в една заключена стая в имението на Беласар в Южна Франция. Част от колекцията му. Не може да понася несъвършенство. Когато жените му започнали да приближават тридесетте, когато започвали да губят малко по малко цвета на своята младост, ослепителната си красота и се е появявал и най-малкият недостатък — едва забележима бръчица около очите или някой бял косъм, той не е имал търпение да приключи с тях. Обаче мнителният му характер не му е позволявал просто да се разведе с тях. В края на краищата те са били твърде дълго покрай него. Чували са и са виждали много неща. Могли са да се превърнат в заплаха.

— Не разбирам. След като знае, че ще се отърве от тях, защо си дава труда изобщо да се жени? Защо просто не ги прави свои любовници?

— Защото е колекционер.

— Пак не мога да...

— Според него, докато не се ожени за дадена жена, тя не може да бъде негова собственост.

— Исусе Христе! — Малоун отново сведе поглед към списанието. — И след като умрат, те пак са негова собственост, само че

на портрети.

— Нарисувани от майстори, красотата им е обезсмъртена и никога не остарява — добави Джеб.

Малоун не вдигаше поглед от списанието.

— Значи сега се готви да убие и тази жена.

— Нещо такова си мислим и ние. — Джеб млъкна за момент, за да остави Малоун да помисли върху това. — Но ако ти отидеш да я рисуващ, може да измислиш начин как да я отървем. Нещата, които знае, сигурно ще са ни много полезни.

Мракът бързо се спускаше. Фаровете осветяваха околните дървета.

— Не.

— Не?

— Съжалявам, че жената си има проблем, но не я познавам — каза Малоун. — За мен тя е само едно красиво лице от корицата на списание. Няма нищо, което да ме свързва с нея.

— Но не можеш да я оставиш...

— Не искам да си имам работа с вас, момчета.

— Дори и ако желаете да си оправите сметките с Беласар?

— Мога да го направя и сам. Не искам никой да ме използва.

— Не мога да повярвам, че мислиш по този начин. Искате да си стоите настрана и да я оставите да умре?

— А на мен ми се струва, че точно това правите вие — възрази Малоун. — Не прехвърляйте отговорността върху мен. Допреди няколко минути изобщо не бях чувал за тази жена. Ако мислите, че е в опасност, изпратете няколко човека и я отвлечете.

— Не може. Сега не бива. В момента, в който изиграем хода си, Беласар ще затегне сигурността си още повече. И тогава вече никога няма да ни се удаде случай да пратим някого при него.

— Значи щом става дума за това, на вас също не ви пука за тази жена.

Джеб не отговори.

— Тя е само инструмент, който използвате, за да ме вербувате — продължи Малоун. — Да ме пратите там да слухте за вас е по-важно, отколкото да я спасите.

— Двете неща вървят в комплект.

— Не съм съгласен. И няма да позволя на никого да ме манипулира. Мога да си оправя сметките с него и сам.

— Ако се вслушаш в гласа на разума само за...

— Мамка му, Джеб! Същият като Беласар си. Не приемаш „не“ за отговор.

Джеб за миг замълча и преценяващо го изглежда. После отново отправя поглед напред.

— Значи така искаш?

— Така искам.

— Чудесно — каза безизразно Джеб и смръщи поглед към светлините на Сан Мигел пред тях. Гласът му стана още равнодушен: — Пие ми се нещо.

— Не се обиждаш, нали?

— За да приключи едно приятелство, е нужно нещо повече от някакъв си дребен спор.

Малоун обаче не можеше да се отърве от чувството, че именно това е станало.

13.

Двамата поеха по главната улица на градчето и спряха пред един ресторант на име „Коста Брава“, намиращ се съвсем до морето. Малоун пиеше бирата си, но не усещаше вкуса ѝ. Разговорът нещо не вървеше. Специалитетът на заведението — омар — бе приготвен точно както трябва, всичко бе наред, но Малоун непрекъснато си мислеше колко по-приятно щеше да му бъде, ако бяха в „Коръл Рийф“. Чак сега започна напълно да разбира какво е загубил.

Върнаха се по-рано, отколкото обичайно го правеха. Малоун предложи на Джеб да пийнат нещо преди лягане, но приятелят му се извини, че е уморен от пътуването. Тогава Чейс го остави да си легне, излезе на двора и се загледа в разровените дюни и разхвърляните изкоренени палми. Отпусна се в един хамак, затвори очи и мислите му го отнесоха към Беласар, към жената на име Сиена и към смъртната присъда, за която тя и не подозираше.

Когато видя снимката на корицата на списанието за първи път, стори му се, че красотата ѝ е някак си комерсиална и нищо повече. Но колкото повече я гледаше, толкова по-ясно виждаше едва загатнатата извивка около устните, начина, по който бе наклонила глава и бе насочила погледа си. Очите ѝ. Имаше нещо в тях, нещо, което говореше за по-дълбока, вътрешна красота.

Това лице и тези очи в момента блуждаеха из съзнанието му и не го оставяха да заспи. Мисълта му непрестанно се връщаше на цвета на кожата ѝ — печена сиена, любимия му цвят.

Накрая успя да задреме, но се събужда няколко пъти, продължавайки да мисли за красивата обречена жена, която го бяха помолили да нарисува. В някакво междинно състояние между сън и действителност, той си представяше чувствените ѝ черти — именно си представяше, а не си спомняше, защото не лицето от списанието занимаваше мислите му. Занимаваше го концепцията за това лице, как да изобрази красотата зад него — красота, която щеше да бъде унищожена, ако той не ѝ помогнеше.

И междувременно ще си оправи сметките с Беласар.

На зазоряване той чакаше отвън и застана пред Джеб, който си тръгваше, понесъл куфара навън.

— Ще го направя — каза му само Малоун.

ВТОРА ЧАСТ

1.

„Содби“ се намираше в онази част на луксозния манхатънски Ъпър Ийст Сайд, където Йорк Авеню пресича Седемдесет и втора улица. Февруарското небе — металносиво, надвиснало над покривите на сградите — бе готово като че ли всеки момент да засипе града с вихрушки сняг. Без да обръща внимание на студения вятър, Малоун стоеше на улицата, мушнало дълбоко ръце в джобовете на коженото си яке, и наблюдаваше главния вход на търговската къща, дълга цяла пресечка. Пред него непрекъснато се нижеше върволица от таксито и лимузини, които спираха за момент, за да слязат добре облечените пътници, които бързо се насочваха към сградата.

Бе малко след десет часа сутринта. Вчера следобед Малоун пристигна на летище „Кенеди“, успя да телефонира в „Содби“, преди да са затворили, и ги попита какъв ще бъде днешният търг и в колко часа започва. Бе му отговорено, че е за експресионисти, а началото е в 10,15. Малоун прекара неспокойна нощ в „Паркър Меридиън“.

Дъг Фенърман му бе казал, че ще се види с Потър и Беласар тази сутрин. Надяваше се да не са променили планове си, защото неговият собствен план зависеше от това. Тъй като се бе съгласил да помогне на Джеб, двамата се бяха помъчили да измислят някакъв начин да приеме поръчката на Беласар така, че да не събуди подозрението му. В края на краищата той твърде категорично бе отказал да направи портретите. Сега, след като по този начин бе вкарал Беласар в значителни разходи, за да го накаже и да му съсипе живота, дали търговецът на оръжие щеше да се хване, ако Малоун изведнъж вдигнеше примирено ръце, признаеше грешката си и приемеше да направи портретите? Дали нямаше да се усъмни в реакцията му? Нямаше ли да е по-убедително, ако Малоун отвърнеше с някоя по-яростна сцена?

„Да направя това, което се канех да направя, преди Джеб да се появи — реши накрая Малоун и Джеб се съгласи. — Променя се само това, че ще си оправя сметките по малко по-различен начин, а не както си представях.“ Лицето му гореше от гняв и от студ. Отново погледна

часовника си — 10,08, пак вдигна поглед към входа на „Содби“ и видя двама яки мъжаги да слизат от поредната лимузина. Късите им прически и стегнатите движения показваха, че са били в армията. А по-широко скроените им костюми осигуряваха идеално прикритие за оръжието, както и свобода на действията им, ако трябваше да се реагира моментално. След като огледаха внимателно улицата, те кимнаха към лимузината в знак, че е чисто и може да се излиза.

Малоун усети как по нервите му сякаш пробяга ток, когато от лимузината се измъкна Потър. Ниският набит мъж бе облечен с траурночерно пардесю, подсилващо бледността на лицето му. Оредяващата му коса леко потрепваше на вятъра, когато спря и се извърна да изчака слизането на следващия пътник. Малоун затаи дъх.

От едно досие, което му бе показал Джеб, знаеше, че вторият мъж е на шестдесет и една години, обаче за негова изненада, той като че ли нямаше и петдесет. Бе висок човек и с явно много силно присъствие. Имаше гъста и къдрава тъмна коса и широки, приятни черти, които Малоун свърза с произход от някоя средиземноморска страна. Физически изглеждаше изключително здрав. Над прекрасно скроения си тъмнокафяв блейзер и светлокафяви панталони бе наметнал бял копринен шал. Нямаше връхна дреха и явно не обръщаше внимание на времето. Всяка една от чертите му произвеждаше силно впечатление, подсилващо се от идеалното взаимодействие между всички тях, от което се получаваше властно физическо присъствие, правещо околните хорица да изглеждат дребни и незначителни.

Дерек Беласар. Потър бе казал, че Беласар не позволява да го снимат, но Джеб бе показал на Малоун няколко снимки, направени скришом и отдалеч. Той беше — нямаше как да го сбърка.

От въртящите се врати на „Содби“ моментално изхвъркна още някакъв човек и ухилен до ушите, протегна ръка да го поздрави с добре дошъл. Това бе представителят на Малоун — Дъг Фенърман, с рижата си коса и вечно зачервеното си лице. Беласар небрежно кимна в отговор. Цялата банда е тук, каза си Малоун и пресече бързо улицата, но не можа да стигне, преди всички да изчезнат във входа на „Содби“.

Стигна до рецепцията петнадесетина секунди след тях. Пробивайки си път през тълпата, успя да мерне как Дъг подава на Беласар каталог за търга, запазвайки за себе си друг, заедно с малък

стик с цифри, който се използваше при наддаването. Явно Дъг днес щеше да бъде съветник на Беласар и да наддава вместо него. Може би търговецът на оръжие смяташе, че за него е твърде унизително да си вдига ръката със стика. Цялата група, заедно с телохранителите, се заизкачва по мраморното стълбище с месингови парапети, след което сви вляво към просторната зала за търгове.

Качил се след тях горе, Малоун се приближи към бюрото, където един служител от „Содби“ регистрираше всички, имащи намерение да наддават за картините. Тъй като търгът щеше да започне всеки момент, повечето желаещи да наддават вече се бяха регистрирали, затова Малоун изгуби не повече от минута да си покаже шофьорската книжка, да си даде името и адреса и да се подпише.

— Чейс Малоун? — изненада се служителят. — Не сте ли същият...

Малоун обаче вече влизаше в яркоосветената и постлана с дебел зелен мокет зала за търгове.

2.

Залата бе изпълнена с тихия шум от разговорите на неколкостотин души. Оглеждайки тълпата, Малоун откри Беласар, Потър и Дъг, седнали някъде към средата на централната редица. Двамата телохранители се бяха изправили от двете страни на редицата и зорко оглеждаха всекиго и всичко. Говорът постепенно замря и вече се чуваше само гласът на водещия търга. Малоун се облегна на една от каменните колони и зачака.

Първата картина — нелощ Кандински — бе продадена за 600 000 долара. Гледайки как цената се появява на електронното табло в няколко различни валути, Малоун не можа да не си помисли, че само преди десет години неговите работи се оценяваха на не повече от сто долара. А сега вървяха по неколкостотин хиляди. Като се вземе предвид беднотията в света, струваше ли която и да е картина, независимо кой я е нарисувал, тези умопомрачителни суми? Лицемерничеше, знаеше го много добре, защото досега още не бе отказвал пари. И по-голямата част от тях бе в спестявания, които му осигуряваха независимост. Добре че са там, помисли си той, защото ако играта, която се канеше да подхване, пропаднеше, щеше да му потрябва целият му финансов ресурс.

Следващата работа, малко над средното ниво на Клий, замина за 850 000 долара.

Залата обаче се раздвижи чак след като водещият обяви следващата картина — мрачно безрадостен Мънч, но много известно платно — „Потокът“. Минималната цена, посочена в каталога, бе 1,2 милиона долара. Както обикновено, водещият започна от половината — 600 000.

Малоун усети едва забележима промяна в позата на Беласар — моментно налягане на мускулите, подготовка на вътрешната енергия. Дъг направи лек жест със стика, давайки по този начин знак на водещия, че започва наддаването с обявената сума. Водещият моментално вдигна на 650 000, което веднага бе прието от някакъв друг човек и което Дъг прескочи, след като водещият мина на 700 000.

Така се работеше тук. С едва забележимо движение на стика Дъг веднага наддаваше над всяка чужда оферта. Намекът бе ясен. Всички останали в залата можеха да наддават колкото си искат, но Дъг винаги щеше да е малко над тях.

Наддаването спря на 1 милион долара.

— Един милион веднъж — каза водещият. — Един милион втори път.

— Едно и едно — обади се Малоун.

Водещият отпрати търсец поглед към задните редици, очаквайки потвърждение.

— Едно и едно — повтори Малоун.

Изненадан, Дъг се извърна да види кой наддава срещу него и премигна смаяно, като срещна погледа на Чейс. Онова, което каза на Потър и Беласар, навеждайки се към тях, ги накара рязко да погледнат назад.

— Един милион и сто хиляди — каза водещият. — Наддаването стигна до един милион и сто хиляди. Не чувам ли...

— Едно и две — каза Дъг.

— Три — отвърна Малоун.

— Четири.

— Пет.

Макар и застанал толкова далеч от Малоун, виждаше се как водещият полага всички усилия да разбере с кого си има работа, притеснен от дънките, маратонките и коженото яке, опитвайки се да прецени дали има пари.

— Сър, ако нямате...

Един от помощниците се приближи и му прошепна нещо в ухото. Това, което му каза, бе вероятно същото, което някои хора от публиката вече шепнеха помежду си. Бяха познали Малоун и името му вече се носеше от уста на уста.

— Много добре — продължи водещият. — Едно и пет. Не чувам ли...

— Шест.

Гласът този път не бе на Дъг, а на Беласар — добре модулиран баритон, с едва доловим италиански акцент и доста ясно доловимо раздражение.

— Осем — каза Малоун спокойно.

— Два милиона! — отвърна предизвикателно Беласар.

— Ваша е — сви рамене Малоун. — За вас май „не“ не е отговор. Яростта в очите на Беласар бе направо осезаема.

— Парите на един търговец на оръжие са същите като на всички останали, не е ли така? — попита Малоун водещия.

Беласар се изправи.

— Е, вярно, че по тях има малко кръв — продължи Малоун. — Но кой може да възрази срещу твърдението, че кръвта и изкуството не си подхождат?

Телохранителите започнаха да се приближават от двете му страни.

Изпреварвайки ги, Малоун тръгна по прохода към Беласар.

— Чейс, какво правиш? — с тревога попита Дъг.

Разтревоженият шепот наоколо се усили.

Лицето на Беласар бе вкаменено от гнева.

— Вие току-що ме накарахте да платя за това платно цял милион повече, отколкото бях възнамерявал.

— Не си спомням да съм ви извивал ръката. Може би Бог иска по този начин да ви подсказе, че имате твърде много пари. Защо не добавите тази сума към онази, която похарчихте, за да разбийете живота ми? Значи се интересувате от моите платна, а? Да, обаче аз реших да променя стила си. Вече ще се занимавам с друго изкуство. Изкуството на представлението.

Бъркайки в двата джоба на якето си, Малоун извади по една туба маслена боя във всяка ръка. Капачките им вече бяха развити и махнати. Стискайки здраво, той изстреля две струи яркочервена боя, разплисквайки я по тъмнокафявия блейзер на Беласар.

Потресен, търговецът на оръжие отскочи назад.

— Цветът на кръвта — каза Малоун. — Можеш спокойно да го наречеш метафора.

Вдигна юмрук да го забие в корема на Беласар, но промени намерението си, защото единият от телохранителите се хвърли към него. Извъртайки се на пета, Малоун сграбчи протегнатата към него ръка, стисната в юмрук, дръпна я към себе си и отмествайки се в последния момент, прехвърли телохранителя през двата най-близки реда, току-що опразнени от панически разбягалата се публика.

— Извикайте полиция! — извиси се нечий глас.

Докато телохранителят се премияташе през столовете, Малоун за втори път се приготви да удари Беласар, но другият бодигард се хвърли към него. Малоун го просна на пода, усети как нещо го убоща във врата и рязко се въртна да види какво е то. С внезапно нараснала тревога забеляза как Беласар отдръпва ръка — беше го боднал с нещо, което бе в пръстена му. Нещо вътре в пръстена. Докато търговецът на оръжие спокойно затваряше капачето на пръстена, Малоун усети как вратът му пламва. Жегата се втурна по цялото му тяло. Имаше време да удари първия телохранител, преди още съзнанието му да се е замъглило. Изпаднал в паника, той замахна, но някой го удари, коленете му се огънаха като гумени и подът се надигна срещу него. Последното, което видя, бе, че една ръка се протегна, сграбчи го и го повлече в бързо сгъстяващата се тъмнина на прохода между редовете. Опита да се съпротивлява, но не можа да помръдне. Последното слухово възприятие бе шумът от влаченето на обувките му по мокета.

3.

Събуди се с адско главоболие и откри, че е вързан на стол в средата на огромна, тъмна и ехтяща зала. Единствената светлина идваше от ярката гола крушка, висяща точно над главата му. Двама непознати мъже играеха карти на близката маса.

— Искат ли да отидеш до тоалетната ли? — попита го единият.

— Да.

— Лошо. Освен това вече си свършил работата.

Дънките на Малоун наистина бяха влажни. Повръщаше му се. Мястото, където го бе убол Беласар, го болеше.

Някъде далеч се отвори врата и веднага след това се затвори с метално дрънчане. В тъмнината отекнаха приближаващи се стъпки. Без да бързат, Потър и Беласар влязоха в осветения кръг. Този път Беласар бе с тъмносин блейзер и сиви панталони, а Потър изглеждаше по-сериозен от обикновено.

Търговецът на оръжие впери в него изучаващ поглед.

— Вие сте глупак.

— Не аз дадох милион повече, отколкото трябва, за някаква си картина.

Беласар разпери ръце.

— Парите се печелят. Аз говоря за вашия отказ да работите с мен. Ако бяхте приели поръчката, животът ви нямаше да бъде такава бъркотия, каквато е в момента.

— Да, но не я приех и той е.

Беласар се взря още по-изпитателно в него, после поклати глава:

— Какво се надявахте да постигнете с този инцидент в „Содби“?

— Да не съм луд да ви посягам, когато наоколо няма никой! Достатъчно народ ни видя в „Содби“, така че ако тялото ми случайно бъде извадено от Ийст Ривър, полицията ще се обърне най-напред към вас.

Беласар се изкиска тихичко:

— Мога да ви уверя, че ако исках да ви направя нещо, тялото ви нямаше да бъде намерено нито в Ийст Ривър, нито на някое друго

място. — Помълча малко, за да даде възможност на заплахата да постигне целта си. — Сам сте си виновен. Аз ви направих честна оферта. Вие обаче решихте да ме обидите с отказа си. Но аз съм разумен човек. Давам ви втора възможност. Ще уредя животът ви да се върне в първоначалния си вид. Дори ще вдигна цената на седемстотин хиляди. Но ви предупреждавам: не съм известен с търпението си. Трета възможност няма да има.

Последвалата пауза бе със същата цел — да се схване заплахата по-ясно.

— Но защо сте се спрели на мен? Мога да ви дам имената на поне още дузина художници с по-добра репутация от моята. Хванете някого от тях да ви свърши работата.

Малоун спомена името на най-известния в момента реалист.

— Вече имам портрет от него. Освен това вие се подценявате. Уверен съм, че един ден вашата репутация ще бъде далеч по-голяма от неговата. Аз съм колекционер. Много добре е известно, че вие не приемате поръчки. Значи ако успея да ви накарам да приемете поръчка от мен, след като сте отхвърлили толкова много преди това, аз ще получа нещо уникално.

Малоун не отговори.

— Гордостта е прекрасно нещо — въздъхна Беласар. — Обаче не забравяйте, че и аз имам гордост, както и вие. Това патово положение не може да продължава вечно. Някой от нас трябва да отстъпи. Този някой обаче не бива да съм аз. В моя бизнес е много важно да не давам никакви признаци на слабост, да получавам всичко, което поискam. Ако вие отстъпите, ще получите честно заплащане на честния си труд. Ако аз отстъпя, ще провокирам действията на опасни личности срещу мен. В дадения случай вие ще спечелите най-много и ще загубите най-малко, ако само за известно време забравите гордостта си.

— Честен труд? Да нарисувам просто портрет на жена ви? Че вие можете да хванете когото си искате от художниците портретисти да ви го направи.

— Не съм казвал „просто портрет“.

— Какво?

— Не бих наел художник от световна класа, за да очаквам от него да работи според общоприетите представи какво е портрет — каза Беласар. — Това е абсурдно. Вашият стил е по-скоро представителен,

отколкото абстрактен, затова допуснах, че портретът ви ще бъде в този маниер. Но това съвсем не означава, че непременно искам да стане така. Вдъхновението не бива да се ограничава. Всичко, което искам от вас, е да бъдете абсолютно честен към себе си и към обекта.

Малоун се престори, че води дълбока вътрешна борба със себе си. Че не е искал да приеме поръчката, за да запази свободата си, но Беласар току-що му е дал всичката свобода, която един художник би могъл да пожелае. Освен това му бе дал и причина да приеме, без да възбуди подозренията му.

— Честен към себе си и към обекта?

— Това е всичко, което искам.

— И когато свърша, всичко приключва? Ще ми върнете начина на живот такъв, какъвто беше? Ще си замина и никога повече няма да чуя за вас?

— Имате думата ми. Разбира се, ако решите да приемете предложението ми. Надявам се, че спектакълът, който устройте в „Содби“, ви е дал достатъчно емоционално удовлетворение, за да се държим един към друг като цивилизовани хора.

Малоун не можа да не си помисли, че спектакълът е бил организиран и от двамата. Беласар не би си уредил среща с Дъг в „Содби“, ако не е бил сигурен, че Дъг ще каже на Малоун. Беласар бе очаквал да се появи.

— Съгласен съм — каза Чейс.

4.

Гълфстриймът на Беласар отлетя от летище „Кенеди“ в полунощ. С екстри като баня и кухня, луксозният реактивен самолет разполагаше с двадесет места, петнадесет от които бяха заети. Освен Беласар, Потър, Малоун и двамата телохранители, които художникът вече бе виждал, в салона имаше още осем пътници, чиито задължения Чейс се опитваше да разгадае. Тримата широкоплещести мъжаги вероятно също бяха телохранители. Четирите привлекателни млади жени прекарваха по-голямата част от времето си, тракайки по клавиатурите на лаптоповете. Последната пътничка — изваяна като статуя блондинка със снежнобяла блузка и скандинавски акцент — се оказа стюардесата.

— Желаете ли нещо?

— Портокалов сок.

— Да ви донеса ли и малко шампанско?

— Не, благодаря.

Транквилантът, който Беласар му бе впръскал, го караше да чувства непрекъсната жажда. Алкохолът щеше да я усили още повече. Освен това мисълта му трябваше да бъде ясна.

Докато самолетът се носеше в нощното небе, Малоун надникна през илюминатора, мъчейки се да различи някакви светлини под тях.

— Лично аз не одобрявам това — каза Потър, който бе застанал до него, и Малоун обърна глава към прохода между седалките. Яркото осветление в салона се отразяваше в очилата на Потър. — Наказаха ви за това, че отказахте да сътрудничите. И с това всичко трябваше да свърши. Повече не бе нужно да се занимаваме с вас.

— Аз също не горя от желание да бъда тук. А вие да не би да сте очаквали, че няма да предприема нищо, след като ония булдозери се появиха пред дома ми?

— Това щеше да бъде умна постъпка.

— Най-умната постъпка щеше да бъде да ме оставите на мира.

— Какво казахте първия път, като се видяхме? Че нося неприятности. — Лицето на Потър прие обидено изражение. — Е,

двамата с вас имаме нещо общо.

С тези думи той си тръгна и на негово място се появи стюардесата с портокаловия сок.

— Вечерята е по избор — каза тя. — Какво предпочитате? Лондонска скара, пиле по корнуолски или ризото по милански?

Малоун не бе гладен, но знаеше, че трябва да пази силите си.

— Ризото.

— Освен това имаме прекрасен избор от вина.

— Всякакви удоволствия, а?

— Повече, отколкото можете да си представите.

Красивата стюардеса му отпрати дълъг и насърчителен поглед, после отиде при следващия пътник.

— Удобно ли се чувствате?

Беласар се бе спрял до него на пътеката.

— Аз да, но Потър явно не.

— Такава му е работата. Стават ли ви дрехите, които моите хора ви купиха?

Малоун кимна едва.

— Един от тях отиде и до „Паркър Меридиън“, събра багажа ви и плати сметката.

Малоун посегна да извади портфейла си.

— Винаги сам плащам сметките си. Колко беше?

Развеселен, Беласар разпери ръце:

— Докато портретът не бъде завършен, всички ваши разходи са мое задължение. Ще разберете, че съм изключително щедър към онези, които ми сътрудничат. Съвсем сериозно говоря. Надявам се, че вече сме оставили несъгласията зад себе си.

— Повярвайте, най-голямото ми желание е да мина през всичко това с колкото е възможно по-малко търкания. — Малоун хвърли поглед към тъмнината отвъд илюминатора. — Бихте ли ми казали накъде пътуваме?

— Южна Франция. Имам вила край Ница.

— Там ли е жена ви?

— Да. Търпеливо ни очаква. — Тъмнокафявите очи на Беласар се присвиха. — Да не би фактът, че съм в оръжейния бизнес, да ви накара да отхвърлите предложението ми?

— Тогава не знаех с какъв бизнес се занимавате.

— Но в „Содби“ проглушихте ушите на целия свят с него. Откъде разбрахте?

Въпросът прозвуча небрежно, но Малоун изобщо не се заблуждаваше, че го изпитват.

— Един приятел ми дойде на гости в Козумел. Работи в голяма охранителна фирма. Разказах му какво е станало и когато споменах името ви, той ми каза, че е чувал за вас. И ме посъветва да не се захващам. Каза, че сте опасен човек.

— Това сигурно е бил господин Уейнрайт.

— Вие сте ме следили?

— Обичам да съм добре информиран по всяко време. И в момента по всичко личи, че той се наслаждава на отпуската си.

— Искате да кажете, че булдозерите още не са съборили къщата ми?

— Те са изтеглени оттам. Както ви обещах, ще ви върна предишния начин на живот. Имате ли нещо против моя бизнес?

— Сигурно си мисля за всички онези деца, убити от противопехотните мини, които сте продали на някой диктатор от третия свят, имал късмет да е на власт този месец.

— По-голямата част от тях и бездруго са щели да умрат от глад...

Беласар млъкна и насочи вниманието си към приближаващия се Потър.

— Търсят ви по телефона.

— Не може ли да почакаат?

Мълчанието на Потър бе красноречив отговор.

Беласар отново се обърна към Малоун:

— Нека следващия път разговаряме за вашия бизнес, вместо за моя.

5.

Малко след десет часа сутринта самолетът на Беласар наближи летището на Ница. Средиземноморската синева напомни на Малоун за Карибите. Палмите също навяхаха спомени за дома. Обаче прекалено застроената брегова ивица и смоговата мараня нямаха нищо общо с кристалния въздух и самотата на Козумел. Разочарован, той обърна гръб на гледката. Няколкото глътки шабли, които бе пийнал заедно с вечерята, от която хапна съвсем малко, му помогнаха да се отпусне достатъчно, за да заспи, и макар че сънищата му се нижеха на пресекулки, в тях често се промъкваха образи на разкъсани от противопехотни мини деца и лицата на красиви жени, гниеци в ковчег.

Изобщо не стъпи в залата за пристигащи. Служителите от митницата и емиграционните власти дойдоха до самолета и поговориха с Потър долу на пистата. Той явно се разбираше с тях, защото те само надникнаха в самолета, кимнаха на пътниците и след това подпечатаха паспортите, които Потър им подаде. Вероятно бързината, с която ги обслужиха, щеше да бъде възнаградена при подкретни обстоятелства. Оставил Потър да се занимава с подробностите, Беласар се бе оттеглил в кабината в задната част на самолета още преди представителите на властта да дойдат. Не бе дал на Потър паспорта си и така нямаше никакво доказателство, че е влязъл в страната. „А също, че и аз съм влязъл“, помисли си Чейс. Когато Потър бе обиколил пътниците, за да събере паспортите им, Малоун му бе дал своя, но вместо да го покаже на властите, мъжът го бе задържал в джоба си. По този начин му показваха колко лесно е да изчезне от лицето на земята.

Накрая всички слязоха от самолета и се разделиха на две групи, като по-голямата част остана да се разправя с багажа и да го товари в чакащия хеликоптер, а Беласар, Потър, тримата телохранители и Малоун се отправиха към втори хеликоптер. Познатото фют-фют-фют от роторите обаче не бе успокояващо. Чувствайки притисналата го към седалката тежест от излитането и наблюдавайки отдалечаващата се отдолу земя, Малоун си представи, че действието се развива преди

десет години и той отново изпълнява възложена задача. Мисли като войник. И по-важно — чувствай се като такъв.

Хвърли поглед към предната част на машината, сравнявайки лостовете, педалите и другите уреди за управление с онези, които познаваше. Имаше някои новости в дизайна, особено в едно табло, което пилотът не използваше и чието предназначение не бе ясно на Малоун, но принципът на управление бе същият и той успя да откъсне вниманието си от напрегнатата обстановка и да си представи, че в момента седи на мястото на пилота и уверено направлява хеликоптера.

Беласар каза нещо.

— Какво? — извърна се към него Малоун. — Не ви чух. Тези ротори вдигат голям шум.

Беласар повиши глас:

— Казах, че изкупих съдържанието на най-добрия магазин в Ница за художнически принадлежности. Материалите са във вилата ми и са на ваше разположение.

— Толкова ли сте сигурен, че ще приема?

— Въпросът е в това, че по този начин нямате причина да не започнете веднага.

— Аз и бездруго няма да мога да започна веднага.

— Какво искате да кажете?

— Не мога да скачам в тъмното. Първо трябва да проуча обекта.

Беласар помълча.

— Разбира се — каза той накрая.

Потър не откъсваше съсредоточения си поглед от Малоун.

— Но не го изучавайте твърде дълго — добави Беласар.

— Не споменахте нищо за краен срок. Казахте ми, че ще мога да го направя по начина, който сметна за най-добър. Ако знаех, че има условия, нямаше да...

— Няма условия. Но двамата с жена ми скоро трябва да пътуваме. Ако приключите с подготвителната работа дотогава, може би ще можете да продължите без нея. От скиците.

— Не работя така. Искате истински портрет. Да се работи по скица е загубена работа. Ако не мога да го направя както трябва, по-добре да не се захващам. Купувате нещо повече, отколкото само автографа ми на платното.

— Отначало не искахте да приемете поръчката, а сега сте решили да не бързате, само и само да я изпълните както трябва. — Беласар се извърна към Потър: — Впечатляващо.

— Много — отвърна Потър, без да сваля немигащия си поглед от Малоун.

— Вижте — посочи Беласар през стъклото.

Малоун проследи ръката му. Пред тях, малко вдясно от курса, сгушен между скалисти и тук-там обрасли хълмове, се издигаше триетажен замък, построен от огромни каменни блокове, проблясващи на утринното слънце. Ако Малоун го нарисуваше, би се получил импресионистичен пейзаж: имаше безброй корнизи и балкончета, стрехи и комини, обрамчени от изрядно поддържани градини, изваяни като скулптури храсти и пробождащи небето с острите си копия кипариси.

Пилотът каза нещо на френски в микрофона, прикрепен към шлема му — вероятно паролата на охраната долу. Докато хеликоптерът бавно се спускаше към земята, Чейс успя да види конюшни, тенискортове, плувен басейн и още една каменна постройка с камбанария, която му заприлича на църква. Отвъд каменните стени се простираше обработваема земя — лозя, пасбища, овощни градини. Различаваха се дребните фигурки на работещите долу и докато машината меко се отпускате на земята, фигурите наедряха достатъчно, за да се види, че много от тях носят оръжие.

— Как мислите, може ли да се живее тук? — Тонът на Беласар прозвуча иронично.

— Прекрасно е — призна Малоун, — ако човек не обръща внимание на охраната.

— Това място е принадлежало на баща ми, на дядо ми, на прадядо ми и така чак до Наполеоновите войни.

Благодарение на търговията с оръжие, помисли си Малоун.

Ревът на двигателите постепенно стихна, преминавайки в поносимо свистене.

— Тези хора ще ви отведат в стаята ви — каза Беласар. — Чакам ви в седем часа за аперитив в библиотеката. Сигурен съм, че с нетърпение очаквате да се запознаете с жена ми.

— Да — отвърна Малоун. — Имайки предвид седемстотинте хиляди долара, наистина съм любопитен да видя как изглежда обектът

МИ.

6.

В средата на просторната спалня с дъбова ламперия имаше легло с балдахин. След душа Малоун намери оставения за него на леглото мек бял халат. Освен това видя, че чантата му е разпакована и е оставена на пода до гардероба. Отваряйки вратите му, той откри, че чорапите и бельото му са прилежно подредени в едно чекмедже, а ризите и панталоните — в друго. Бе си измил зъбите и се бе избърснал от опаковани в целофан четка за зъби и самобръсначка, които бе намерил в шкафчето над мраморната мивка. Сега обаче отнесе личните си тоалетни принадлежности до банята и ги разпредели в същото шкафче, изхвърляйки марковия шампоан и сапуна за бръснене, които му бе оставил Беласар. Малката проява на бунт го накара да се почувства по-добре. Обу един от панталоните и облече убитозелена риза. Търсейки тъмните обувки, които бе сложил в чантата, той ги откри в шкафчето в антрето заедно с маратонките, с които бе днес, и спря учуден поглед на непознатите дрехи — спортни сака, панталони и смокинг, окачени до коженото му яке. И без да пробва някоя от дрехите, знаеше, че ще му станат без грешка. „Дааа — каза си Малоун мрачно, — твърде малко са нещата, които Беласар не знае за мен. И сред тях може би е най-важното — Беласар не знае нищо за уговорката ми с Джеб.“ Това бе абсолютно сигурно, защото ако той знаеше, Малоун досега вече щеше да е мъртъв.

От времето, когато бе военен пилот, Чейс бе разбрал, че независимо колко изморен се чувства след полет, би било грешка да легне да спи. Дрямката само щеше да обърка и бездруго разстроения му биологичен часовник. Номерът бе да изкара на всяка цена деня и да си легне, когато обикновено всички останали си лягат. А на следващата сутрин отново щеше да е на крак.

Отваряйки вратата на спалнята, едва не се сблъска с мъжа, застанал отпред в коридора, който бе въоръжен с 9-милиметрова „Берета“, а в ръката си държеше малко уоки-токи. На перфектен английски с лек френски акцент мъжът каза:

— Господин Беласар ме помоли да бъда на ваше разположение, в случай че искате да разгледате околността.

— Господин Беласар е наистина много внимателен с гостите си.

Вървейки по коридора, Малоун слушаше обясненията на придружителя си за тази или онази картина, за някоя маса или ваза — всички от периода на френското Регентство. Всеки коридор е с определена тематика, разбра той, и всяка вещ в огромната къща е музейна рядкост.

Двамата се спуснаха по вито стълбище и се озоваха в някакво фойе, над чийто център висеше най-филигранно изработеният кристален полилей, който Малоун бе виждал в живота си.

— На петстотин години е — обясни гидът му. — Донесен е от едно венецианско палацо. Мраморът по пода е от същото палацо.

Малоун кимна. Мдаа, Беласар определено бе колекционер.

Навън слънцето грееше приятно, но Чейс не му обърна внимание, оглеждайки съсредоточено околната обстановка, докато крачеше заедно с придружителя си през градини с чудесно оформени лехи и фонтанчета към плувния басейн.

Внезапно проехтя стрелба и той рязко се извърна.

— От полигона — обясни мъжът, като посочи с глава към място някъде зад овощната градина от едната им страна.

Ако се заслушаше в стрелбата на няколкото автомата, човек би си помислил, че там се води сражение. Придружителят му избягваше да го води в тази посока, както избягваше и да гледа към голямата каменна постройка, чиято камбанария бе напредила на Малоун за църква и която бе в същата посока.

— Викаме й Манастира — продължи въоръженият мъж до него. — Преди Френската революция тук са живели монаси, но след като собствеността на църквата била конфискувана, един от прадедите на господин Беласар придобил земята. Но не и преди тълпата да разруши всички религиозни символи. Там все още има помещение, което може да познаете, че е било параклис, ако, разбира се, ви бъде позволено да го видите. Но това няма да стане.

Малоун сви рамене, правейки се, че го интересува само онова, което му показва водачът, и нищо от останалото, което избягва да му покаже. Засега интересът му бе насочен най-вече към високите каменни стени, обхващащи комплекса и оборудвани с телевизионни

камери. Входелите отпред и отзад бяха преградени от бариери и се охраняваха от охрана, въоръжена с автомати. Излизането оттук не би било никак лесно.

Когато зад овощната градина нещо избухна и експлозията разтърси околността, никой от пазачите дори не трепна. Придружителят на Малоун даже не се обърна натам.

— Ще ви покажа къде са материалите ви. Господин Беласар ви предлага да работите в солариума на терасата. Там светлината е най-добра.

7.

Когато Малоун се върна в стаята си, на тоалетката до спалнята го чакаше дебела книга. Хартията ѝ бе станала кафеникава от годините. Той внимателно я пое и предпазливо заразгърща крехките твърди страници. Текстът бе на английски, авторът се казваше Томас Малтус, а заглавието бе „Есе върху принципите на популацията“. На корицата бе оставена написана на ръка бележка:

Помислих си, че ще се зарадвате на малко четиво за почивка.

За почивка? С такова заглавие, помисли Малоун. На една от вътрешните страници той прочете, че книгата е била публикувана и отпечатана в Лондон през 1798 година. Безценно първо издание. Бележката обаче имаше продължение:

Аперитивът и вечерята — в официално облекло.

За да се наблегне на важността на посланието, смокингът, който Малоун бе намерил в гардероба, сега бе проснат на леглото заедно със снежнобяла риза, черни перлени копчета за ръкавелите, черен копринен пояс и черна папийонка.

Последния път, когато Малоун бе облякъл смокинг, бе на сватбата на агента му преди осем години. Усещането не бе от приятните — чувстваше се като стегнат в ризница. Но да пукне, ако даде на Беласар да усети неудобството му. Когато два часа по-късно влезе в библиотеката, изглеждаше така, сякаш цял живот смокингът не бе слизал от гърба му.

В огромната стая на две нива и по четирите стени имаше лавици от пода до тавана, с изключение на вратите и прозорците. Всички бяха

натъпкани с книги. Специални стълби на колелца осигуряваха достъп до най-високите места. На по-горното ниво бе същото. Меката светлина от глобусите от опушено стъкло хвърляше отблясъци по кожените кресла и идеално полираните плотове на масите за четене.

Застанал до най-голямата маса в средата на библиотеката, Беласар, чувстващ се удобно в смокинг, който подчертаваше тъмната му коса и италианските черти на лицето, тъкмо вдигаше чаша с някаква червена течност към устните си. Зад него се виждаше почтително приведената фигура на прислужник.

— Починахте ли си? — попита го Беласар.

— И то добре. — Малоун вдигна дебелата книга. — Връщам ви това. Страх ме е нещо да не ѝ се случи в стаята ми.

— Само защото е първо издание ли?

— Това е ужасно скъпо четиво за преди сън.

— Всички книги наоколо са редки първи издания. Не бих чел нищо в каквато и да е друга форма. Каква е ползата от колекционирането на разни неща, ако не ги използваш?

— Каква е изобщо ползата от колекционирането?

— Гордостта от притежанието.

Малоун остави книгата на една от масите.

— Вероятно джобният формат подхожда повече на стила ми.

— Успяхте ли да прочетете нещо от нея?

— Това е класическа дискусия за причините за пренаселението и за начините как да се контролира. И преди съм чувал за Малтус. Просто никога не съм чел негови писания.

Беласар отново отпи от червената напитка.

— Какво ще пиете? Казаха ми, че обичате текила.

— Нищо не ви се изплъзва.

— Възпитан съм да смятам неинформираността за грях. Позволете ми да ви препоръчам една марка от частно имение от областта Халиско в Мексико. Сокът от агаве^[1] е тройно дестилиран и е отлежал двадесет години. Семейството прави ограничени количества, които продава на строго подбрана клиентела. От тази реколта например са произвели само двеста бутилки. Купих ги всичките.

— Интересно ще е да се опита какво губи останалият свят.

Все така оставайки незабележим, сервитьорът наля питието.

— И ми направете още едно от това — каза Беласар.

Сервитърът кимна.

— Интересно каква водка предпочита познавач като вас към своето „Блъди Мери“? — попита Малоун.

— Водка ли? Боже господи, не! Това не е „Блъди Мери“, а сок от пресни зеленчуци. Аз не вкусвам алкохол. Той уврежда мозъчните и чернодробните клетки.

— И не ви притеснява, че останалите го прием?

— Както би казал Малтус, алкохолът е начин за намаляване на населението.

Не бе ясно дали Беласар не се шегува, но Малоун нямаше време да го попита, защото вратата се отвори и в библиотеката влезе най-красивата жена, която бе виждал в живота си.

[1] Агаве — високо многогодишно растение, чиито мечовидни листа образуват в основата гъста розетка, а жълтите му цветове се издигат на около метър и половина над нея. — Б.пр. ↑

8.

Малоун си напомни, че трябва да диша.

Изведнъж му стана ясно защо Беласар бе настоял за аперитива и вечерята да се облекат в официално облекло. Колекционерът е имал нужда от декор и сцена, за да представи поредното си притежание.

Вечерната рокля на жената бе черна, но отразяваше меката светлина от лампите така, че въздухът около нея сякаш трептеше. Дрехата бе без презрамки, които биха нарушили елегантната извивка на бронзовите ѝ рамена. Деколтето бе дълбоко и откриваше гладката стръмнина в горната част на гърдите ѝ. Талията ѝ не оставяше съмнения за твърдината на коремните ѝ мускули. Чувствената линия плавно преминаваше към бедрата и стигаше чак до глезените, подчертавайки дължината и стройността на краката ѝ.

Но най-голям ефект се постигаше, когато човек съсредоточи внимание върху лицето ѝ. На корицата на списанието не можеше да се види цветът на печена сиена на кожата ѝ. Чертите на лицето ѝ имаха съвършени пропорции. Извивката на брадичката бе точно между извивките на веждите ѝ, които пък бяха в точен синхрон с дъгата, образувана от пищната ѝ тъмна коса. Но красотата ѝ се дължеше не само на симетрията. Всичко се съсредоточаваше в очите ѝ — и в запленияващия дух, надничащ през тях.

Запленияващ дори и в притеснението ѝ.

— Другите закъсняват ли?

Гласът ѝ събуди у Малоун представа за натежали от слънцето гроздове и за горещи летни следобеди.

— Други няма да има — каза Беласар.

— Но когато ми каза, че облеклото е официално, си помислих...

— Ще бъдем само тримата. Искам да ти представя Чейс Малоун. Той е художник. Може би си чувала за него.

— Името ми е познато.

Акцентът ѝ бе американски. Гласът ѝ звучеше колебливо.

— Няма причина да сте чували за работите ми — каза Малоун.
— Светът на изкуството е твърде зает със себе си.

— Но ще видиш работата му — отбеляза Беласар.

Тя го погледна въпросително.

— Той ще те нарисува. Господин Малоун, позволете ми да ви представя жена си — Сиена.

— Нищо не си ми споменавал за това — каза Сиена.

— От известно време обмислях тази идея. И когато случаят пожела пътищата ни с господин Малоун да се пресекат, аз му възложих поръчката, а той бе достатъчно любезен да я приеме.

— Но защо трябва да...

— За да те обезсмърти, скъпа.

През целия следобед Малоун си бе задавал въпроса дали Джеб му е казал истината за опасността, в която според него се намира Сиена. „В края на краищата Джеб може да си го е измислил, за да ме накара да приема“, казваше си той. Но студът, полъхващ сега от думите на Беласар, го убеди. Самата Сиена обаче сякаш нямаше представа колко близо е до смъртта.

— Можеш ли да започнеш още утре сутринта? — попита я Беласар.

— Щом искаш — объркано отвърна Сиена.

— Ако ти желаеш. Не те насилвам.

Но точно на принудена насила приличаше тя, когато се обърна към Малоун:

— В колко часа?

— Девет рано ли е за вас?

— Не, обикновено ставам към шест.

— Сиена е запалена ездачка — обясни Беласар. — Всяка сутрин излиза на езда.

Гордостта на Беласар от ездата на Сиена май е малко пресилена, помисли си Чейс. От думите му отново полъхна студ и не може да не си помисли за инцидентите с предишните му три жени. Дали не мислеше да убие по същия начин и Сиена — като инсценира падане от кон например?

Малоун кимна:

— Като малък и аз яздех. Значи в девет часа. В солариума на терасата.

— Чудесно.

Докато се навеждаше да целуне Сиена по дясната буза, вниманието на Беласар бе привлечено от нещо в ъгълчето на окото ѝ.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо. — Той се извърна към Малоун. — Още не сте опитали текилата.

9.

В огромната камина на столовата гореше огън. Масата бе достатъчно дълга да събере четиридесет души и изглеждаше още по-голяма сега, когато бяха само тримата. Беласар седна на края ѝ, а Малоун и Сиена се настаниха от двете му страни, озовавайки се един срещу друг. Свещите потрепваха едва забележимо, тихият шум от движенията на прислугата отекваше в ехото на просторната зала.

— Храна и секс — каза Беласар.

Малоун го погледна с недоумение. Направи му впечатление, че Сиена избягва да повдига глава, гледайки в чинията си. Дали се стараеше да не привлича вниманието на Беласар?

— Храна и секс? — попита той озадачено.

— Две от основните положения в теорията на Малтус. — Беласар вдигна поглед от пушената пъстърва в чинията пред него. — Хората имат нужда от храна. Сексуалният им нагон е силен.

— А другите две кои са?

— Населението расте в геометрична прогресия. Един, двама, четирима, осмина, шестнадесет, тридесет и двама. Да, обаче в същото време количеството храна нараства в аритметична прогресия — едно, две, три, четири, пет, шест. Способността ни да се възпроизвеждаме винаги превъзхожда способността ни да се изхраним. И като последица от това, значителна част от населението е обречена да живее в мизерия. — Беласар млъкна за миг, за да опита с демонстративна наслада от пъстървата. — Разбира се, ние се мъчим да намалим раждаемостта чрез контрацептиви, целомъдрие и ограничаване броя на децата, които една жена ражда. Някои общества препоръчват аборта. Но тъй като сексуалният ни нагон винаги си остава силен, населението на Земята продължава да расте. Само през тази година то е набъбнало с брой, равен на броя на населението в скандинавските страни и Обединеното кралство, взети заедно. С бързи темпове приближаваме шестте милиарда, а до средата на двадесет и първия век учените изчисляват, че ще стигнем десет милиарда. Няма да има... всъщност и не би могло да има храна за всички. Обаче в играта се включват и

други фактори, защото в плановете си милостивият Бог така е наредил нещата, че там, където има драстичен дисбаланс между броя на населението и наличието на храна, епидемиите и войните да намаляват многочислеността.

— Това са плановете на милостивия Бог? — попита Малоун изумено.

— Според Малтус. Но аз съм съгласен с него. Той е бил англикански свещеник. Вярвал е, че Бог допуска мизерията да бъде част от плана Му с цел да ни изпита, да ни накара да използваме всяка възможност да се издигнем над нея и да закалим личностите си в борба с негодите. Когато онези, които са се преборили с достатъчно предизвикателства и от това са станали по-закалени и по-добри, умрат, получават за награда вечен живот.

— След като междувременно поради глад, епидемии и войни са преживели ада на земята — каза Сиена.

— Явно не си слушала внимателно, скъпа. В противен случай нямаше да изтървеш главното.

Сиена отново сведе глава към чинията си.

— Значи излиза, че войната е добро нещо — каза Малоун с леден тон. — И покрай нея и търговците на оръжие.

— Много е лесно да заклеямяваш нещо, което не разбираш. Моят прапрадядо и Малтус случайно са били приятели.

— Какво?

— След като първото издание на есето му било публикувано, Малтус предприел пътуване из Европа. Моят прародител имал късмета да попадне на една официална вечеря в Рим, където бил поканен и Малтус, и така двамата се запознали. След това прекарали много вечери заедно, обменяйки идеи. Това есе, което ви дадох да четете, било подарено на прапрадядо ми лично от Малтус.

— Искате да ми кажете, че впечатлен от идеите на Малтус, вашият прапрадядо е станал търговец на оръжие?

— Той го е сметнал за свое призвание. — Беласар погледна загрижено към Сиена. — Скъпа, на теб като че ли пъстървата не ти харесва. Може би заекът, който ще поднесат като второ, ще ти допадне повече.

10.

Малоун лежеше в тъмната спалня и гледаше в тавана. Вечерта бе една от най-странните, които бе прекарвал в живота си, а разговорът бе на такова сюрреалистично ниво, че накрая той бе изгубил връзка с действителността, сякаш бе дрогиран.

Умората от пътуването започна да взема превес. Потрепвайки, клепачите му се затвориха и той засънува как двама мъже с перуки, облечени в дълги наметала, каквито са носели през 1798 година, седнали край камината в опушена таверна, задълбочено обсъждат съдбините на хората. Сънува и Сиена, възседнала кон, препускаща между кипарисите, без да вижда тънката жица, вдигнала се внезапно пред краката на коня — той се препъва и тя пада на земята със счупен врат. Сънува рева на хеликоптер, готвещ се за кацане, видя го в съня си как каца, едва изчаква няколко секунди, преди да излети отново, и шумът му пак заглъхва в далечината. Очите му рязко се отвориха и той разбра, че хеликоптерът не е бил сън.

Ставайки от леглото, Малоун се приближи до огромните прозорци. Надникна навън и се загледа в сенките на дърветата и проблясващите на лунната светлина вирчета. Светлината от прожекторите заливаше алеите и градините. Появи се човек от охраната, метна цигара встрани и прехвърли автомата от едното рамо на другото. Някъде отдалеч долетяха гневните гласове на двама души, но Малоун не можа да чуе какво си крещят. Пазачът не им обърна никакво внимание. Караницата заглъхна и над имението отново се възцари тишина. Чейс прокара длан по умореното си лице, върна се до леглото и тъкмо се намери да се мушне под завивките, когато до ушите му стигна екотът на изстрел. Бе готов да се обзаложи, че пазачът и на него не е обърнал внимание.

ТРЕТА ЧАСТ

1.

Стреснат от внезапното приближаване на хеликоптера, арабският жребец на Сиена рязко се дръпна встрани и едва не я хвърли в потока. Загубила за миг равновесие, тя рефлексивно притисна крака към хълбоците на красивото животно и тъй като то вероятно щеше да хукне надолу по стръмния бряг, отпусна леко десния крак и натисна по-силно с левия, като едновременно с това ръцете ѝ направиха същото движение с юздите. Насочвайки коня встрани от потока, тя го стисна с пети, опъна юздите назад и спря точно когато хеликоптерът с грохот прелетя над тях. Вдигнала глава, тя успя да го мерне за миг, но от него само някой внимателно взираш се надолу би могъл да я види тук през леко оределите клони на дърветата. Машината отлетя нататък, приближавайки се към хълмовете.

Потупвайки жребеца по шията, Сиена му заговори галовно и зачака шумът да затихне напълно. Наближаваше осем часът. В имението имаше два хеликоптера и на зазоряване, когато тя отиваше към конюшната, единият от тях бе излетял. Сега другият го бе последвал. Запита се дали Дерек не е отпътувал с някой от тях. Всъщност се надяваше да е така. Неприятно ѝ бе да се върне обратно в замъка, да го намери там и да се напруга, мъчейки да се нагоди към настроението му в момента. Бе отпътувал нанякъде и го нямаше шест дни, през три от които тя се възстановяваше от леденото му отношение преди тръгване. През последните няколко месеца, колкото и да се опитваше да установи някакви взаимоотношения с него, опитите ѝ пропадаха. Невъзможно ѝ бе да разбере какво мисли.

Понякога се чудеше какво би станало, ако просто продължи нататък с коня през полята и избягвайки пътища и алеи, се насочи към хълмовете. Колко ли далеч щеше да стигне? И какво щеше да прави, след като се отдалечи от имението? Нямаше нито хляб, нито вода. А сигурно щеше да възбуди подозрения, ако започне да товари коня с провизии, преди да предприеме обичайната си всекидневна езда. Не би могла да го докаже, но подозираше, че Дерек е заповядал да я следят отдалеч по време на тези разходки, стигащи границите на имението.

Но дори и да го докажеше, Дерек сигурно щеше да вдигне рамене с безразличие и да ѝ отговори, че го прави заради сигурността ѝ. Тя нямаше никакви пари, а също и достъп до тях. Дерек строго следеше за това. Би могла да вземе някои от бижутата си, но как щеше да намери на полето някой, който би платил толкова, колкото струват? Без пари не би могла да отседне в никой хотел, нито да си купи нещо за ядене или пък да си вземе билет за някъде, ако наистина реши да избяга от Дерек. Накъдето и да погледнеше, беше в капан. Може би именно затова хеликоптерът бе прогърмал в тази посока: да ѝ покаже, че никога не е сама, че няма никаква надежда за измъкване.

Обърнала арабския жребец обратно към имението, тя яздеше, потънала в мисли, без да забелязва окъпания в слънце пейзаж наоколо. Даваше си сметка, че след по-малко от час щеше да ѝ се наложи да се справя с това поредно усложнение, което бе измислил Дерек — художника, нает от него да я нарисува. Художник? Тук нещо ѝ убягваше. Дерек никога не правеше нищо под въздействието на моментно желание. Какво ли бе намислил? Търкайки замислено лявата си ръка, която той жестоко бе извил, преди да тръгне миналата седмица, тя си каза, че за съжаление скоро ще научи.

2.

Когато наближи конюшните, тя слезе от коня, свали каската си и разтърси глава, пускайки на воля пищните си коси. Повела жребеца по алеята, обрамчена от високи кипариси, Сиена знаеше, че може да помоли някой от конярите да разходи коня, но за нея бе удоволствие да се грижи за жребеца, така както изпитваше удоволствие и да го язди. Обърна се към животното, потупа го по шията, зашепна му гальовни думи, но когато отново се обърна напред, се стресна, защото видя художника да излиза от конюшните и да се обляга на оградата.

Официалното облекло от снощната вечеря ѝ бе попретило да го прецени точно. Смокингът винаги придава на мъжа по-солиден вид от обичайното. А сега всекидневните му дрехи — маратонки, дънки и синя риза, чиито ръкави бяха навити до лакътя — ѝ помогнаха по-лесно да направи обективна преценка. Бе висок — минимум метър и осемдесет, стегнат и мускулист, явно привикнал към физически упражнения. Загорялото му от слънцето лице бе привлекателно с грубата си мъжка красота. Леко въздлъжка, пясъчнорусата му коса се спускаше назад, извила се над яката на ризата му. Начинът, по който кръстоса ръце на гърдите, излъчваше увереността му в себе си.

— Добро утро — поздрави я той. Усмивката му бе заразителна. — Приятна ли бе ездата?

— Много — излъга го тя. — Но май съм изгубила представа за времето. Трябваше да се видим с вас в солариума в девет. Да не съм закъсняла?

— Не, аз съм подранил. Трябва да ви опозная не само там, където ще работим. И си казах, че няма да е зле да ви видя там, където се чувствате по-свободно.

— Чувствам се свободна навсякъде, господин Малоун.

— Моля ви, наричайте ме Чейс.

— Моят мъж не спомена снощи, но навремето бях модел. Чувствам се свободна, където и да ме помолите да позирам.

— Но аз не искам да позирате.

Сиена го погледна с неразбиране.

— Тогава как ще ме рисувате?

— Заедно ще измислим как.

Изненаданият израз на лицето ѝ бе прекъснат от внезапно смущаване откъм гърба, от което тя едва не падна. Конят.

— Моля да ме извините — каза тя. — Чувства се пренебрегнат.

— Разбира се. Разходете го, докато потта му попие.

— Разбирате от коне? — изненада се тя и веднага след това си спомни. — О, да! Снощи казахте, че като малък сте обичали да яздите.

— Във фермата на дядо. Искате ли да ви донеса оглавник?

— Тъж... да. Ще намерите оглавници в...

— В стаята за конска амуниция. Първата врата вдясно. Видях ги преди малко, като оглеждах конюшните.

Когато той се върна с оглавника, Сиена свали юздата и го сложи, след което отведе коня при оградата. Вдигна лявото стреме и разкопча седлото.

— Какво искахте да кажете с това, че заедно ще измислим как да направите портрета?

— Не съм портретист. Моята специалност са пейзажите.

— Така ли? — изправи се изненадано Сиена. — Тогава защо мъжът ми е наел вас?

— Всъщност той нарича това „поръчка“. Много съм чувствителен към думата *наемам*. Най-общо казано, вашият съпруг харесва работите ми и е ужасно трудно да му откаже човек.

— Точно такъв е.

— Но аз наистина знам как се рисува, госпожо Беласар.

— Не се и съмнявам. Моля те, наричай ме Сиена.

— Хапна ли вече?

— Само няколко ябълки, които си разделих с този приятел тук.

— Тогава може би ще закусим заедно?

3.

Наблюдавани от пазача, застанал в другия край на терасата, двамата седнаха на масата от ковано желязо с разпънат над нея чадър, скривайки глави от слънцето, което бе доста топло за февруари.

— Чейс? — Тя отпи от кафето си. — Необичайно име.

— Всъщност това е прякор. Името ми е Чарлс, но в едно от училищата, където ходех...

— В едно от училищата?

— В много училища съм ходил. Дълга история. Учителят ни сложи списък с имената на таблото за обяви, за да ни помогне по-лесно да се опознаем един друг. И за да не губи време, беше използвал съкращения. Така Ричард се превърна в Рич. Даниъл — в Дан. Чарлс — в Час. Беше сложил точка отзад, но я бе завъртял така, че приличаше на е^[1]. Това изобщо не ме притесни, даже го сметнах за доста нахакано и така си остана.

— Значи в името ти не се съдържа никакъв намек за предопределението ти да гониш съдбата си или тя да те гони? — попита Сиена, взимайки си кроасана.

— Наистина имаше много моменти в живота ми, в които падаше доста гонитба, особено когато бях военен. Колкото до съдбата ми обаче, мисля, че я намерих, като станах художник. Но не ти ще правиш портрет, а аз. Искам да науча нещо за теб.

— Мислех, че вече сте започнали — прекъсна ги глас.

Сиена се обърна, видя мъжа си до отворената врата на терасата и стомахът ѝ се преобърна. Без да изпитва повече глад, тя остави кроасана.

Обаче Чейс отхапа от своята и спокойно отвърна:

— Вече започнахме.

— Странен похват за рисуване.

— Рисуването е най-лесната работа. Трудна е мисълта, влагана в него. И съм най-ефективен, когато закузвам и изучавам обекта си.

Чейс го каза на шега, но когато вдигна глава към нея с насърчителен поглед, тя с учудване забеляза колко са сини очите му и с

какво внимание я наблюдават. Въпреки спокойния начин, по който я гледаше, тя остана с впечатлението, че никога не е била оглеждана толкова основно, дори и когато беше модел.

Тишината внезапно бе раздрана от мощен картечен откос. Трясъкът дойде откъм Манастира. Напрегната, Сиена рязко погледна натам. Възвръщайки спокойствието си, тя отново насочи внимание към мъжа си и забеляза, че нито той, нито Чейс обърнаха внимание на стрелбата.

— Май е 50-и калибър — забеляза Чейс.

— Имате добро ухо.

— Е, доста често са стреляли с такива неща по мен.

— Един от техниците ми работи върху поредна модификация с нов, по-бърз механизъм за подаване на боеприпасите.

— А как ще компенсира нарастващата топлина?

— Точно върху този проблем се мъчи.

Темата на разговора я вбеси. Не, поправи се тя, мислено поклащайки глава. Всъщност я ядоса това, че този мъж — художник, проявил толкова чувство по време на разговора им — говореше за оръжия със същата лекота, с каквато и мъжът й. Между двамата нямаше никаква разлика.

Тя се изправи.

— Ако ме извините, ще отида да си взема един душ, ще си оправя косата и ще се подготвя за сеанса. — Тя си наложи да погледне с безразличие към Чейс. — Какво бихте искали да облека?

— Тези ботуши, бричове и кожено яке са идеални. И ако обичаят ти е да не вземаш душ по това време, моля те да не го правиш. Искам да те видя такава, каквато си, а не каквато искаш да ме накараш да си мисля, че си. Не си оправяй косата и не си слагай грим. Не прави нищо специално. Просто ме остави да те погледам.

Отново я смая всепоглъщащият му поглед. Тя потрепера.

Фют-фют-фют. С постепенно нарастващ шум единият от хеликоптерите си идваше — приличащ на муха в далечината, той бавно се превърна в летящ метален дракон и се настани на площадката за кацане между замъка и Манастира.

— С нетърпение чакам да видя напредъка ви — каза съпругът й със смътна заплаха в гласа.

Но явно вниманието му бе насочено другаде, защото се обърна, излезе навън и бързо закрачи по алеята между розите и фонтанчето, приближавайки се към човека, слезъл от хеликоптера.

[1] Чейс се пише Chase. Освен това означава преследвам, гоня.
— Б.пр. ↑

4.

Мъжът бе твърде далеч, за да може Малоун да го разгледа по-подробно, но по начина, по който двамата сърдечно си стиснаха ръцете, а след това се прегърнаха, му стана ясно, че се познават добре и че не са се виждали от доста време. По-широк в задника и талията, отколкото в гръдния кош, новодошлият имаше закръглена фигура и сведени напред рамене, което предполагаше дълги часове работа, приведен над бюро. Оттук бе трудно да се определи възрастта му, може би бе някъде към четиридесет и петте. Той се извърна със загрижено лице към няколкото дървени сандъка, които хората тъкмо разтоварваха от хеликоптера. Сандъците явно бяха тежки, защото ги носеха по двама мъже, а когато единият от тях се препъна и замалко да изпусне товара си, новодошлият се дръпна панически назад, после гневно закрещя нещо на носачите.

— Ех, така живеят художниците — обади се язвителен глас.

Малоун с неохота отмести поглед от хеликоптера и го насочи към Потър, току-що влизащ в солариума.

— Приятен и лек разговор на закуска. Няма графици, няма притеснения.

— Вече разговарях на тази тема с шефа ви — каза Малоун.

— Значи няма смисъл да го повтарям. — Потър свали очилата си и започна енергично да ги бърше. — Никога не държа какви са методите на работа, стига само да дават резултати. Добро утро, Сиена.

— Добро утро, Алекс.

— Разходката приятна ли беше? — И без да дочака отговор, продължи: — Разбираш ли се с господин Малоун? Той е малко дръпнат понякога.

— Не съм забелязала.

— Е, значи е такъв само към мен.

Потър отново си сложи очилата и се отдалечи от терасата. Набитата му фигура се отправи към мястото, където Беласар и новодошлият все още оживено разговаряха, присъедини се към тях и тримата заедно влязоха в Манастира.

— Явно никак не ме харесва — забеляза Малоун — и не знам дали само ми се струва, но май се държи резервирано и с теб.

— Той се разбира само с един човек тук и това е съпругът ми.

— Първокласно куче-пазач.

5.

Солариумът миришеше на застоял въздух. Беше едноетажна пристройка, построена върху тераса, а подът бе постлан със същите плочи, с които и алеята, водеща към него. Имаше южно изложение, едната му стена представляваше огромен прозорец, като само няколко стъкла можеха да се отварят.

— Сигурно е с десет градуса по-топло, отколкото отвън — каза Малоун. — Навярно в хладни дни закусваш тук.

— Не, откакто съм тук, стаята не е била използвана.

— С такъв хубав изглед...

— Дерек не я обича.

Бе просторна, с висок таван. С изключение на няколко дървени маси покрай лявата стена, залата изглеждаше празна, стъпките им ехтяха.

— Сигурен ли си, че не искаш да се преоблека? — попита го Сиена.

— Не искам да правиш нищо, което обикновено не вършиш. — Малоун се надигна на ръце и седна на една от масите, клатейки крака във въздуха. — Разбираш ли, проблемът как да направя портрета се състои в това да те хвана така, че всеки, който те види, да си каже: „Да, това наистина е Сиена. Не само външно изглежда така, но и вътрешно е тя.“

— Каквото и да има там вътре.

Малоун се засмя:

— Явно само сериозните разговори те отпускат.

— Не си длъжен да ме забавляваш.

— А аз толкова години се учих да свиря на банджо...

Сиена се усмихна едва-едва.

Мълчанието помежду им продължи известно време, тъй като Чейс съсредоточено изучаваше извивката на полуотворените ѝ устни и комбинацията от развеселеност и уязвимост, надничаща иззад тази полуусмивка.

— Какво правиш?

— Моля?

— Начинът, по който... Дори и докато бях модел, никой не ме е гледал толкова втренчено.

— Съжалявам. — Малоун усети как по бузите му плъзва топлина. — Извинявай за нахалството, но просто трябва да те гледам по този начин. Когато привърша работата си по този проект, ще познавам лицето ти така, както никое друго на този свят. Може ли да те питам нещо?

Тя се поколеба.

— Казах ти как получих моето. А ти как получи твоето?

— Не те...

— Името си.

— О! — въздъхна тя с облекчение. — Нищо особено. Родителите ми бяха американци от италиански произход. От един малък град в Илинойс. Но техните родители са дошли от Италия — от Сиена, и непрекъснато приказваха колко прекрасна била тази част от Италия, така че когато баща ми и майка ми тръгнали на сватбено пътешествие, отишли там. Не могли да измислят по-добро име за мен и така...

— Бяха от италиански произход?

— Починаха, когато бях на дванадесет години.

— Съжалявам... — каза Малоун.

— Майка ми загина при автомобилна катастрофа. Два месеца по-късно баща ми почина от инфаркт, но мисля, че беше от разбито сърце.

— Обичаше ли ги?

— Много. Да не би да очакваше да кажа „не“?

— Разни хора, разни ситуации.

— А ти не се ли разбираше с родителите ти?

Малоун бе изненадан, че самият той бе започнал темата.

— Никога не съм се карал с баща ми — отвърна и още повече се изненада, като се чу да продължава: — Трудно е да се караш с някого, когото изобщо не си виждал.

Отново прозвуча картечен откос. Малоун извърна поглед към отворената врата на солариума. Накъсаното тракане идваше откъм другата страна на Манастира.

— Това не ти ли действа на нервите?

— По-скоро се притеснявам от паузите — отвърна тя. — Също като едно време, когато живеях в Манхатън. Така бях свикнала с шума

от движението, че се чувствах некомфортно, ако отидех на някое тихо място.

— Е, по-спокойно място от този солариум, здраве му кажи.

6.

Малоун донесе един стол от ъгъла и го сложи на светлината. Беше дървен, с леко наклонена назад облегалка.

— Не ми изглежда много удобен. Трябва да донесем един диван от...

— Няма проблем. — Но когато седна на него, наистина пролича, че Сиена се чувства неудобно. — Какво да правя сега?

— Нищо. Просто си седи така.

— Но как ме искаш? Накъде да наклоня глава? Наляво или надясно? Погледът нагоре или надолу?

— Както се чувстваш естествено. — Малоун взе папка с листове и парче въглен. — Това е съвсем предварителна работа.

— Имаш ли нещо против да стана?

— Не, само си дръж лицето обърнато към мен.

Въгленът застърга по хартията.

Тя изпита още по-голямо неудобство.

— Фотографите никак не обичаха да стоя мирно. Трябваше непрекъснато да се движа. Понякога пускаха рок. Когато свършеха филма, даваха фотоапарата на някой помощник, после вземаха друг и пак започвах. Понякога пускаха вентилатор, така че като се завъртя, косата ми да се пръсне като ветрило. И непрекъснато ме караха да прокарам пръсти през нея.

Стъргането по листа спря.

— Какво има? — попита тя.

— Обаче при мен трябва да стоиш мирно. Но не се престаравай. Все пак трябва да се движиш по-малко от обикновено, за да мога да докарам добра прилика.

— А да говоря поне може ли? Фотографите не обичаха, когато говорех.

— Аз нямам нищо против.

Малоун драсна още няколко щрихи, отщипа листа и го остави на масата.

— Този не стана ли? Да не би да мърдам прекалено много?

— Не, той си свърши работата. — Отново застърга с въглена по следващия лист. — Това беше просто сондаж. Ще направя поне стотина, преди да опитам нещо по-постоянно.

— Стотина?

— За да мога да усетя лицето ти.

— Фотографите, с които работех, понякога изщракваха стотици пози на сеанс.

— Е, тук работата ще трае по-дълго.

Сиена вдигна вежди.

Изразът на лицето ѝ бе прекрасен.

— Добре.

7.

— Мадам, ще обядвате ли?

Стреснат, Малоун се обърна към прислужницата, застанала на вратата.

— Толкова рано?

— Почти два часът е, мосю.

Стреснатото изражение на Чейс се превърна в смаяно, когато погледът му падна на масата зад него. Цялата бе покрита със скици.

— Божичко! — обърна се той към Сиена. — Сигурно си изтощена.

Тя отново бе седнала на стола.

— Малко. Но ти беше толкова погълнат от работата, че не ми се искаше да ти кажа. Освен това ми беше интересно.

Сиена се обърна и благодари на прислужницата.

— Интересно ли? — Той се приближи до нея и очите му бавно свикнаха с ярката светлина. — Да ме гледаш как рисувам?

— Не, да разговарям с теб.

Чейс се напъна да си спомни за какво бяха разговаряли. Бе толкова погълнат от заниманието си и да поглежда от време на време към Манастира и хеликоптера, че темата на разговора им малко се бе замъглила в съзнанието му.

— Отдавна не бях разговаряла толкова дълго. — Сиена седна на масата и се обърна към прислужницата: — Само салата и изстуден чай, моля.

Малоун си поръча същото.

— Предполагам. Съпругът ти е толкова зает, че сигурно доста често си сама.

Сиена не отговори, но нещо в очите ѝ му подсказа, че дори и когато са заедно, Беласар и жена му рядко разговарят.

— Не познаваш ли баща си?

Въпросът го свари неподготвен. Минаха няколко секунди, докато се сети за недовършения отпреди разговор.

С извинителен тон Сиена каза:

— Не ми отговаряй, ако съм засегнала нещо лично.

— Не, всичко е наред. Нямам нищо против да разговарям за това. Майка ми бе алкохоличка. — Малоун се опита да го каже със спокоен тон, но не можа да избегне горчивината, промъкнала се в гласа му. — Имаше цяла серия от приятели, на които трябваше да викам „тате“, но никога не го направих.

— Като бяхме в конюшните, спомена нещо за дядо.

— Бащата на майка ми. Когато майка ми не ме мъкнеше със себе си от щат в щат заедно с поредния си приятел, дядо ми се грижеше за мен във фермата си. Там прекарвах повечето време сам. И именно там започнах да рисувам.

— Понякога от лошото излиза и нещо добро — промълви тя така, сякаш искаше сама да се убеди в това.

— Отлично — каза Беласар, задавайки се откъм солариума. — Вие сте започнали.

Сиена замръзна.

— Видяхте ли скиците? — попита го Малоун.

— Много са обещаващи. Всяка от тях би могла да послужи за основа на прекрасен портрет — каза Беласар.

— Вероятно няма да ми послужат. Още доста работа има.

— Понякога обаче първата реакция е най-точната. По-нататък може да изпуснеш нещо.

— Вярно е.

— Радвам се, че поне за едно нещо постигнахме съгласие. Не всяка задача трябва да е трудна и да отнема много време. Съпругата ми е необикновено хубава жена. От вас се иска само да предадете хубостта ѝ върху платното.

— Но тя е хубава по стотици различни начини — възрази Малоун. — Тъй като няма да ѝ правя стотици портрети, трябва да намеря онзи начин, който най-близо отразява нейната природа.

Сиена сведе поглед към ръцете си.

— Прощавай, скъпа — каза Беласар.

— За какво?

— За това, че говорим за теб така, все едно те няма. Не ти ли беше досадно отново да се занимаваш с подобна работа?

— Ни най-малко. Напротив, беше ми интересно.

— Добре тогава — заключи Беласар. — Да се надяваме, че ще продължи в същия дух.

8.

За Малоун нещата наистина продължиха в същия дух. Поговорката, че всяко зло е за добро, май беше вярна. Дните се занизаха в определен ритъм. Всяка сутрин преди работа правеше гимнастическите си упражнения край басейна. Би предпочел кроса, но трябваше да се навърта наоколо и постоянно да държи под око площадката за кацане на хеликоптерите и Манастира. След като Сиена се връщаше от езда, той започваше работа по портрета ѝ, мъчейки се да крие интереса си към дейността навън. Някъде по средата на следобеда той ѝ предлагаше да приключат по-рано, за да не я изморява, и тя винаги го уверяваше, че иска да продължават. Когато се разделяха в пет, Малоун знаеше, че ще я види отново в седем за аперитива.

Вечерите на Беласар винаги следваха този модел — аперитив (макар че той винаги се придържаше към сока от зеленчуци) и вечеря (облеклото винаги официално). Малоун се надяваше, че Беласар ще покани още някого, например мъжа, който бе пристигнал с хеликоптера и който бе реагирал толкова нервно на невниманието, с което го разтоварваха. Искаше му се да го види по-отблизо. Може би мъжът щеше да разкрие нещо за отношенията си с Беласар. Но доколкото можеше да прецени, той си стоеше в Манастира.

Понякога на нощното си шкафче Чейс намираще някое първо издание на възраст няколко века и на вечеря Беласар анализираще съдържанието му. Едно от тях бе „Левиатан“ на Хобс^[1], трактат от 1651 година, в който авторът поддържаше тезата, че войната е естествено състояние на хората и единственият начин да се постигне мир е посредством силата на някой диктатор. Намекът на Беласар в този случай беше, че като снабдява с оръжие репресивни режими, не върши такова зло, каквото изглежда на пръв поглед. Като пречи на хората да следват природно вродения си инстинкт да си прегризват гърлата един другиму, диктатурата им спасява живота — от това следваше, че търговците на оръжие правят същото.

След подобни разговори, по време на които Сиена мълчеше, Чейс се качваше по витата стълба в стаята си на втория етаж понапрегнат, отколкото бе бил през последните десет години, след като се бе уволнил. Въпреки неспокойния сън, той се събуждаше сутрин по-уверен и по-отдаден на опасния баланс, който трябваше да спазва. Ако съсредоточеше вниманието си повече върху Сиена, рискуваше да изпусне нещо важно в Манастира. Но ако не се съсредоточеше върху нея, нямаше да успее да постигне качеството, към което се стремеше, а това също можеше да се окаже много опасно, тъй като Беласар можеше да сметне, че не е бил достатъчно усърден.

[1] Томас Хобс (1588–1679 г.) — английски философ материалист. — Б.пр. ↑

9.

— Днес няма да ми позираш.

Сиена го погледна разочаровано.

— Защо?

— Готови сме да минем на следващия етап. Трябва да подготвя повърхността. — Малоун ѝ показва голямата дървена плоскост на една от масите.

— Мислех, че художниците използват платна.

— Видът боя, който смятам да използвам, се нарича темпера. На нея ѝ трябва по-твърда повърхност, отколкото тази на платното. Това парче шперплат е много старо и няма да се изкриви. Химикалите в него вече са се изпарили и няма да навредят на боята. Обаче за всеки случай аз ще го покрия ей с това лепило — посочи ѝ цилиндричния съд с бяла гъста течност, сложен на горещ котлон.

— Мирише на тебешир.

— Защото в него има варовик.

Малоун топна четката в съда и започна да маже дървената плоскост с нея. След като намаза цялата повърхност, той остави четката и започна да търка с пръсти още топлия грунд.

— Защо правиш така?

— За да махна мехурчетата.

Сиена следеше действията му с огромен интерес.

— Искаш ли да опиташ? — попита я той.

— Сериозно ли говориш?

— Ами ако нямаш нищо против да си изцапаш пръстите...

Тя се поколеба. Канелените ѝ очи светнаха, когато пръстите ѝ се плъзнаха по лепилото.

— Напомня ми за едно време, когато в детската градина ни караха да рисуваме с пръсти.

— Само че в този случай не бива да оставяме следи.

С помощта на четката Малоун изглади повърхността.

— Никога не съм си мислила, че рисуването означава нещо повече от нанасяне на контури и цветове.

— Ако искаш портретът да издържи дълго време, трябва да се свършат още много неща. — Малоун ѝ подаде четката. — Защо не нанесеш сама следващия пласт?

— Ами ако сбъркам нещо?

— Аз ще го оправя.

Тя топна четката в съда.

— Не много, нали?

— Точно така.

— И как се прави това сега?

— Избери си един ъгъл.

Тя избра горния десен.

— А сега започни да нанасяш наляво. Може да търкаш наляво и надясно, но когато завършваш, изтегляй само наляво. После слизаш малко по-надолу ѝ пак наляво. Отлично. Гледай да е гладко. Усещаш ли задържане в четката?

— Да, малко като че ли оказва съпротива.

— Добре. Спри за малко. Целта е да започне да засъхва, но да не се втвърди.

— Щом си решил да минаваш на следващия етап, значи вече си решил в каква поза ще ме рисуваш.

Малоун кимна.

— И каква е тя? Как ще изглеждам?

— Виж сама. — Той посочи една от скиците на другата маса.

Тя нерешително се приближи и сведе поглед към скицата. Дълго време не каза нищо — само гледаше.

— Усмихвам се, но изглеждам тъжна.

— И уязвима, но решена да не получавам повече удари.

Гласът на Сиена спадна почти до шепот:

— Такава ли ме виждаш?

— Това е един от начините, по които те виждам. Не си ли съгласна?

Тя продължаваше да се взира в скицата.

— Съгласна съм.

— Имаш много изражения, но повечето от тях показват какво става зад очите ти. Отначало си помислих, че това ти е навик, придобит, когато си била модел. В края на краищата хората, които са те наели да представяш дрехите, продавани от някоя компания, не ги е

интересувало дали се чувстваш добре или зле по време на сеансите. Те просто са искали да представиш проклетата дреха по най-добрия начин. Така че си помислих, че вършейки работата си, ти просто включваш усмивката на лицето си, слагаш малко блясък в очите и поставяш щита зад тях.

— Много пъти е било точно така.

— Обаче от време на време, докато те изучавах...

— Срещу което вече нямам нищо против между другото. Изненадана съм и от това, че свикнах. Докато бях модел, погледите, отправяни към мен, обикновено бяха хищни. Обаче твоите не са заплашителни. Карат ме да се чувствам добре.

— Обикновено не се ли чувстваш добре?

— Човекът, нарисувал тази скица, трябва да знае отговора.

— От време на време, докато те изучавах, щитът зад очите ти като че ли се отместваше и ти ми изглеждаше точно такава. Тъгата и уязвимостта са онези неща, които те правят красива. А може и обратното да е.

— Обратното?

— Питам се дали красотата ти не те кара да се чувстваш тъжна и уязвима.

Гърлото на Сиена като че ли пресъхна.

— На скицата гледам към нещо вдясно от мен. Какво е то?

— Онова, което е важно за теб.

— От тази посока духа ветрец и отмята косата ми. По някакъв начин си успял да внушиш илюзията, че каквото и да е онова, към което гледам, то ме подминава.

— Важните неща подминават всички нас.

10.

Сиена изтича по стълбите на окъпаната в слънце тераса и потисна трепването си, като не видя Чейс на желязната маса, където двамата сядаха всяка сутрин да закусят, преди да започнат работа. „Малко съм подранила — каза си тя. — Той ще дойде всеки момент.“ Но още преди да седне, видя как една прислужница внася голяма кошница с нещо в солариума. Заинтригувана, Сиена я последва.

Прислужницата излезе от солариума точно когато Сиена влизаше. Завари Чейс наведен над кошницата и чак сега видя какво имаше в нея. Яйца.

— Добро утро — усмихна й се той.

— Добро утро. Тук ли ще закусваш?

— Може изобщо да не закусвам. Искане ми се да започна колкото е възможно по-скоро.

Чейс взе едно яйце, счупи го, раздели черупките му на две половини и запрехвърля жълтъка от едната черупка в другата, оставяйки белтъка да изтече в една купа.

Продължавайки да мисли, че той се кани да приготви яйца за закуска, тя го попита:

— И как ще ги готвиш?

— Няма да ги готвя. Ще правя боя от тях.

— Какво?

Чейс изсипа жълтъка от черупката върху една хартиена салфетка и търкаляйки го напред-назад, попи последните остатъци от белтък по него.

— Много внимателно пипаш — забеляза Сиена. — Ако бях аз, досега да съм го спукала.

— Повярвай ми, преди години, докато се учех, ги пуках един след друг. — С помощта на палеца и показалеца Чейс вдигна жълтъка за ципата и го провесил над един чист буркан. — Искане ли да помогнеш?

— Ама аз ще го спукам.

— Точно това е целта на заниманието в момента. Ей с този нож бодни жълтъка отдолу. Внимателно. Точно така.

Чейс изчака жълтъкът да изтече в буркана, после внимателно изцеди остатъците му от ципата.

— Заповядай — подаде ѝ той едно яйце.

— Какво?

— Помогни ми да събера повече жълтъци.

— Но...

— Вече видя как става. Най-лошото, което може да се случи, е да помолим за още яйца.

Тя се засмя:

— Вчера рисувах с пръсти. Днес пък ще ме караш да си играя с яйца.

Но след като счупи яйцето и отдели жълтъка от белтъка, с изненада разбра колко е приятно да търкаляш здравата топка жълтък по хартията и да попиваш остатъците от белтък по него. Нежната торбичка жълтък бе ужасно уязвима и трябваше да се отнася към нея с огромно внимание. Когато накрая го премести върху дланта си, топчицата жълтък бе изненадващо суха и от лекото му потрепване чувството за уязвимост се засили.

— Благодаря ти — каза тя.

— За какво?

— Не си спомням откога не съм вършила толкова приятна работа.

— Ако смяташ това за приятна работа... — засмя се на свой ред Чейс.

Смехът му ѝ прозвуча много отпусканско.

— Колко ти трябват?

— Осем. — Той цепна жълтъка, който държеше над буркана.

— И какво ще правиш с тях?

— Снощи след вечеря се върнах тук и стрих цветовете, които виждаш в другите бурканчета.

Сиена впери поглед в тях. Бяло, черно, червено, синьо, зелено, жълто, виолетово и кафяво. С изключение на един, всички бяха обикновени цветове и въпреки това бе готова да се закълне, че никога не ги бе виждала толкова ярки и сияещи.

— Този оттенък на кафявото е малко необичаен.

— Печена сиена.

Нещо сякаш й просветна.

— Цветът на кожата ти — каза Чейс. — Родителите ти са ти дали много удачно име. Освен това той е любимият ми цвят.

Тя премести учуден поглед от бурканчето върху ръката си.

— Отличава се с бляскав, прозрачен и огнен оттенък, особено подходящ за такава бляскава и излъчваща светлина среда като температурата — обясни Чейс.

След като добави по един цвят на всеки от жълтъците, той сипа и дестилирана вода и разбърка сместа, докато стана подходяща за нанасяне по твърда повърхност.

— А сега вече е време за рокендрол.

11.

Шперплатът бе сложен на триножник и грундираната му повърхност бе покрита със скицата, избрана от Чейс.

— И сега ще започнеш да оцветяваш скицата, така ли? — попита го Сиена.

— Не, малко по-сложно е. — Той я отведе до стола, който бе сложил срещу триножника. — Скицата е само чертеж.

До този момент тя си бе мислила, че я е гледал така, както никой друг, но сега си даде сметка, че той изобщо не я е наблюдавал толкова втрещено. Силата на концентрацията му, насочена към нея в този момент, бе като магия. От разстояние два метра погледът му като че ли я докосваше. По шията, по устните, по клепачите, по веждите. Усети сякаш невидими пръсти докосват кожата ѝ и я карат да настръхва. Почувства нещо от него да се промъква под кожата ѝ, да я стопля, да се превръща в част от нея.

— Добре ли си?

— Какво? — Тя изправи гръб на стола.

— Стори ми се, сякаш ще заспиш. Ако искаш да си починеш малко, може да започнем по-късно.

— Не — побърза да каже тя. — Добре съм. Карай нататък.

Чейс успяваше да задържи втрещения си поглед върху нея, като в същото време топваше четката в някое от бурканчетата, изстискваше я малко с пръсти и полагаше боята върху твърдата повърхност. Понякога ръката му тръгваше машинално към дървото, като че ли знаеше как изглежда образът, който иска да създаде, без да поглежда към нея.

Запленена, изпитваща нужда да говори, но незнаеща за какво, тя каза първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Чувствам как ме рисува.

— Ако от това ти е неудобно...

— Не. Нямам нищо против. Колко време ще рисуваш портрета?

— Колкото трябва. Това е едно от предимствата на температа. Седмици наред можеш да полагаш пласт върху пласт, докато накрая

жълтъкът стане толкова инертен, че откаже да поеме друго ниво. Но не се притеснявай. Няма да трае чак толкова дълго.

Сиена бе изненадана от мисълта, че няма нищо против да продължи дълго.

Прозорците бяха разтърсени от приглушена експлозия.

— Какво толкова правят там? — попита Чейс.

— Нямам представа. Никога не съм ходила там.

Той се престори на изненадан.

— Когато двамата с Дерек сключихме брак, той ми каза, че там ми е забранено да ходя. Нямах представа, че говори сериозно, докато един ден любопитството не ме накара да се опитам да поогледам. Един от пазачите ме спря още на половината път. Същия ден на вечеря разговорът не беше никак приятен. След това повече никога не се опитах.

— Не знаеше ли от какво си вади хляба, когато се омъжи за него?

Сиена разтърка чело.

— Извинявай. Не биваше да ти задавам въпрос, който не ми влиза в работата.

— Не, не, всичко е наред. — Тя въздъхна. — Трябваше да задавам повече въпроси едно време. Имах смътна представа с какво се занимава, но някак си не направих връзка. Какво казваха хората? Че дяволът се криел в дребните подробности. Когато започнах да разбирам спецификата на работата му, прииска ми се да не съм била толкова наивна.

Чейс изведнъж се озова до стола ѝ и се надвеси загрижено над нея.

— Добре ли си?

По рамото ѝ пробягаха тръпки от докосването му.

— Нищо ми няма. Малко ме боли глава.

— Да спрем тогава и да продължим следобед?

— Не, тъкмо сме подхванали някакъв ритъм.

12.

— Прекрасен е. — Малоун никога не бе виждал Беласар да се усмихва толкова лъчезарно. Усмивката подчертаваше тена на широкото му красиво лице. — По-добър, отколкото смеех да се надявам. Повнушителен, отколкото си представях, че може да бъде един портрет. Нали, Алекс?

— Да — отвърна Потър без ентузиазъм.

Бяха минали осем дни. Намираха се в библиотеката, където Беласар бе настоял да се проведе специално откриване с шампанско за всички, с изключение, разбира се, на него самия.

— Има нещо тъмно и неспокойно в него. И в същото време кипи от живот — продължи Беласар. — Борба на противоположностите. Парадоксът на красотата.

— Точно в това е идеята — обади се Малоун.

— Тогава го разбирам. — Беласар явно бе доволен. — Проумявате ли, каквото и мнение да имате за мен, аз имам усещане за изкуството. Признавам, имаше някои моменти, когато вашето отношение ме караше да си задавам въпроса дали съм избрал подходящия художник.

Потър кимна, насочил очилатата си физиономия не към портрета, а към Малоун.

— А какво мислиш ти, скъпа? — Беласар се извърна към Сиена, застанала отзад като изгонена. — Как се чувства човек, чиято красота е обезсмъртена? Тържеството на красотата! Колко тъжно, че не трае вечно. Но тук, на тази картина, тя ще бъде вечна. — Беласар погледна към Малоун за потвърждение. — Казахте, че сте подбрали материали, които ще издържат необичайно дълго време.

— Масло върху платно проявява тенденция към напукване след неколкостотин години — каза Малоун. — Обаче температа на дърво... с шестте пласта основа и лака, който положих най-отгоре...

— Да? — подкани го нетърпеливо Беласар.

— Не виждам причина да не изглежда по същия начин и след хиляда години.

— Хиляда години. Представяте ли си! — Беласар бе като омагьосан. — Преходността на красотата се превръща в непреходност. Дантевата Беатриче.

Въпреки че Малоун разбра за кого става въпрос, Беласар реши, че е необходимо да поясни:

— Когато Данте бил на девет години, видял едно момиченце, което било няколко месеца по-малко от него. Красотата му го запленила до такава степен, че от този момент нататък той я издигнал в култ и я боготворил чак до смъртта ѝ шестнадесет години по-късно. Името ѝ било Беатриче и тя вдъхновила Данте да се замисли върху идеалната красота и в резултат на това се появила „Божествена комедия“. Красотата на Сиена ви е вдъхновила по подобен начин. И, разбира се, вдъхновението ще ви сполети с още по-голяма сила, когато започнете работа и по втория портрет.

— Втори портрет ли? — Сиена ги изглежда озадачено. — Но щом като този стана толкова добър, защо...

— Защото вторият портрет ще изобрази красотата на тялото ти, както този изобразява красотата на лицето ти.

— На тялото ми?

— На голото ти тяло.

— На голото ми тяло? — Сиена рязко се обърна към Малоун. — Знаеше ли за това?

Смутен, Чейс неохотно промърмори:

— Да.

Последва същото рязко обръщане — този път към Беласар:

— Няма да стане.

— Разбира се, че ще стане. Ще говорим за това по-късно. — Беласар я стисна за ръката така, че тъмната ѝ кожа побеля, и я поведе навън. На вратата се спря и се обърна към Малоун: — Ако се интересувате от Данте и Беатриче, Росети е превел автобиографията на Данте. — Той посочи със собственически жест към срещуположната стена. — Ще намерите едно издание на „Данте и неговият кръг“ от 1861 година, макар че лично аз предпочитам да го чета в оригинал, на италиански.

След това Беласар и Сиена си отидоха, оставяйки Малоун с Потър и сервитьора, който наливаше шампанското.

Потър премести втренчения си поглед от Малоун и насочи вниманието си към портрета. Едва забележимото му кимване можеше да мине и за одобрение, но иронията в гласа му не можеше да се сбърка:

— Такава работа може да допринесе за голям успех. Колко жалко, че никой няма да я види.

Той махна на сервитьора, който остави бутилката „Дом Периньон“ и покри картината с мек плат.

— Идвате ли? — обърна се Потър към Малоун. — Трябва да се подготвим за вечеря.

— Мисля да остана още малко и да намеря тази книга.

С поглед, от който ставаше ясно, че каквото и да направи Малоун, никога няма да получи одобрението му, Потър излезе от библиотеката.

Чейс се извърна към лавиците, преструвайки се, че търси книгата. Зад себе си чу как прислужникът сваля портрета от триножника и го изнася от библиотеката.

Той изчака още десетина секунди, после също излезе. Стигна до вестибюла тъкмо навреме, за да види как мъжът отнася портрета нагоре по витата стълба. Внимавайки да не се доближава прекалено много, Малоун го последва, преминавайки втория етаж и продължавайки към най-горния.

Килимът на стълбите заглушаваше стъпките му. Прислужникът не би могъл да го чуе. Надничайки иззад ъгъла на най-горната площадка, Малоун го видя да отнася портрета пред една врата по средата на коридора.

Видял, че прислужникът почтително почуква на вратата, Чейс бързо се спусна обратно на втория етаж.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1.

Един от хеликоптерите излетя и с проблясващо на утринното слънце витло се отдалечи в синевата, но доколкото Малоун можа да прецени, мъжът, когото бе видял да пристига първия ден, не беше на борда му. Приключвайки с гимнастическите си упражнения край басейна и оглеждайки имението, си каза, че едва ли ще успее да измисли начин да измъкне Сиена оттук. Веднага щом свърши портретите и си тръгне — ако изобщо го оставят да си тръгне, — трябва да обясни на Джеб как да я измъкнат. Обаче след като вече се бе запознал с охраната на имението, започваше да му става ясно, че и най-добрият екип щеше да се сблъска с непреодолими трудности.

Към притесненията му се прибави още едно: за първи път, откакто бе дошъл, не я виждаше да излиза на езда. Това бе толкова важна част от всекидневния ѝ живот, че можеше да допусне само най-лошото. Да не би Беласар да е решил, че един портрет е достатъчен и че вече е време да се отърве от нежеланата си половинка?

Връщайки се обратно в стаята си, за да вземе душ и да се преоблече, той се опита да си внуши, че причината за отсъствието ѝ е най-обикновена. Може да не се чувства добре например и в този случай щеше да прати някого от прислугата да му каже, докато закусва. Но докато седеше сам на терасата, никой не дойде.

— Чудя се — каза той на прислужничката, поднесла кафето — дали знаете защо мадам я няма тази сутрин. Да сте чули нещо случайно?

— Не, мосю, не съм чула нищо.

Половин час по-късно Сиена все още я нямаше и Малоун бе принуден да се примири, че днес тя няма да дойде. Със свит от лошо предчувствие стомах, той реши, че единственото, което може да направи, е да помоли някого от прислугата да почука на вратата ѝ и да види какво се е случило. Пулсът му се ускори, когато си представи, че в момента може би е в безсъзнание от наркотика, даден ѝ от Беласар. Напрегнат до крайност, той стана да изпрати някого да провери какво

става... и замръзна от облекчение, като я видя да изкачва стъпалата към терасата.

2.

Бе обута в прашни ботуши, избелели дънки и дънкова риза, сякаш се бе готвила да излиза на езда, но в последния момент се бе отказала. Дългата ѝ коса бе вързана на опашка, подсилваща класическото очертание на брадичката и скулите ѝ. Обаче изтеглената назад коса подчертаваше и още нещо — някаква суровост, каквато Малоун не бе виждал до този момент у нея. Гняв. Нещо бе станало. Колкото и голяма уязвимост да се криеше зад красотата ѝ, тази сутрин тя не си личеше.

— Радвам се да те видя — каза Малоун. — Когато не се появи на закуска, започнах да се притеснявам.

Без да каже нито дума, Сиена тръгна с решителна крачка към него — ботушите и дънките подчертаваха дългите ѝ бедра и стегнатата от колана тънка талия.

— Какво има? — попита Малоун. — Изглеждаш така, сякаш...

— Закъснях. — Думите ѝ излизаха накъсани. — Губим време.

— Губим време ли? За какво става въпрос?

— Да започваме работа.

— Ама какво има? Кажи ми какво...

Сиена се извъртя, прекоси терасата и с твърда крачка се насочи към солариума.

Озадачен, Чейс я последва, впечатлен от твърдата походка и изправената ѝ стойка. Въпреки че в солариума бе светло, вътре бе все пак по-тъмно, отколкото вън, и минаха една-две секунди, докато очите му се адаптират.

Озадачението му прерасна в смайване, а след това и в тревога, като я видя сърдито да си разкопчава ризата и да я хвърля на пода.

— Чакай малко — заекна той. — Защо...

Тя дръпна сутиена си и го хвърли по посока на ризата.

— Би ли ми казала, моля, какво става? — продължи Чейс с разтреперан глас. — Не мога да...

— Приготвям се за работа! — накъсо го информира тя и си събу ботушите и чорапите.

— За бога, спри! Какво е станало? Каж ми защо...

— Правя това, което иска мъжът ми!

С яростни движения тя разкопча колана си, събу дънките и дрънчейки с катарамата, ги хвърли на пода. Миг след това белите й бикини ги последваха. С последен предизвикателен жест тя развърза косата си, тръскайки я да падне върху рамене й. Побесняла от гняв, Сиена застана пред него — кожата й, с цвят на печена сиена, бе еднаква от главата до петите.

— Какво чакаш? — попита го тя с треперещ от ярост глас. — Взимай си проклетия скицник и започвай!

Малоун бе загубил дар слово. С последни усилия на волята успя да си поеме дъх и да каже:

— Не искам така.

— А как? Да заема предизвикателна поза? Това ли искаш?

— Не.

— Тогава какво, по дяволите, искаш? Престани да ме правиш на луда и ми кажи какво искаш да правя!

— Облечи си ризата. — Той се наведе, вдигна я и й я подаде.

Тя не помръдна, вперила унищожителен поглед в него.

— Сериозно говоря — каза Малоун.

— Прие поръчката, нали?

— Очевидно.

— И знаеше, че на втория портрет ще бъда гола.

— Да.

— А не мислиш ли, че би било проява на вежливост да споделиш това и с мен? През цялото време, докато ме гледаше така втрещено, ми беше много приятно. Защото ти не ме гледаше така... — Тя с усилие си наложи да спре за миг и да подреди мислите си. — Ти просто... ми се възхищаваше. Без никакви задни мисли. Караше ме да си мисля... хубави неща за самата мен. Казвах си: „Ето най-сетне един мъж, който гледа на теб като на личност, а не като на предмет.“ И ето че изведнъж разбирам, че за теб това е било само работа и нищо повече. Накарай тая кучка да се отпусне и гледай да свършиш онова, за което ти плащат, нали?

— Не — отвърна Малоун. — Не беше само работа. Моля те!

Той продължаваше да протяга ризата към нея.

Тя я дръпна гневно. Яростният ѝ поглед не помръдна от него, но той не отклони очи нито за миг, погледът му не трепна, за да не ѝ даде повод да си помисли, че не е искрен.

Със сърдити движения тя навлече ризата.

— Чуй ме сега — започна Чейс. — В началото това беше само работа, да. Не те познавах. Първата ни среща протече малко неловко и аз си помислих, че няма да се разбираме. Стори ми се, че това е най-трудната работа, с която съм се захващал, и ми се прииска никога да не бях я приемал.

Гневният ѝ поглед не се отмести.

— Но дните минаваха и ние постепенно се опознахме — продължи Малоун. — Нещо повече. На нас сякаш ни харесваше да си говорим. Всеки ден очаквах с нетърпение да дойде сутринта, да се видя с теб на закуска и да продължим работата. И тя стана много важна за мен. Тогава разбрах, че през живота си не съм правил по-добра работа. Просто защото никога не съм имал по-добър обект.

Тя продължаваше да го гледа гневно.

— И с всеки изминал ден, колкото повече наближаваше да довърша портрета — не спираше Малоун, — толкова повече растеше напрежението у мен, защото знаех, че скоро ще се наложи да започна втория портрет. Обаче не исках да довърша първия. Да си говоря с теб, да се поставям на твое място, предавайки ти моето въображение... всичко това бе станало толкова важно за мен, че не ми се искаше да свършва. Знаех, разбира се, че някой ден все трябва да го завърша. Не можех да отлагам безкрай. Но не можех и да настроя съзнанието си към мисълта какво би било да те рисувам и при по-различни обстоятелства, като се има предвид колко е напрегната ситуацията и как трябва отново да те гледам така втръчено, да опознавам тялото ти така, както вече съм опознал лицето ти. Мога да нарисувам всичко, стига само да настроя съзнанието си към него. Но ако то трябва да бъде най-доброто нещо, правено от мен, не мога да бъда обективен. Това, което ще чуеш сега, е може би най-странното нещо, казвано ти от мъж досега. Предвид отношенията, установени вече помежду ни, последното нещо, което исках на този свят, бе да те видя гола. Изпитвах удоволствие просто като изучавах лицето ти и няхах никаква представа как ще се оправям с този проблем, когато му дойде времето.

Последните думи на Малоун отекнаха като че ли в празно пространство. Тишината се сгъсти, натежа и накрая бе нарушена от стъпките му по плочите: той се запъти към ъгъла, където бяха дънките ѝ, вдигна ги и ѝ ги подаде. Ризата, закопчана вече, бе достатъчно дълга, за да скрие голотата ѝ. Въпреки това, той искаше тя да се отпусне съвсем.

От лявото ѝ око се плъзна сълза.

— Защо Дерек иска такъв портрет? Нищо не мога да разбера!

— Единствената причина, която мога да посоча, е тази, която той ти изтъкна — излъга Малоун. — Той иска да запази красотата ти, да я направи вечна.

— Включително и тялото ми?

— Включително и тялото ти.

— Още малко и ще вземе да ме застреля и да ме препарира — каза тя с горчивина в гласа.

Казаното от нея бе толкова близо до истината, че Малоун положи всички усилия да не реагира.

— Като съм толкова хубава, защо не иска да ме гледа? — Гласът на Сиена трепна. — Според него всичко, което правя, е погрешно. Държи се с мен така, сякаш правя грешка след грешка. Презира ме. За какво му е портрет на жена, която го дразни толкова?

Сълзите вече обилно течаха по бузите ѝ, зачервявайки очите ѝ, излагайки на показ огъня под загорялата ѝ кожа. Преди Малоун да успее да реагира, тя вече бе облегнала глава на гърдите му, вкопчвайки се в него с отчаянието на давец се човек. Раменете ѝ се повдигаха, тресейки се от плач. Косата ѝ ухаеше на кайсии, кожата ѝ го изгаряше. Сълзите ѝ капеха по ризата му, просмукваха се през рехавия плат и го пареха като нажежено желязо. В същото време гърдите ѝ се притискаха към неговите, карайки го да усеща болезнено остро липсата на необутите още дънки. Краката ѝ бяха голи, бедрата ѝ под ризата...

— На такава техника ли ви учат в художественото училище? — попита Беласар от вратата.

3.

Със стреснато ахване Сиена рязко се дръпна от Малоун и се извърна към мъжа си.

— Нещо като художествено насърчение? — попита иронично Беласар. — Само че не е ясно художникът ли насърчава модела или моделът — художника.

— Не е това, което си мислиш — каза Сиена.

— А ти откъде знаеш какво си мисля? В края на краищата от теб се искаше да си свалиш дрехите. А ако се страхуваш да не съм си помислил, че между вас има нещо, не се притеснявай. Никога не съм се съмнявал, че ще ми останеш вярна. Нямах смелост за обратното.

Сиена се сви като ударена.

— Освен това още не съм чувал за такъв похват, при който жената, с цел да се направи на сексуално привлекателна, олива партньора си със сълзи и сополи. — Беласар се приближи и прокара опакото на дланта си по мокрото лице на Сиена. — Виж се на какво приличаш, скъпа. Така изглеждаше първия ден, когато те видях в Милано. Тогаваш не беше никак фотогенична, също като сега. Вид, в който едва ли ще ми се иска да те видя нарисувана.

Раменете на Сиена продължаваха да се разтърсват от дълбоките и приглушени хлипове.

— Носът ти е протекъл. Устата ти... Как, за бога, искаш този човек да си върши работата?

Малоун забеляза, че Беласар не се обърна нито веднъж към него.

— Иди си в стаята и се измий — продължи Беласар. — А следобед да си се оправила и да си готова за позиране.

Устните на Сиена трепереха.

— По дяволите, какво чакаш още? — викна Беласар. — Действай! Поне веднъж в живота си направи нещо както трябва.

Със замъглени от сълзите очи тя погледна към мъжа си, после извърна разкривеното си от мъка лице към Малоун. След това рязко се завъртя и изтича навън.

Събрал цялата си воля, Малоун едва се удържа да не се намеси и да спре унижението, на което я подлагаше Беласар. Яростта, която го бе накарала да приеме поръчката му, закипя в него с двойно по-голяма сила. Желанието да се разплати с търговеца на оръжие бе нараснало повече от всякога. Но не тук и не в този момент, непрекъснато си повтаряше той. Да скочи върху него сега, да му счупи ръцете и краката, както и много други кости, преди телохранителите на свой ред да скочат върху него, не бе наказанието, което Беласар заслужаваше. С това нямаше да помогне на Сиена. Нито пък по този начин щеше да успее да я изведе от имението. *Дръж се*, повтаряше си непрекъснато той.

Сиена изчезна по алеята навън и тишината вътре се сгъсти. Солариумът сякаш изведнъж се стесни.

— Искам да чуя професионалното ви мнение за една работа — каза Беласар.

— Ще се постарая да ви отговоря на всеки въпрос, свързан с рисуването.

— Не става въпрос за рисуване.

4.

Тракането на картечните откоси започна да се чува по-ясно. Докато се приближаваха към стрелбището, Малоун забеляза, че обрамчената от изрядно подстригани храсти алея, избрана от Беласар, заобикаля Манастира. Освен това забеляза, че охраната е по-многочислена и си спомни думите на Сиена, че ѝ е забранено да ходи из тази част от имението.

„Тогава защо Беласар ме води тук? — запита се Малоун. — Дали не го прави, защото знае, че няма да успея да кажа на никого какво съм видял, тъй като мъртвите не говорят?“

Стрелбата спря за миг, после започна отново. От мощния и плътен звук Чейс определи, че се стреля с картечница 50-и калибър, а учудващо бързият ритъм на огъня го накара да заключи, че проблемът, за който Беласар бе споменал — как да се компенсира топлината, генерирана от по-бърз подаващ механизъм, — вече е решен.

Храстите останаха встрани и двамата излязоха на открито пространство, в центъра на което се виждаха няколко дървени огневи точки, прилични повече на улични сергии, с тази разлика, че макар всички да бяха с покриви, нито една нямаше задна стена. Там, където биха били изложени плодовете и зеленчуците, се виждаха далекогледни за установяване на попаденията, както и скоби за захващане на оръжия, чиито оптически мерници се нуждаеха от прострелване.

Между две от тези съоръжения се виждаше картечница, монтирана на триножник. Мъжът в сивите работни дрехи до нея си свали наушниците, наведе се над затворния механизъм, после посегна към кутията с инструменти до него. От дясната страна на картечницата имаше метална кутия, от чийто край излизаше лента с патрони, дебели и дълги колкото пръст, и влизаше в затворния механизъм на оръжието. Земята наоколо бе зарината от месингови гилзи, весело проблясващи на слънцето.

Малоун обаче огледа съвсем бегло тези подробности, тъй като вниманието му бе привлечено от онова място, към което бе насочена цевта на картечницата. Това бе обширно пространство —

неколкостотин квадратни метра, — в което имаше цяло селище, почти унищожено от експлозии и едрокалибрени куршуми. В бетонните стени зееха огромни дупки. Проснати на земята стени, пропаднали тавани. По местата, които по-рано са били улици, а сега бяха просто изровена от взривове и с дълбоки ями земя, се виждаха обгорелите останки на коли и камиони.

Движенията на мъжа в сивите работни дрехи привлякоха вниманието на Малоун — чул шума от стъпки зад себе си, човекът се изправи. Погледът на Потър зад дебелия стъкла се втвърди, като видя художника.

— Вие сте били всестранно развита личност — забеляза Малоун.

— О, ще се изненадате колко много неща мога да правя. — Потър се извърна към Беласар: — Тоя не бива да идва тук.

— Искам да му покажа нещо.

— Но това е против твоите правила.

— И тъй като са мои, значи мога да ги нарушавам. — Беласар посочи картечницата. — Ако си приключил с прострелването й, иди да вдигнеш някоя и друга мишена.

— Но...

— Прави каквото ти се казва. Не ти плащам да спориш.

Челюстните мускули на Потър потрепнаха. С кос поглед към Малоун, от който не оставаше и капка съмнение кого обвинява за грубото отношение, той отиде до една от огневите точки и щракна някакъв ключ. За миг Чейс помисли, че получава зрителна халюцинация. Изтерзаното село като че ли оживя. Между сградите започнаха да пробягват войници. Цивилни панически търсеха прикритие. По разровените улици заръмжаха джипове. Отдясно се показва един БТР и се насочи към центъра на селото. Зад него се заклатиха два камиона с каросерии, покрити с брезент.

Всичко това наистина бе измама. Войниците и цивилните бяха пластмасови манекени, облечени според ролите си. Движеха се по начин, който подсказваше, че са закрепени към подвижна лента, скрита под земята. БТР-ът и камионите също се движеха по подобна лента.

— Страхотно! — призна Малоун.

Беласар кимна, сякаш не бе очаквал друга реакция.

— Клиентите ми искат да им демонстрирам оръжията си в условия, възможно най-близки до действителните.

— Все едно си имате свой собствен комплект електрически влакчета.

Беласар го погледна изненадано.

— Едно време имах съученик, който много обичаше да си строи линии и влакчета само за да си доставя удоволствието да слага фойерверки под мостовете и водните кули и да ги вдига във въздуха — каза той. — Никога не съм виждал човек, който толкова много да обича да разрушава... А сега нека видим вие колко обичате да разрушавате.

— Какво искате да кажете?

— Елате тук и пробвайте това оръжие. Били сте в морската пехота, нали? После ще ми кажете мнението си на специалист за това как чувствате 50-калибровата картечница, но с по-бърз зареждащ механизъм.

— Опасявам се, че мнението ми не струва кой знае колко. От години не съм пипал оръжие.

— Оръжието е като велосипеда. — Изявлението му прозвуча като команда. — Човек никога не забравя.

— Дерек — обади се предупредително Потър.

— Ти не се меси. — Погледът на Беласар не се отместваше нито за секунда от очите на Малоун.

— Добре — вдигна ръце Чейс, все едно се предаваше. — Не съм сигурен какво искате да докажете с това, но ще се хвана.

Малоун тръгна към картечницата, Потър си сложи слушалките и след това ръката му се плъзна под работната дреха — вероятно да извади бързо пистолет, ако се наложи, каза си Чейс. Охраната наоколо сваля автоматите от раменете си.

— Вземете това, ще ви трябва — обади се Беласар, подхвърли му чифт слушалки, после си сложи своите.

Малоун нахлузи слушалките. Забелязвайки колко напрегнат е Потър, той нарочно започна да се бави, преструвайки се, че оглежда оръжието. После насочи цевта му към селото.

— Нещо по-специално да искате да разруша? — обърна се той към Беласар.

— Ей онзи камион вдясно.

От слушалките гласът му долиташе приглушен.

Когато Малоун се прицели и натисна спусък, внезапният оглушителен трясък и диво тресящият се метал го накара да си

помисли, че в ръцете му се мятат мощно животни. Бе очаквал насочен нагоре откат и се бе подготвил да го компенсира. Обаче силата на това чудо далеч прехвърли границата на очакванията му. Откатът от невъобразимо бързата стрелба дръпна цевта на картечницата рязко нагоре. Малоун с усилие я върна надолу и я насочи към камиона. Ако не бе съсредоточил цялото си внимание да овладее оръжието, щеше да зяпне от изненада какви разрушения нанася то. Плътният поток куршуми разпиля каросерията на камиона, стигна до кабината и целият камион започна да се разпада на парчета. Малоун пусна спусъка, но ръцете му продължиха да вибрират. Всеки, който не бе запознат с 50-калиброво оръжие, щеше да си изкълчи раменете, Чейс бе сигурен в това.

— Да не би тия куршуми да са с подсилен заряд?

Беласар сви рамене.

— Какво е мнението ви за този модел?

— Ако не намерите начин да стабилизирате този откат, никой няма да може да се оправя с това нещо.

— Не знам за какъв откат говорите.

Беласар пристъпи към оръжието, прицели се и натисна спусъка.

Действието му свари Малоун неподготвен.

Картечницата ревна с накъсания грохот на локомотив, втурнал се с пълна скорост напред, а Беласар, обхванал здраво оръжието, без никакво видимо усилие потискаше мощния откат нагоре. Празни гилзи хвърчаха във въздуха с такава скорост, че се сливаха едва с друга в непрекъснатото движение. Широките рамене на Беласар, мускулестите му гърди и твърдо изправената стойка дадоха повод на Малоун да помисли, че възрастният мъж често се упражнява и вероятно вдига тежести — беше в прекрасна физическа форма, особено за човек на неговите шестдесет и една-две години. И това, което Малоун в момента виждаше, бе открита демонстрация на сила, далеч надминаваща всичките му очаквания. Лекотата, с която Беласар се справяше със смазващия откат, внушаваше страхопочитание. Той нацепи втория камион на трески, после насочи картечницата към джиповете, направи и тях на парчета... и войниците... и цивилните... и накрая насочи оръжието към БТР-а, нанасяйки такива поражения на бронираната машина, каквито Малоун би сметнал за немислими, ако не ги бе видял със собствените си очи. От огромните гуми се

разхвърчаха едри черни парцали, машината се килна настрана, единият люк зяпна отворен и отвътре заизлизаха гъсти кълба дим, примесени с пламъци. „Исусе Христе, тия боеприпаси са с бронебойни куршуми“, помисли си Чейс и точно в този момент Беласар пусна спусъка, завъртайки картечницата към него.

Сърцето на Малоун подскочи. И май не само неговото. Виждайки как цевта се завърта и покрай него, Потър моментално се просна на земята, а охраната се пръсна панически във всички посоки, дирейки укритие.

Очите на Беласар гледаха право в гърдите на Малоун. Въпреки усилието, с което очевидно бе контролирал картечницата и нанесъл ужасяващите щети на селцето, мъжът изглеждаше така, сякаш му бе струвало не повече, отколкото да управлява лека кола.

— А сега ще ти покажа какво значи да се намираш от другия край на отката — каза той. — Как ще ти харесат неколкостотин куршума в гърдите?

— Нещо май не разбирам.

— Не, не мисля, че не разбираш. Според мен знаеш много добре за какво става въпрос.

„Исусе Христе, да не би да знае за Джеб?“, запита се Малоун. Нямаше време да мисли. Не биваше да допуска и най-малкото съмнение, че са го хванали в крачка за каквото и да било.

— За да няма място за недоразумения, защо не бъдете малко по-точен?

— За глупак ли ме мислиш?

— Никога не съм ви мислил за глупак.

— Мислиш ли, че не съм знаел какъв ефект ще окаже върху теб общуването с жена ми по цял ден? Мислиш ли, че не съм очаквал да не усетиш влечение към нея, след като си съблече дрехите? Напълно ясно си давах сметка, че няма начин да не си представиш как правиш любов с нея.

Ударите на сърцето на Малоун малко се поуспокоиха. Значи не става въпрос за Джеб.

— Добили сте погрешна представа за...

— Млъквай! Искам едно нещо да ти стане напълно ясно. Не мога да контролирам онова, което чувстваш, когато си с жена ми. Но ако някога само се поддадеш на тези чувства, ако само я докоснеш по

начин, по-различен от този, на който преди малко станах свидетел, ако реагираш към нея повече, отколкото се очаква от един художник да успокои модела си, ще те доведека ето тук и... Моята жена принадлежи на мен. Не обичам хората да пипат онова, което е мое. Ясно ли е?

— Съвсем.

— Сигурен ли си, че си разбрал?

— Абсолютно.

Беласар завъртя цевта обратно към селцето, натисна отново спусъка и започна да разбива стените на парчета, докато и последният патрон от лентата не изчезна в затвора. С яростен поглед той огледа развалините, тресейки се цял, но не от жестокия откат. Когато отново проговори, гласът му бе рязък като изстрел:

— А сега изчезвай оттук и се хващай за работа!

5.

— Съжалявам.

Малоун вдигна поглед от скицата, която правеше по памет. На прага на солариума бе застанала Сиена. Бе си помислил, че е невъзможно едно лице, така влажно и зачервено от сълзи, да се оправи толкова бързо, но явно бе сбъркал. Тя бе облечена в широк пуловер и също такава, дълга до глезените пола — и двете неща бяха сини, напомнящи му за безкрайната синева на Карибско море, на която обичаше да се любува от плажа пред дома си на Козумел. „Обичах“, наблегна мислено той на миналото време. Въпреки че Беласар бе обещал да върне имота в предишното му състояние, Малоун повече никога нямаше да се върне там.

— За какво съжаляваш? — попита я той.

— За сцената.

— Ти не си направила никаква сцена. Мъжът ти я направи.

— Не. Искам да се извиня за това, че се държах непрофесионално. И двамата имаме да вършим работа. А аз не успях да се справя както трябва с моята.

— Не е голям проблем. Трябваше да изясним някои неща.

— И след като вече всичко е изяснено... — Сиена хвана края на пуловера и понечи да го издърпа нагоре.

— Престани!

— Не искам да ядосвам Дерек още повече. Не си го виждал, когато се разгневи. Трябва да направим този втори портрет. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Седни.

— Седнала ли искаш да ти позирам?

— Искам да седнеш и да се успокоиш малко, а аз ще ти поговоря през това време.

— Не, моля те, имаме работа! Ако Дерек види, че си губим времето...

Малоун стисна челюсти.

— Аз съм този, който прави портрета. Остави ме аз да се притеснявам за съпруга ти. Искам да седнеш. Моля те!

Сиена нервно отправи поглед към вратата. После неохотно се подчини.

Чейс взе друг стол. Отнесе го срещу нея и го възседна, отпусайки лакти на облегалката, надявайки се, че свободната му поза ще помогне на Сиена да се отпусне. После тихо заговори:

— Когато мъжът ти дойде тук тази сутрин, каза, че си изглеждала така, както когато те е видял за първи път в Милано. Каза още, че не си ставала за снимка.

Сиена сведе поглед към ръцете си.

— Какво искаше да каже? — попита я той.

Нещо в очите ѝ сякаш я отнесе някъде далеч оттук. Мълча толкова дълго, че Малоун помисли, че няма да отговори.

— Тогава бяха много лоши времена за мен.

— Кога е било това?

— Преди пет години.

Той чакаше.

— Аз...

Чейс я насърчи с поглед.

— Трябва да разбереш... — Сиена пое дълбоко дъх. — Моделите са най-несигурните в себе си жени, които съществуват на този свят.

Той мълчеше, страхувайки се, че ако проговори, може да я стресне и тя ще млъкне.

— Непрекъснато се мъчим да се убедим, че сме нещо повече от красиви кукли. Страхуваме се от старостта. Винаги си мислим, че най-добрите ни дни са вече зад гърба ни.

Малоун с усилие се въздържа от коментар.

— О, изключения има. Но аз не бях такова. Представяш ли си какво е да трябва да си непрекъснато толкова слаба, че да се страхуваш да хапнеш и два залъка, защото и при най-малкото количество храна, изядено от теб, камерата показва лекото издуване на корема. Да издържаш на глад колкото е възможно повече. Или пък ако ядеш, след това веднага да се мъчиш да го повърнеш. И по някое време няма начин да не опиташ малко кокаин. От него не се напълнява и макар и за кратко, те кара да се чувстваш добре, затова пробваш още малко, а междувременно, при толкова много хора, опитващи се да те

манипулират, започваш да се надяваш да намериш някой мъж, посилен от останалите, който да ти помогне да си подредиш живота. А като го намериш, изведнъж разбираш, че е най-обикновен кучи син, който иска да контролира всичко и...

Сиена бе започнала да говори все по-бързо и по-бързо и изведнъж като че ли се усети, че не е сама и Малоун седи срещу нея и внимателно я слуша.

Този път той рискува да се обади:

— Кажи ми какво искаше да каже мъжът ти, когато заяви, че не си ставала за снимки.

— Тогава ядях толкова малко, че бях станала слаба дори за снимане. Даже още по-лошо — кокаинът придаваше на очите ми особен мътен блясък. И като капак на всичко мъжът, с когото живеех тогава, ми бе цепнал устната и двете ми очи бяха насинени.

На Малоун едва не му стана лошо.

Пръстите ѝ нервно мачкаха края на пуловера.

— Това се случи в Милано. Бях там за есенните ревюта, но след като оня ме би, не можех да се явя на работа. Останах си в хотела, докато оня тип излезе да сваля всичко, което му падне, и ето че изведнъж на вратата се почука. Когато отидох да отворя, на прага стоеше Дерек. Никога няма да го забравя. Бе облечен в смокинг, а в ръцете си държеше букет червени рози. Замаяна от кокаина, аз присвих очи и се взрях в това красиво, загоряло от слънцето лице и — кълна се — за момент си помислих, че пред мен е Росано Брази, италианският актьор. Нямах представа откъде е научил къде съм. Той протегна ръка, вдигна брадичката ми леко нагоре и каза: „Дойдох да се погрижа за теб. Не губи време да си събираш багажа. Наметни си само палтото и тръгвай с мен.“ Аз премигнах. После кимнах. Дори не си взех палтото. Просто дръпнах вратата зад себе си и той ме отведе в чакащата долу лимузина.

— Да, но ти ми каза, че си имала любящо те семейство. Защо си се чувствала толкова несигурна?

— Не съм казала, че съм имала любящо семейство. Казах, че родителите ми ме обичаха.

— Не разбирам.

Сиена преглътна с усилие.

— След като на дванадесет години загубих родителите си, отидох да живея при чичо ми. А той непрекъснато ми посягаше. Когато жена му я нямаше, той...

В гърлото на Малоун се надигна горчилка.

— Няколко пъти ме принуди да...

— Исусе Христе!

— Предупреди ме, че ако кажа на някого, ще ме изхвърли навън. Ще спя по канавките, плашеше ме той. Не можех да се концентрирам и училището никак не ми вървеше. Всяка вечер плачех, докато накрая заспивах, изнурена от плач. И накрая се затворих в себе си, в свой измислен свят. Четях само модни списания и си представях, че съм модел и водя живот като в приказките. Това продължи до шестнадесетия ми рожден ден. И когато веднъж той пак се промъкна в стаята ми, аз се развиках, че повече няма да го правя. Жена му и децата се събудиха. Моята стринка не повярва на разказа ми. Той ме би до посиняване, като непрекъснато повтаряше, че съм лъжкиня и че не трябвало да ми вярват. После два дни не можех да легна на гърба си от болки. На третия ден, когато всички бяха на работа, откраднах парите, които стринка ми криеше от него под една саксия. Надявах се, че като открие липсата им, ще си помисли, че той ги е намерил и ги е похарчил за пиене. Събрах си багажа и хванах автобуса за Чикаго, където се настаних в един пансион и започнах да работя какво ли не. Но нито за миг не спрях да мечтая да стана като една от тези жени по модните списания. Намерих фирма, която даваше вечерни уроци за модели. Работих с такова упорство, каквото човек трудно може да си представи, само и само да осъществя мечтата си. И ето че от модел на бельо в един вестник, а след това на бански за един каталог, после за „Вог“, за кориците на „Космополитън“ и на всяко модно списание, за което ти дойде наум, аз най-сетне постигнах мечтата си. Бедата обаче бе там, че не беше това, за което си бях мечтала. Нямаше никаква приказка. Беше най-обикновена търговия с робини.

— Какво стана, когато тръгна с Беласар?

— В лимузината, на път за летището, той огледа синините по лицето ми. После каза, че не може да понася да унищожават красотата. Каза ми още, че ще се погрижи никой повече да не наранява лицето ми, нито пък ще ми позволи сама да се наранявам с кокаин. Доведе ме тук. После намери пластичен хирург и му каза да направи операцията

така, че да не остави никакви белези. След това нае психолог — специалист по смущения в храненето, който ме излекува от схващането, че храната ми е враг номер едно. Минаха шест месеца, преди Дерек да одобри резултата. Беше толкова горд. Казваше, че той ме е създал. Обикаляше и ме оглеждаше от всички страни, радваше се и говореше, че без него моята красота нямало да я има. — Тя сви рамене с безразличие. — И беше прав. Както бях тръгнала по наклонената плоскост, щях да съм мъртва за същото време, което му отне да ме възкреси.

— Значи ти е дал онова, от което си имала нужда. Най-накрая си имала човек, който да се грижи за теб.

— Допреди три месеца.

Малоун учудено сви вежди.

— Какво е станало тогава?

— Той се върна от едно пътуване по работа и изведнъж се промени. Започна да се оплаква от това, че в ъгълчетата на очите ми се появявали бръчици. После заяви, че видял бял косъм в косите ми. Предупреди ме да се въздържа от мимики — това набръчквало челото, твърдеше той. Непрекъснато се питах какво ли толкова е станало по време на това пътуване, че го е променило толкова. Да не би да се е влюбил в друга жена? Когато го попитах, той побесня. Започна да ми разправя, че съм си въобразявала какво ли не, че трябвало да умея да се владее. Боядисах си косата, опънах си все още невидимите бръчици покрай очите, с всички сили се стараех да му угодя. Но това като че ли още повече го ядосваше. Каквото и да направех, все не беше както трябва. И накрая започнах да очаквам отсъствията му с нетърпение. Поне известно време имах покой. Всеки път обаче, като се връщаше, ставаше още по-критичен.

Малоун отвори уста да каже нещо насърчително, но остана така, защото нещо зад гърба му накара Сиена да се скове от страх.

Тя скочи на крака като ужилена.

— Честно, Дерек, тъкмо обсъждахме в каква поза да застана. Точно щяхме да започваме. Кълна се!

Беласар стоеше на прага.

— Летим за Истанбул. Да си готова в пет. — После погледът му се премести върху Малоун и очите му се присвиха. — Имате две седмици, за да приключите работата си.

— Това време може да не ми стигне.
— Направете така, че да ви стигне.
— Когато се съгласих да направя портретите, ви казах, че ще ги направя така, както аз смятам за добре. Вие приехте тези условия.
— Условията се промениха.
— А как да работя без модел? Колко време ще отсъства Сиена?
— Колкото е необходимо.
— Е, колкото по-дълго я няма, толкова по-късно ще си свърша работата.

Очите на Беласар потъмниха.

— Май започвам да се съгласявам с Алекс. Беше грешка, че се захванах с вас. Пет часът.

Той се извърна гневно и излезе.

Гледайки го как се отдалечава, Сиена потръпна.

— Колко е часът?

— Минава три.

— Боже! И време даже не ми дава достатъчно.

Тя се изправи и Малоун побърза да попита:

— Какво има в Истанбул? Какво е толкова важно?

Гласът ѝ бе напрегнат.

— Когато ме взема със себе си, това е винаги по работа. На някои от клиентите на Дерек им е приятно да общуват с мен. Когато съм наоколо, на него му е по-лесно да преговаря с тях.

Чейс кимна с разбиране. Естествено, щом се е оженил за такава красива жена, Беласар в техните очи ще е велик мъж.

— Повече не мога да говоря.

Докато тя се отдалечаваше, Малоун продължи да мисли. Дааа, с такава ослепителна красота е лесно да замаеш всеки клиент, да притъпиш неуловимо чувството му за правилна преценка. Но какво ще стане, когато тази красота започне да дава признаци на повяхване? Лошо за непоклатимите стандарти на съпруг, който не би искал нищо, по-различно от съвършенството. Лошо във всякакъв смисъл на думата. Когато някой спре да си върши работата, започват да му търсят заместник.

6.

Слънцето вече се бе спуснало ниско и терасата тънеше в сянка. Все пак не бе залязло съвсем и въртящите се витла на хеликоптера проблясваха на лъчите му. Малоун гледаше как Сиена, Беласар и Потър, както и трима телохранители, се качват в очакващата ги машина. Тя бе облечена в елегантен костюм, красотата ѝ бе поразителна, но дори от това разстояние той видя с каква неохота се качва в хеликоптера. Всъщност походката ѝ бе на добре облечен затворник, комуто предстои съд. Или погребение.

Сравнението го накара да потрепери. Докато гледаше отлитащата машина, в гърдите му се надигна пронизващото чувство, че се разделя с близък човек.

ПЕТА ЧАСТ

1.

Свикнал с аперитивите със Сиена всяка вечер, на Малоун му стана още по-неприятно, когато наближи седем часът. „Сега щях вече да съм на път към библиотеката“, помисли си той. Вместо това обаче обикаляше тези части на имението, до които достъпът му бе позволен, като разярено животно, мъчещо се да намали напрежението, мятайки се от единия край на клетката в другия. Когато наоколо най-сетне притъмня и храстите, статуите и вирчетата потънаха в сенките на здрача, той реши да хапне нещо, но седнал сам на огромната маса, само ровеше телешките котлети, приготвени за него. Непрекъснато мислеше за Сиена — къде е, какво прави.

Ако е още жива.

Изведнъж си представи как Беласар я бута от хеликоптера и тялото ѝ се размазва долу върху скалите или пък как Потър ѝ пръсва черепа, хвърляйки трупа ѝ в морето. Не, непрекъснато си повтаряше той. От държането на Беласар личеше, че му е още нужна. Поне засега. Кризата щеше да настъпи чак като се върнеха от Истанбул.

Спа добре. На другата сутрин, потискайки мрачните мисли, той удължи гимнастическите си упражнения от един на два часа, обаче страхът му за Сиена се задълбочи. Отиде в солариума и пръсна скиците по масите, взирайки се в чертите на лицето ѝ. Започнал да я рисува по памет, Чейс си я представи как седи пред него и двамата си приказват.

После отиде в библиотеката. Вдъхвайки мириса на прашна хартия, прекоси килима до отсрещната стена и се покатери по стълбата до средните лавици. Точно в тази посока бе махнал Беласар в деня на откриването на портрета, в деня, когато бе сравнил Сиена с Беатриче, вдъхновила Данте да напише „Божествена комедия“. „Ако се интересувате от Данте и Беатриче, Росети е превел Дантевата автобиография — беше му казал Беласар тогава. — Ей там ще намерите едно издание на «Данте и неговият кръг» от 1861 година...”

Беласар бе добавил още нещо: че Беатриче починала млада и че Данте останал в плен на образа ѝ чак до смъртта си. Малоун направи

набиващото се в очи сравнение — значеше ли това, че и Сиена ще умре млада?

„Трябва да престана да мисля само за смърт“, каза си той.

Тъй като книгите бяха подредени по азбучен ред по автори, никак не бе трудно да намери томчето. И докато го търсеше, фактът, че малкото име на Росети е Данте, му се стори много любопитен. Същото като на поета, чиято автобиография бе превел. Той седна в едно кожено кресло, отвори книгата и попадна на мястото, където Данте вижда Беатриче за пръв път:

Роклята ѝ в този ден беше в най-благородния цвят — приятно за окото убиточервено... В този момент казвам най-искрено, че духът на живота, вселил се в най-тайните кътчета на сърцето, започна да трепти с такава сила, че цялото ми тяло потрепера.

Да, помисли си Малоун.

2.

Две вечери по-късно Сиена още не се бе върнала.

Чейс лежеше напрегнат в леглото и се вслушваше в стъпките на охраната, патрулираща в тъмнината из градината. Бавно минаващото време бе адски болезнено, но пък му бе дало възможност да планира.

Преводът на Росети лежеше отворен пред него:

Същата прекрасна дама се появи пред мен, облечена от глава до пети в бяло... Тъй като за първи път нейни думи достигаха до ушите ми, те наситиха душата ми с такава сладост, че си тръгнах оттам като опиянен.

По челото му се стичаше пот. Той отиде до банята, напписа лицето си със студена вода, после изгаси лампите в стаята си и се приближи към прозореца, загледан в сенките и прожекторите в градината.

Бърз поглед към часовника му подсказа, че е почти полунощ. След няколко секунди отдясно щеше да се появи пазач и скърцайки с кубинките си по чакълената алея, щеше да отмине нататък. Малоун се премести в края на прозореца, където дори сянката му не би могла да се види отвън. После зачака.

Ето го. Най-напред се чу шумът от стъпките му по чакъла, а после се появи и пазачът. Малоун кимна. След десет минути щеше да се появи следващият, този път отляво. Пет минути след тях щеше да мине и трети, задавайки се откъм съблекалните край басейна, на път към хеликоптерната площадка. Откакто бе започнал наблюденията си, графикът им не се бе променил.

Той взе книгата и излезе от стаята си. Слабоосветеният коридор бе пуст. Стъпките му не вдигаха никакъв шум върху постланата по средата пътека. Стигна до витото стълбище, пое надолу по него, чу стъпките по мраморния под долу и миг след това видя един човек от охраната да излиза от стая вдясно и да вперва поглед в него.

— Не мога да заспя. — Малоун вдигна книгата в ръката си. — Ще отида да си взема нещо друго за четене.

По лицето на пазача се изписа изненада — явно недоумяваше как може да прочетеш цяла книга и след това да ти се иска още.

Чейс не продължи да се обяснява повече. Сви по коридора вляво и влезе в библиотеката. В тъмнината на стаята се носеше мирис на застояло и това го накара да си спомни погребението на дядо си: в залата на покойника в погребалната агенция миришеше по същия начин.

Липсваше само наситеният аромат на огромното количество цветя.

„Стига си мислил за такива работи“, упрекна се Малоун.

Той щракна ключа за осветлението вляво от него, примигна на ярката светлина и затвори вратата зад себе си. Книгите бяха подредени не само по автори, но и по жанрове — белетристика, научна литература и справочници, като последните бяха най-вдясно.

Насочил се към тях, той чу, че вратата зад гърба му се отваря. Извърна се и видя пазача. Кимна му и продължи нататък. Веднага намери раздела с енциклопедиите. „Британика“. Не разбираше нищо от редки книги, но знаеше вкусовете на Беласар и бе готов да се обзаложи, че точно това издание — 1911 година, както пишеше на първата страница на книгата в ръцете му — е класическата версия, предпочитана от колекционерите.

Онзи от охраната продължаваше да гледа. Малоун отново му кимна, но този път вложи в жеста си и малко нетърпение, все едно казвайки: „Е, хубаво де! Разбрах. Добро куче си. А сега отивай да си гледаш обиколките и ме остави да си чета на спокойствие.“ В любопитния поглед на пазача се мярна колебание. След кратък размисъл той излезе и стъпките му постепенно замряха нататък по коридора. Малоун отиде до вратата и я затвори, щракайки шумно с бравата, за да даде на охраната да разбере, че няма да му е приятно, ако го притеснят отново с присъствието си.

После отнесе тома, който бе избрал — имена, започващи с Е — в едно кресло и разгръщайки крехките пожълтели страници, миришещи на мухъл, се опита да потисне нетърпението си. „Всичко е наред — внушаваше си той. — Просто се придържай към плана и всичко ще е наред.“

Намери статията, която търсеше.

Росети, Данте Гейбриъл — английски художник и поет, основател на прерафаелитското движение, роден през 1828, починал през 1882 година.

„Ама стига си мислил за смърт“, смъмра се той мислено.

Истинските първи имена на Росети били Гейбриъл Чарлс Данте, но той толкова бил луднал по италианския средновековен поет, че настоявал да го наричат само Данте. И тази негова лудост приела още една форма: виждал в красивата си жена — Елизабет, Дантевата Беатриче и направил страстен превод, посветен на предаността на поета към тази жена, описвайки фактически своята любов, която изпитвал към Елизабет. След ранната смърт на жена си Росети заровил ръкописите на всички свои поеми заедно с нея и нарисувал портрет, символизиращ идеализираната му любов към нея, наричайки го *Beata Beatrix* — *Благословената Беатриче*.

Отново смърт. Мъчейки да се разсее, Малоун си помисли, че между него и Росети има прилика — и двамата бяха художници, животът и на двамата се бе променил, след като са се влюбили в жени, чиито портрети са рисували.

Любов. Малоун за първи път си даде сметка, че съвсем съзнателно използва тази дума, за да опише онова, което чувства.

3.

Половин час по-късно, когато охраната отново надникна в библиотеката, Малоун се престори на заспал в креслото — очите затворени, главата клюмнала над отворената в скута му енциклопедия. Този път пазачът затвори вратата на излизане. Чейс веднага се изправи, изгаси осветлението и се приближи до прозореца. Тъй като не видя никого навън, той го отвори, измъкна се в тъмнината, притвори прозореца зад себе си и се сгъбна зад един храст. Ако охраната отново надникнеше в библиотеката, щеше да си помисли, че Малоун се е събудил и е отишъл да си легне в стаята.

Сгъбнал се зад храста, той огледа осветените от прожекторите места. Убедил се, че не се вижда никой, прекоси пътеката, отново сгъбна глава зад храстите от едната ѝ страна и се запромъква по посока на Манастира, чиято камбанария се открояваше ясно на фона на обсипаното със звезди небе. Придвижвайки се с огромна предпазливост, като гледаше да не излиза извън сенките, той стигна до него за около половин час — при нормални обстоятелства би му отнело не повече от пет минути. Дланите му се изпотиха. Сърцето му биеше лудо.

Излизайки от прикритието на едно фонтанче и сгъбвайки се зад прекрасно оформен като статуя храст, той се отпусна на земята, вперил поглед във високите извити прозорци на Манастира. Макар че повечето тънеха в тъмнина, Малоун с изненада откри, че всички прозорци на приземния етаж са ярко осветени. Докато се чудеше дали да не рискува и да се промъкне по-наблизо, бе стреснат от звук на отваряща се врата. В осветения правоъгълник се откри фигурата на пазач с автомат, който спря, вдигна глава към небето, затвори вратата зад себе си, направи две-три крачки напред и отново спря, палейки цигара. Малоун мислено благодари на съдбата, че го е накарала да се поколебае, преди да се опита да се промъкне към прозорците.

Никакъв проблем. Щеше да изчака, докато мъжът се върне обратно или продължи нататък. Но тъй като Беласар отсъстваше, охраната не си даваше много зор. И след като изпуши цигарата, хвърли

фаса и го стъпка, пазачът продължи да си стои на мястото. Чак когато вратата отново се отвори и на прага ѝ се появи още един мъж, облечен в бяла престилка, пазачът зае по-професионална стойка — все едно че стои и наблюдава входа.

Малоун не бе виждал другия мъж — висок човек с тъмна коса, остри черти на лицето и здраво телосложение. В светлината, проникваща от коридора, той се опита да запомни широката му уста, гъстите вежди и квадратното му лице. Имаше съвсем малко време. Мъжът в бялата престилка посочи към смачкания фас и каза нещо рязко, от което пазачът едва не застана мирно. Последвалата неодобрителна забележка вече го накара да последва мъжа в сградата. Вратата се хлопна и светлият правоъгълник угасна. Все пак от дежурното осветление наоколо бе достатъчно светло и Малоун дълго и внимателно оглежда околността за друга охрана, преди отново да помисли за придвижване към прозорците на приземния етаж.

Защо ли оня тип бе облечен в бяла престилка, запита се той. Изглеждаше като онези, дето ги носят лекарите в болниците. Или работещите в лаборатория. Какво има зад оня прозорци на приземния етаж? Без да обръща внимание на страха, който стискаше гърдите му като железен обръч, той се сниши, доколкото може, и изтича приведен до храстите, ограждащи Манастира. Едва бе изчезнал зад тях, когато откъм ъгъла се чуха стъпки и пазачът мина толкова близо до Малоун, че той дори успя да чуе дъха му.

Опасността бе отминала, но вниманието на Малоун бе привлечено от друг шум — приглушени гласове, носещи се откъм прозорците, както и стържене на нещо тежко по бетонен под. Застанал отстрани до прозореца, за да не го видят отвътре, той предпазливо надзърна. Но не успя да види кой знае какво — светлината отвътре проникваше през щори. Гласовете обаче идваха като че ли от по-далеч и когато се промъкна до следващия прозорец, приклякайки зад прикритието на следващия храст, Чейс видя, че щорите му не са напълно спуснати. Виждаше се част от стаята — отрязък от каменния под, маси, шкафове, лабораторно оборудване, компютри и електронна апаратура. Двата грамадни уреда на отсрещната стена приличаха на промишлени фризери. Гласовете станаха по-отчетливи и пазачът и облеченият в бяла престилка мъж се появиха в зрителното поле на Малоун. Мъжът говореше на някакъв език, който според Чейс бе руски

и който пазачът очевидно не разбираше. Малоун също не знаеше и дума от този език, но жестовете бяха достатъчно красноречиви — мъжът караше пазача да отвори един сандък.

В ръцете на пазача се появи щанга и гвоздеите заскърцаха. Човекът напъна здраво, една дъска запращя, готова да се счупи, и Чейс чу друг негодуващ глас. В полезрението му се появи още един човек. Облечен също в бяла престилка, той тревожно размаха ръце, говорейки нещо развълнувано на руски, целта на което бе повече от ясна: *Внимавай бе, тъпанар!* Малоун бе виждал тези жестове и преди. Всъщност бе виждал и самия мъж — същия оплешивяващ мъж с приведени рамене, когото бе забелязал да слиза от хеликоптера през първата сутрин от пребиваването си в имението.

Успял най-сетне да го види отблизо, Чейс съсредоточи цялото си внимание, стараейки се да запомни всяка негова черта — вдлъбнатите очи, високото чело, овалното лице, а също и...

До него долетя далечен тътен и той се стресна. Тътенът бързо се превърна в отчетливо тракане на хеликоптерно витло и сякаш някаква ледена ръка сграбчи сърцето на Малоун. „Хеликоптер! Исусе Христе! Да не би Беласар да се връща? А Сиена дали е с него?“

Ревът стана достатъчно силен, за да накара хората в стаята да погледнат към прозореца. Малоун се дръпна като опарен. Ако съдеше по нормалния им говор вътре, май не бяха успели да го видят, обаче при това раздвижване, което щеше да предизвика завръщането на Беласар сред охраната, някой от пазачите можеше рано или късно да го забележи. Щяха да хукнат навсякъде из имението и Чейс нямаше да успее да се промъкне обратно.

Единственият му шанс бе да се възползва от краткото разсейване, което кацането на хеликоптера щеше да предизвика. Между замъка и Манастира блеснаха ослепителни прожектори и осветиха площадката за кацане. Почти веднага след това от носа на кацащата машина лумна и нейният прожектор.

„Охраната сигурно ще гледа към хеликоптера — помисли си Малоун с тревога. — Но в момента, в който машината кацне, всичко живо ще се върне към работата си. Това е единственият ми шанс. Хайде!“

Но точно в момента, в който се нахрани да изскочи от храстите до Манастира и да се втурне към другите по-нататък, край него притича

пазач. Малоун едва успя да спре, после с разтуптяно сърце се надигна предпазливо да види дали след него не тича още някой. Този път нямаше никой. „Да, сега всички гледат хеликоптера — помисли си той. — Ще успея!“

В момента, в който машината мина с рев над главата му, Чейс хукна. Стигна до отсрещните храсти в мига, в който вратата на Манастира се отвори и зад гърба му отново прозвуча руска реч. По гласовете му се стори, че хората отиват към хеликоптерната площадка, но той не спря да провери. Бе дошъл дотук за половин час, промъквайки се по тъмните места, но сега трябваше да мине същото разстояние за по-кратко от нормалното време.

Привел се почти до земята, той тичаше бързо, мъчейки се да се придържа към сенките. Вдясно от себе си чу машината да каца и витлата да намаляват оборотите си. Всеки момент Беласар или който и да беше вътре — *моля те, Господи, дано Сиена е жива и здрава* — щеше да слезе и да се насочи към замъка. Беласар щеше да пита охраната какво е правил Малоун в негово отсъствие. И онзи, който го бе видял в библиотеката, щеше да докладва, че последния път, като го е проверил, той е спял в креслото в библиотеката. Беласар сигурно щеше да поиска да се увери лично. „И ако не съм в това кресло, когато Беласар надникне — каза си Чейс, — вроденото му недоверие ще го накара да провери дали не съм в стаята си.“

Малко по-нататък от мрака изплува човек от охраната и Малоун замръзна, снишен до една статуя, молейки се да не го види. Отдясно, през една пролука в храстите, се виждаше яркоосветената площадка за кацане. Беласар, с гневно изражение на лицето, слезе от хеликоптера и още преди облечените в бели престилки мъже да стигнат до него, той се извърна. Следван от телохранителите си, пое с широки крачки към замъка. Потър обаче не се виждаше никакъв. И най-важното — къде беше Сиена? Боже господи, дано да не ѝ се бе случило нещо!

В следващия миг вътре в хеликоптера нещо се раздвижи. На вратата бавно се появи някаква фигура. Облекчението на Малоун — след като разбра, че това е Сиена — обаче веднага се превърна в тревога, когато видя колко колебливо и несигурно слезе тя от хеликоптера. Дори оттук си личеше, че е замаяна.

„Действай — смуща се мислено той. — Нищо не можеш да направиш за нея в момента и ако не се върнеш в библиотеката навреме,

няма *никога* да можеш да направиш нищо за нея. По дяволите, даже на себе си няма да успееш да помогнеш!“

Тъй като пазачът бе отминал нататък, Малоун погледна за последен път към Сиена, забеляза несигурната ѝ походка и напуснал прикритието си до статуята, продължи нататък към замъка. На горните етажи светнаха няколко прозореца, вероятно от апартамента на Беласар. „Може би той има намерение веднага да си легне — помисли си с надежда Чейс. — Може би няма да се интересува за мен чак до сутринта.“

Гърдите му се вдигаха и спадаха трескаво, когато най-после стигна до прикритието на храстите. Надигна внимателно глава над тях, за да огледа дали наоколо няма някой от охраната, който би го видял как прекосява тичешком покритата с бели камъчета алея, бутва прозореца на библиотеката и пропълзва вътре. Нямаше повече време за наблюдение и знаейки, че трябва да поеме риска, той се приготви за последното усилие, но изведнъж мускулите му се схванаха от ужас, когато прозорецът на библиотеката лумна в ярка светлина.

4.

— Ти ми каза, че е тук! — викна Беласар, примижавайки на силната светлина.

— Тук беше — настоя пазачът. — Преди около час го видях тук, заспал в онова кресло.

— Тогава къде е *сега*?

— Сигурно се е събудил и си е отишъл в стаята.

— А откъде този внезапен интерес към старите книги? До такава степен, че да слиза среднощ да четете в библиотеката? Ти видя ли го да се качва в стаята си?

Пазачът виновно разпери ръце:

— Не.

С гневни крачки Беласар се приближи към прозорците, внимателно огледа всички и забеляза, че един от тях е откrexнат — съвсем леко, но достатъчно, за да може лесно да си отвори, ако е излязъл оттук и иска да се върне по същия път.

— По дяволите, намери го! Иди и провери в стаята му! Искam да знам къде е!

Пазачът забързано се отправи към коридора и Беласар го последва. Излязъл във вестибюла, той викна на тримата си телохранители да тръгнат с него. Прескачайки по три стъпала наведнъж нагоре по витото стълбище, Беласар надмина първия от охраната, когото бе пратил напред. Спирайки на площадката, той изчака групата да го настигне, тръгна бързо по коридора, стигна до стаята на Малоун, отвори я рязко, без да чука, щракна лампата и премигна към празното легло, чиито завивки не бяха докосвани.

— Претърсете района! Претърсете навсякъде.

Охраната се спусна да изпълни нареждането. Тръгнал след тях, Беласар видя изкачващата се уморено по стълбището Сиена.

— Няма го — каза ѝ той. — Ако го намеря някъде, където не му е мястото, можеш да не се тревожиш за позирането си за втория портрет. Той ще е мъртъв.

Профучал покрай нея, Беласар изтича надолу по стълбите.

— Проверете всички стаи! — викна той на група хора от охраната, които бяха чули суматохата и се бяха скупчили във вестибюла. Виждайки двамата мъже в бели престилки, се обърна към тях: — Претърсете и Манастира! Я ми дай твоя пистолет! — И спря втурналия се покрай него пазач.

После дръпна затворния механизъм на 6-милиметровия „Зиг-Зауер“, за да се увери, че в цевта има патрон, спря колкото да се убеди, че заповедите му се изпълняват както трябва, след което се спусна навън да помага.

Из целия район се замятаха светлите лъчи на фенерчета, докато охраната търсеше из храстите и по дърветата. Някъде отляво на Беласар се чу шум от разбито стъкло. Последваха викове. Един, посилен от останалите, бе ужасяващо ясен:

— Намерихме го! Тука е! Насам!

5.

Преструвайки се на току-що събуден, Малоун скочи от дивана, на който бе легнал в тъмното. В солариума се втурнаха мъже и треснаха вратата с такава сила, че и двете стъкла се счупиха, рухвайки на земята. Спуснаха се към него, насочили пистолети, автомати и фенерчета в главата му, и го изправиха на крака.

— Какво, по дя... — Чейс с всички сили се стараеше да се прави на още несъбудил се от сън човек. — Какво става, по дяволите? — промърмори той. — Защо ме...

Лампите още не бяха светнали. Фенерчетата бяха насочени в очите му. Едното дори бе толкова близо, че Малоун вдигна ръка да го отмести, но някой я перна и фенерчето го тресна отстрани по бузата.

Пред очите му избухнаха хиляди цветни фойерверки. За миг цветовете им сякаш увиснаха във въздуха, преливайки се един в друг. Колената му омекнаха. Започна да пада, но мъжете го подхванаха, изправиха го отново на крака, а фенерчето се вдигна да го удари повторно.

Стаята изведнъж се изпълни с хора.

Чу се заповедническият глас на Беласар:

— Къде е? Покажете ми го този кучи син!

Лампите най-сетне светнаха. От удара зрението на Малоун бе замъглено, но успя да го фокусира и да види излизация от тълната телохранители Беласар.

Красивите черти на лицето му бяха разкривени от ярост.

— Като се видяхме за първи път, ти беше вързан за един стол и се беше напикал. — Гърдите на Беласар се повдигаха и спадаха от бушуващия в тях гняв, докато си слагаше на ръцете кожени ръкавици.

— Не разбирам — каза Малоун. — Защо...

— Затваряй си устата! — викна Беласар и го удари с юмрук.

Главата на Чейс се отметна назад. В главата му още веднъж избухна цял букет фойерверки. Ушите му писнаха. Когато ориентацията му отново се възвърна, той усети, че по брадичката му се

стича кръв от разбитите устни, а по бузата му отстрани се процежда още една кървава диря.

— И тогава, като гледах локвата под стола, ти казах, че си глупак да ми отказваш. — Гласът на Беласар трепереше. — Но ти казах също така, че ще постъпя разумно и ще ти дам втори шанс. Но те предупредих. — Той тресна Малоун в устата още веднъж, размазвайки устните му. — Никога не давам *трети* шанс.

Двамата мъже, крепящи Малоун, бяха отхвърлени назад от силата на удара.

Няколко секунди минаха, преди съзнанието на Чейс да се проясни.

— Аз също не давам трети шанс. Ти ме удари два пъти. Опитай да го направиш пак.

— *Какво?*

— Без охраната ти да ме държи.

— Толкова близо до смъртта ти имаш смелостта да ми говориш така?

— Защо, за бога, ме заплашваш със смърт?

— Ти да не би да мислиш, че като се правиш на ударен, ще се измъкнеш?

— Да се измъкна откъде?

— Да не би да отричаш, че си се измъкнал от прозореца на библиотеката?

— Да се измъквам от прозореца на библиотеката ли? Имаш ли представа колко налудничаво ми звучи това?

— Отричаш, че си бил там ли?

— Разбира се, че бях там! Вдигна такъв шум с тия Данте и Беатриче, че слязох да прочета книгата, дето ми предложи. Искаш ли да ме изпиташ? Да ти кажа ли как е била облечена, когато Данте я видял за пръв път? В червена рокля! Да ти кажа ли цвета на роклята ѝ, когато я видял следващия път? Бял! После я видял в църквата! След това я видял...

— Защо прозорецът в библиотеката беше откренат?

— Откъде да знам! Изобщо не знаех, че е отворен!

— Пазачът не те е видял да си тръгваш от библиотеката!

— Значи сме квит с него, защото като си тръгвах, и аз не го видях. — Малоун обърса кръвта от лицето си. — Докато четох за

Беатриче, си помислих за Сиена и ми се прииска да нахвърлям някоя и друга скица, без тя да позира. Затова дойдох тук и нахвърлих една нова скица, но ми се доспа и легнах на дивана. И след това твоите главорези изведнъж се втурват вътре и почват да ме налагат!

— Докажи го! Къде е новата ти скица?

— На пода до дивана. Ей оня от охраната ти е стъпил върху нея. Опасявам се, че кръвта ми я е позацапала.

Пазачът, стъпил върху скицата, дръпна крака си. Присвил очи към изцапания с кръв и отпечатък от кубинка лист, Беласар се наведе и го вдигна.

— Виждал съм всички скици, които си направил. Ако тази е една от тях...

Гласът му замря, когато спря погледа си върху листа.

Малоун я бе скицирал преди два дни, когато мислите му за Сиена го бяха подтикнали да изобрази една идеализирана версия на красотата ѝ.

Устата на Беласар се отвори, сякаш се канеше да каже нещо, и когато накрая успя, думите му бяха шепот:

— Страхотна е!

— Аха, с тая кръв и стъпки по нея, нямам търпение да я видя в рамка.

Беласар я гледаше очарован.

— Направо да ти спре дъха. — Накрая отпусна листа. — Явно съм сбъркал.

— Да бе! От това на лицето ми му стана страшно приятно.

— Ще изпратя да доведат лекар.

— Е, след като си толкова любезен, защо не кажеш на тъпанарите ти да ме пуснат?

Беласар го изгледа заплашително. Когато най-сетне кимна на хората си, все едно че щракна ключ — ония отзад го пуснаха моментално.

Малоун отново избърса кръвта от лицето си. Поглеждайки встрани от Беласар, той видя Сиена на вратата. Стори му се още позамайна.

Беласар проследи погледа му и се обърна.

— Няма за какво да се безпокоиш, скъпа. Утре отново ще позираш.

Сиена не отговори. Тъмното в очите ѝ бе огромно, а погледът — безжизнен. Малоун се запита дали не е дрогирана.

6.

На яркоосветената тераса двамата руснаци чакаха драмата да приключи. Беласар отиде да говори с тях и Малоун отново се опита да запомни чертите им. След това, давайки си сметка, че не бива да гледа само към тях, той направи онова, което най-много му се искаше в момента — погледна към Сиена. Опита се да прецени как е, как е минала работата в Истанбул, какво мисли и чувства. Нещо в него изстена от болка, когато тя отклони поглед. Не може да разбере дали го направи от страх или заради омазаното му в кръв лице. Но във втория случай, ако все пак изпитваше нещо към него, не би ли трябвало погледът ѝ да изразява поне малко съчувствие?

Не и ако се страхува от реакцията на съпруга си, отговори си сам Чейс.

Когато Беласар приключи разговора си с руснаците, той, Сиена и Малоун излязоха от солариума и се отправиха към замъка. Трима от телохранителите ги последваха.

Докато групата се качваше по витото стълбище, Беласар каза:

— Отсега нататък, ако искаш да работиш през нощта, ще помолиш някой от охраната да те придружава.

— Каза го така, сякаш съм затворник.

Без да отговори, Беласар продължи със Сиена към горния етаж. Двама от телохранителите продължиха с тях, а третият остана с Малоун.

Гласът на Беласар долетя приглушено отгоре:

— Не, скъпа, искам да поговоря с теб още малко.

Стомахът на Чейс се сви, но тъй като пазачът го гледаше, той се престори, че чутото изобщо не го вълнува. В този момент по стълбището се заизкачва пълничък мъж с лекарска чанта в ръце и това го разсея от проблема.

Докторът се погрижи за Малоун в неговата стая: изми кръвта от лицето и след това проми раните с някакъв остро миришец дезинфектант. Раната, предизвикана от удара с фенерчето, бе толкова

широка, че лекарят направи пет шева. А размазаните устни, каза той, щели да зараснат сами.

— Гледайте да не мокрите шевове. — Английският на доктора бе с лек акцент. — Вземайте по две от тези хапчета на всеки шест часа. Те ще облекчат болката ви. Утре сутринта пак ще дойда да ви прегледам.

Когато изпращаше лекаря до вратата, Малоун видя охраната в коридора. Сбогува се с доктора, затвори вратата, заключи я, после трескаво съблече кървавите си дрехи и ги хвърли в коша за пране. Внимавайки да не намокри шевове по лицето си, той застана под душа и пусна водата. Горещата вода отми кръвта по гърдите и ръцете му, но колкото и да търкаше, не можа да се почувства чист.

Копелето му мръсно, кипеше той вътрешно и с последни усилия на волята съдържаше гнева си. Ситуацията бе излязла извън контрол.

Търкайки се енергично с хавлията, Чейс рискува да хвърли поглед в огледалото в банята и се стресна от подутите си устни и отеклата си буза. Отначало шокът от ситуацията бе притъпил болката, но сега тя бавно започна да се връща. Но дори и при това положение не смееше да глътне хапчетата, дадени му от лекаря, защото нямаше представа какви са и колко са силни. Беласар може да му е заповядал да го упои. „Мисълта ми трябва да е бистра“, каза си той.

Облякъл боксерките и нахлузил една тениска, Малоун взе скицника, който стоеше винаги до леглото му. След това седна в леглото, облегна гръб на таблата, затвори очи да се концентрира, после ги отвори и започна да рисува лицето на руснака, когото бе видял сутринта при пристигането си тук и отново тази вечер. Овално лице, вдлъбнати очи, високо чело. Спирайки от време на време да си припомни някои от чертите му, Малоун работеше бързо и трескаво. Постигнал задоволителна прилика, той започна да доизпипва отделните детайли, спомняйки си ги един след друг в процеса на рисуването, мъчейки се да ги направи по-живи. Накрая, след двадесет минути и три опита, остави рисунката настрана и се залови да скицира и другия руснак — високия и як мъжага с гъстите вежди и острите черти. С него се мъчи по-дълго време. Бе доволен от постигнатото чак след около половин час.

Веднага след това обърна двете скици с лицата надолу, за да не се изкушава да ги погледне. Напрягайки паметта си и използвайки

наученото от първите скици, той започна наново и този път успя да постигне прилика с лицето на първия руснак за по-малко от десет минути. Повтори същото и с втория руснак. След това сравни вторите скици с първите и се увери, че приликата е горе-долу еднаква, че паметта му не го е подвела. После започна отново. И отново. За всеки опит отиваше все по-малко време и скиците вече почти не се отличаваха една от друга.

Когато накрая се увери, че е подсилил паметта си до такава степен, че може да скицира лицата и на двамата по всяко време, той нагъна всяка скица поотделно на хармоника, после лекичко ги поразпъна, колкото да ги задържи изправени в мивката, драсна клечка кибрит и ги подпали, гледайки ги как изгарят до долу. Сгъването на хармоника помагаше горенето да върви гладко и равномерно. Освен това нямаше почти никакъв пушек. Този номер, който знае по какъв неизвестен начин, му бе останал в главата от иначе отдавна забравените уроци по физика. Кой казва, че образованието не давало никакви преимущества, помисли си той, пускайки водата и измивайки пепелта от мивката без остатък. Би могъл да накъса листовете на късчета и да ги пусне в тоалетната, но се страхуваше, че някои парченца може да изплуват по-късно, както често ставаше с тоалетната хартия, и камериерката да ги намери, като чисти стаята. А Беласар можеше да я е инструктирал да му докладва за всичко, което ѝ се стори необичайно, и ако в ръцете му попаднеха макар и няколко парченца от скиците, повече доказателства нямаше да търси.

Устните и бузата му туптяха от болка, когато отвори прозореца, за да прогони и най-малките остатъци от дим. Доволен, че най-после всичко е наред, Чейс угаси лампата и се мушна в леглото. Часът беше почти пет сутринта.

Но въпреки това не можа да заспи.

ШЕСТА ЧАСТ

1.

— Добро утро.

— Добро утро.

— Липсваше ми на закуска.

Застанала на прага на солариума, Сиена сведе поглед.

— Не бях гладна.

Макар че движенията ѝ не бяха толкова апатични, колкото предната вечер, тя пак като че ли не беше във форма. Лицето ѝ бе подпухнало, кожата — бледа. Под очите ѝ се виждаха леки сенки. И вероятно защото знаеше, че външният ѝ вид не е много за пред хора, непрекъснато държеше главата си леко извита встрани. А може би ѝ бе неприятно да гледа на какво бяха направили лицето му.

— Боли ли те много? — попита го тя, все така гледайки настрани.

— Щях да си вирна носа, за да си помислиш, че не съм чак толкова зле, ама и той пострада малко, та не мога.

Беше слаб опит за разведряване на атмосферата, но в момента, уморен от безсънната нощ и питащ се тревожно как тя щеше да реагира на онова, което имаше намерение да ѝ каже, не можа да измисли нищо по-подходящо. И още нещо — как да ѝ хареса, когато тя не иска дори да го погледне? Шевовите на бузата му стърчаха нагоре като бодли на таралеж. Устните му се бяха подули до такава степен, че едва говореше. Цяло чудо бе, че не побягна ужасена.

— А ти? — попита я той тихо. — Ти как си?

— И по-добре съм била.

— Как беше Истанбул?

— Влажен. Претъпкан.

— Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. Но предпочитам да говорим за нещо друго.

Бе облечена в широка, дълга до петите бежова пола, а на краката си бе обула сандали. Пуловерът ѝ бе в цвят екрю. Пръстите ѝ нервно си играеха с края му, после рязко го пуснаха, тъй като навън

прозвучаха стъпки и тя стреснато се обърна натам. Но дори и след като видя минаващия случайно човек от персонала, пак не се успокои.

— Трябва да започваме.

Нещо в нея му напомни за животно, дресирано до такава степен, че духът му вече безвъзвратно е пречупен.

— Дерек промени намерението си — каза тя. — Иска да позирам само полугола.

Внезапната промяна на плана изненада Малоун, но твърде много неща му се бяха струпали на главата, за да седне да мисли какво означава това. Струваше му се, че седмиците, прекарани със Сиена, не ги е имало, че между тях има милиони километри.

— Къде искаш да застана? — попита го тя.

Не така си бе представял той завръщането ѝ. Бе си мислил, че ще се върне по-общителна от всякога и ще му посочи вратичка как да стигне до нея. А вместо това, тя се държеше така, сякаш бяха врагове.

— Ей там. До стената. Там има най-много светлина.

Тя се подчини.

Но нещо в начина, по който вървеше, го накара да се изправи.

— Я чакай малко. Да не би да куцаш?

— Какво? — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш я бяха хванали да върши нещо нередно.

— Ти куцаш.

— Не.

— И още как! Нещо те боли.

— Нищо не ме боли. Краката ми са схванати от дългото седене в самолета вчера.

— Не ти вярвам. Върни се насам. Повърви малко към мен.

— Казвам ти, това просто е...

— Повърви малко към мен.

Тя не помръдна.

Малоун се приближи към нея, оглеждайки я изпитателно.

— Какво е станало?

Тя извърна поглед.

— Какво е направил?

— Нищо. Не разбирам за какво говориш.

Малоун усети непреодолимо желание да действа колкото е възможно по-бързо. Досега винаги внимаваше какво говори в

солариума, давайки си сметка, че Беласар може да е монтирал микрофони. На няколко пъти бе пристъпвал близо до позволените граници и затова Беласар веднага се бе появявал, за да защити авторитета си. Но сега, тъй като събитията се бяха развили с главоломна бързина и бяха излезли извън контрол, Малоун си даде сметка, че независимо от старанията на Сиена да се държи предпазливо с него, той трябваше да поеме риска.

— Добре — каза Чейс.

Тя го погледна озадачено, като че ли се бе подготвила за съпротива и не бе очаквала да се откаже.

— Щом ти няма нищо, значи можем да започваме работа. На съпруга ти няма да му хареса, ако си губим времето. Всъщност аз вече съм се спрял на поза. Няма да правим повече скици. Започвам рисуването веднага.

Докато говореше, бе я хванал за ръката и я водеше към другия край на солариума.

— Какво...

Но той я прекъсна:

— Ще отида да взема някои неща от склада. Почакай ме тук. Ще се върна веднага.

Противно на думите си обаче, Чейс не пускаше ръката на Сиена и я водеше със себе си.

Двамата минаха през вратата в другия край и влязоха в склада.

2.

Бе малко, влажно и сумрачно помещение, натъпкано с най-различни неща, необходими за рисуване. Нямаше никакви прозорци.

— Но какво правиш?

— Говори по-тихо.

Малоун затвори вратата, после я поведе покрай триножници и всевъзможен художнически инвентар и спря до една мивка. Не знаеше дали в склада не са монтирани микрофони. Като се има предвид тясното пространство в него, Беласар едва ли го е сметнал за място, където биха могли да се водят разговори. Но просто за успокоение на съвестта той протегна ръка и пусна водата, надявайки се шумът от течащата течност да заглуши гласовете им.

— Опасявам се, че там, където работим, има монтирани микрофони.

— Микрофони? — Осъзнала внезапно истината, Сиена се хвана за мивката.

— Кажи ми какво ти направи!

— *Не!* Трябва да се махаме оттук. Ако Дерек...

— Мога да ти помогна.

— *Никой* не може да ми помогне.

— Моля те, нека опитам!

Двамата стояха един срещу друг и се гледаха, без да помръдват. После, вдигайки ръка едва-едва, тя насочи треперещ пръст към нараненото му лице и почти докосна подутите му устни, прокарвайки въображаема линия по шевовете на разкъсаната му буза.

— Толкова съжалявам — прошепна Сиена. — Снощи, когато видях какво е сторил с теб, едва не заплаках.

— А какво е направил на теб?

Очите ѝ се замъглиха. Бавно поклати глава.

— Вече видях какъв може да бъде Дерек. Не се намесвай.

— Трябва.

След най-измъчения поглед, с който някой някога го бе поглеждал, Сиена бавно се наведе. Ръцете ѝ трепереха, докато вдигаше

полата над глезените, после над прасците. Малоун зяпна, като видя синините над колената ѝ. Бедрата ѝ представляваха виолетово-черна маса и приличаха на бифтек.

— Исусе Христе! — промърмори той неволно.

С болка в очите тя пусна полата, хвана колана ѝ и леко го отдалечи от тялото си, за да му покаже продължението на синините по корема и горната част на бедрата.

— Какво, по дяволите, е направил...

— Човекът, с когото Дерек имаше среща, едва ме забеляза — потрепера Сиена. — По-точно, нямаше търпение да ми види гърба. Това е първият подобен случай. Когато Дерек се върна в апартамента ни в три часа сутринта, беше бесен. Аз съм била виновна, твърдеше той, че преговорите почти се били провалили. Каза ми, че вече не ставам за нищо, че не може да ме гледа, че...

Малоун я докосна по лакътя.

— Успокой се. Не е нужно да си спомняш всичко това.

— За първи път, откакто го познавам, той ме удари с юмрук. Все едно отново се намирах в Милано преди пет години, когато приятелят ми ме би. — Тя се сви, като че ли отново виждаше насочения към нея юмрук. — После внезапно се стресна, сякаш изведнъж осъзна какво е станало. Мислех си, че единственото нещо, за което мога да разчитам на него, е никога да не ме бие. А ето че след стъписването той започна да ме рита, както се рита футболна топка — с върховете на обувките си. И избираше само места, където синините няма да се виждат. Над ръба на роклята ми. Опитах се да се защита, криейки се зад масата, но той продължи да ме рита и накрая се оказах просната на пода. Но той и тогава не спря. Ако Алекс не беше поискал да говори за нещо с него, страхувам се, че щеше...

— А къде е Потър? Защо не се върна с теб и мъжа ти?

— Остана в Истанбул. Нещо с преговорите... Дерек го накара да приложи някакъв номер за оказване натиск върху човека, с когото преговаряше. Ще се върне днес следобед.

— Днес следобед?

Сиена присви вежди.

— Казваш го така, сякаш е много важно. Защо?

— Трябва да ти обясня нещо.

— Не. Ако Дерек види, че работата ни не напредва... Знам, че изглеждам ужасно, но не правим снимка, а портрет. Можеш да го направиш така, както си искаш. Можеш да ме направиш хубава като...

— Чуй ме.

— *Моля те!* Не искам да ме рита отново. Не искам...

— Не се притеснявай. — Гласът на Малоун се втвърди. — Доколкото зависи от мен, твоят мъж никога повече няма да те рита. И никой на този свят също.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако успея да те изведа оттук, ще дойдеш ли с мен? Готова ли си да поемеш риска да избягаш?

Ето, каза го. Най-сетне изречени, думите увиснаха във въздуха. Връщане назад за него вече нямаше. Той затаи дъх, очаквайки реакцията ѝ със страх. Ако не я бе дооценил правилно, ако бе безвъзвратно попаднала под влиянието на Беласар до степен да не може да си представи, че се опълчва срещу него, току-що бе подписал смъртната си присъда. Щеше да го погледне, смаяна от дързостта му. Щеше да го обвини, че я мисли за каква ли не. И накрая щеше да каже на Беласар.

— Да бягам ли? — Сиена го изглежда така, сякаш бе казал невъобразима глупост. — Ти да не си откачиш?

„Боже господи, май направих погрешен избор — каза си Чейс. — Просто си хвърлих живота на вятъра.“

— Не е възможно да се избяга — продължи тя.

— Какво?

Малоун поклати глава в недоумение. Ако се канеше да се обърне срещу него, не това очакваше да чуе от нея.

— Да не би да мислиш, че не съм го желала? Да не мислиш, че нямаше да съм го направила досега, ако имаше начин?

— Ще дойдеш ли с мен?

— *Как? Къде?* Дори и да можехме да излезем оттук, Дерек няма да се спре пред нищо, докато не ни намери. Ще използва цялата си мощ и пари — всичко, с което разполага, — за да ни издири.

„Да, но ние няма да сме сами — прииска му се да ѝ каже. — Ако успеем да се измъкнем оттук, ще получим помощ, за каквато може само да се мечтае.“ Но не посмя да го изрече. Ако тя си помислеше, че е шпионин, ако си помислеше само, че е дошъл, за да я използва...

— Трябва да рискуваме — каза само той.

— Нямаме никакъв шанс! Виж какво, не си длъжен да правиш това. Не си длъжен да рискуваш живота си заради мен. Направи си портрета и си тръгвай.

— А ти?

— Аз съм свикнала да се грижа за себе си, откакто навърших дванадесет години. Преживях това, което стори с мен Дерек в Истанбул, ще преживея и още по-лоши неща, стига само да търпя. Но няма да живея и секунда, ако той разбере, че съм го предала.

— Чуй ме сега добре. — Малоун се поколеба. Нямахте как да се каже по заобиколен начин. — Той има намерение да те убие.

— Какво?

— Бил е женен три пъти преди теб.

— *Какви глупости приказваш?*

— Всичките му жени са били красавици. Но когато са достигали тридесет години и са започвали да показват признаци на остаряване, те са загивали при нещастни случаи.

Сиена отвори уста, но явно бе загубила дар слово, защото не каза нищо.

— И преди всеки нещастен случай твоят съпруг се е обръщал към някой известен художник да направи портрет на всяка една от тях: да я има и след смъртта ѝ, да се сдобие с трофей, да направи красотата ѝ вечна. Е, сега е дошъл и твоят ред.

— Не разби... Откъде, за бога, знаеш всичко това?

— Някои неща чух от други художници — излъга Малоун. — А останалото... Нямаме време, за да ти обясня. На третия етаж има една стая. Някъде към средата на коридора.

Разтърсена от чутото, Сиена опита да се съсредоточи.

— Да, в нея Дерек държи бизнесдокументацията си.

— Ходила ли си в тази стая? Виждала ли си документацията?

— Не, тя винаги е заключена. Когато дойдох тук, го попитах какво има вътре и той ми каза това.

— Точно в нея се намират портретите на другите му съпруги.

— Това не може...

— Има само един начин да ти го докажа.

3.

Опитвайки се да потисне страха си, Сиена се качи до последния етаж. С отмалели крака пое по средния коридор и едва не подскочи, когато вратата към спалнята на Дерек се отвори. Но от нея излезе само една от камериерките. След кратко кимване Сиена продължи към своята стая, влезе и остави вратата откритата. В момента, в който стъпките затихнаха нататък по коридора, тя отвори и огледа безлюдния коридор. Веднага се приближи до вратата, за която ѝ бе казал Чейс, и я пробва. Както очакваше, тя бе заключена, но Сиена трябваше да опита шанса, който едва ли би ѝ се удал друг път. Отиде до вратата, от която камериерката току-що бе излязла, мушна се вътре и я затвори зад себе си.

Бе влизала в спалнята на Дерек само веднъж, преди пет години. Потискайки спомените си от онази нощ, тя огледа стаята и видя, че май нищо не се е променило оттогава. Стаята все още бе декорирана с антики от Италианския ренесанс, включително и леглото с балдахин, спускащ се от фино резбованите дървени колони. При вида на леглото тревогата ѝ нарасна. Тя премести погледа си върху вратата вдясно, водеща към стаята, която я интересуваше. Макар че вероятно и тя бе заключена, Сиена с надежда натисна дръжката, но изпита двойно по-голямо разочарование, когато вратата не помръдна. „Трябва да намеря ключа“, каза си тя.

Дерек бе абсолютен педант. Всичко важно трябваше да бъде дублирано, а понякога дори повече от веднъж. Не беше ли логично да се допусне, че би трябвало да има дубликат на ключа, и то скрит на лесно място, за да му бъде винаги подръка?

Усещайки как надеждата ѝ отново се пробужда, тя се извърна да огледа стаята. Право срещу нея, в другия край на спалнята, петстотингодишното бюро от епохата на Медичите ѝ напомни за единственото ѝ посещение в тази стая преди пет години. За да се ожени за нея, Дерек бе изчакал да ѝ свалят превръзките от лицето. Красотата отново да блесне с цялата си сила, бе казал той. Сватбената церемония се бе състояла в една от розовите градини в имението в

много тесен кръг — те двамата, свещеник и Потър като свидетел. Бе толкова благодарна, че са я измъкнали от стария ѝ живот, че не изрази никакво съжаление от липсата на по-пищна церемония. После се бяха преместили в столовата, където струнен квартет тихо свиреше валсове. Дватама с Дерек танцуваха. След това разрязаха сватбената торта и раздадоха парчетата на персонала. Сватбеният ѝ подарък бе диамантена огърлица. Спомни си как изведнъж ѝ бе натежала, когато Дерек я поведе към спалнята си.

И точно оттам бе започнала самотата в брачния ѝ живот. Желаете повече от всичко друго на света да се отдаде на мъжа, за когото се бе омъжила само преди три часа, тя протегна ръце към него и с разочарование видя как желанието му преминава в колебание, после в раздразнение и накрая в гняв. Бе положила всички усилия да го възбуди. А последният ѝ опит го накара да я блъсне на пода.

— Дерек, всичко е наред — бе се опитала да го успокои. — Случват се подобни работи. Това е от вълнение. Трябва ни само малко време.

— Изчезвай оттук!

Тя помисли, че не е чула добре.

— Какво?

— Махай се! В края на коридора има една стая. Твоя е. Там ще спиш.

— Но няма ли да спим...

— По дяволите, казах ти да се махаш!

След това той хвърли робата ѝ по нея, едва изчаквайки я да я облече, преди да я избути в коридора и да тресне вратата след нея. Отишла в стаята си, тя плака, мъчейки се да разбере къде е сбъркала. Бе се опитала да поспи, но бурята в душата ѝ не ѝ даваше покой, не можа да склопи очи и по някое време стана, отиде до неговата стая, отвори вратата и каза:

— Дерек, ако има някакъв проблем, нека го обсъдим. Какъвто и да е, може би...

Затваряйки с трясък чекмеджето, над което се бе надвесил, той обърна разкривеното си от гняв лице към нея.

— *Повече да не съм те виждал да стъпваш в тази стая!*

Смаяна от силата на избухването му, тя бе отскочила в коридора. Дерек отново тресна вратата след нея, давайки ѝ да разбере, че бе

попаднала от един ад в друг. На следващата сутрин, страхувайки се какво ще стане по-нататък, тя дълго бе стояла в стаята си, преди да слезе долу, а когато най-сетне го стори, бе изненадана от любезния поздрав на Дерек. Той се държеше така, сякаш случката от предната нощ не е била нищо друго, освен приказно начало на брачния им живот. Повече никога не бяха говорили за това. Никога не се опитаха да правят любов. И тя никога повече не стъпи в стаята му. Беше далеч по-умно да не го прави: много по-добре се чувстваше, когато Дерек бе доволен.

Но никога не забрави с какъв рязък замах той затръшна чекмеджето.

Като че ли е искал да скрие нещо.

Сиена прекоси стаята и се доближи до старинното бюро. Отвори страничните вратички и дръпна средното чекмедже. Вътре имаше кашмирени пуловери. И нищо друго.

Сбъркала съм.

Обезсърчена, тя се извърна, за да излезе от стаята. *Но той изглеждаше така, сякаш наистина крие нещо,* настояваше вътрешният ѝ глас. Къде?

Може би това нещо не е било вътре в бюрото.

Може би...

Тя спря, отново се обърна към бюрото, измъкна пак чекмеджето и почука по дъното му. Прозвуча на кухо. Опипа вътрешната му част, опипа и от външната страна и спря рязко, когато откри миниатюрната закопчалка в задната му страна.

С треперещи пръсти я откопча и дъното откъм вътрешната страна на чекмеджето леко се надигна Нагоре. Тя го вдигна докрай. Отдолу имаше куха част, в която се виждаха паспорти за няколко различни страни, пистолет и един ключ на златна верижка.

Протягайки ръка към ключа, Сиена забеляза, че треперенето ѝ се засилва. Потискайки нетърпението си, натисна дъното на мястото му, бутна чекмеджето обратно ѝ затвори страничните вратички на бюрото. После замръзна на място, чула стъпките вън по коридора. Видяла как топката на вратата се завърта, тя клекна зад едно голямо кожено кресло и затаи дъх с разтуптяно от страх сърце. Ако Дерек влезеше... И ако я намереше тук...

Вратата се отвори. Някой прекоси стаята и влезе в банята. Секунди след това излезе оттам, мина покрай креслото и излезе, затваряйки вратата.

Сиена въздъхна с облекчение. Вероятно е била някоя камериерка, минала да сложи хавлия в банята, каза си тя. От клеченето синините по краката ѝ я заболяха още повече. Изправяйки се схванато, тя отново застина и напрегна слух. Убедила се, че откъм коридора не долита никакъв звук, бързо се приближи до вратата, мушна ключа в ключалката и сърцето ѝ се преобърна, когато той плавно се завъртя. С нарастваща убеденост, че това е най-важният миг в живота ѝ, тя отвори вратата, пристъпи вътре, затвори я и се оказа лице В лице с призраци.

4.

Сумракът в стаята подсилваше илюзията. Дебелите пердета пред прозорците пропускаха много малка част от светлината. Лицата на няколкото жени точно срещу нея като че ли се полюляваха леко във въздуха, поддържани от гъстия здрач. И нещо още по-смустващо — когато Сиена позна портрета, който Чейс ѝ бе направил, изпита чувството, че се гледа в огледало. Приликата ѝ с останалите портрети бе поразителна. Но как би могло да стане това, след като не бе позирала за нито един от тях? Тя щракна ключа вляво от нея, примигна от силната светлина и впери ужасен поглед в портретите.

Бяха общо седем — един неин и още три двойки. Всеки комплект се състоеше от един портрет на лице и един в цял ръст, на който телата бяха голи. И всеки комплект носеше почерка на различни художници. Обаче лицата бяха обезпокоително идентични — с еднаква форма и пропорции. И прическите определено бяха еднакви — това бе същата прическа, за която Дерек винаги бе настоявал. От разстояние или в здрач всяка от другите жени би могла да бъде сбъркана със Сиена — и обратно. Боже господи! Разтреперана, тя се доближи до картините. Някои от тях бяха маслени, други — акварел. Подписите отдолу потвърждаваха, че са правени от различни художници. Бяха известни майстори на четката от втората половина на двадесети век, и то толкова прочути, че дори и онези, които нямат нищо общо с изкуството, са чували имената им.

Датите под подписите навяваха на някои мисли. Първата бе отпреди петнадесет години, втората — отпреди осем, а третата — отпреди пет. Обаче лицата от портретите бяха на една възраст — около тридесетте — и това беше доказателство, че за всеки портрет бе позирала различна жена, макар приликата да бе поразителна. С нарастващо безпокойство Сиена забеляза, че датата на третия комплект е през същата година, когато Дерек я бе спасил в Милано. „Исусе Христе! — помисли си тя. — Жената преди мен му е омръзнала в момента, в който възрастта ѝ е започнала да си личи. Той се е отървал от нея и си е избрал по-млада — някоя, която е приличала на нея,

всъщност на предишните... на мен. Но когато Дерек пристигна в хотела — запита се тя, — защо не е бил отблъснат от отвратителния ми външен вид, от синините по лицето ми?“ Тя потрепера, като се сети за пластичния хирург, който я чакаше в имението. Бе й казал, че ще скрие белезите от побоя. След като превръзките бяха свалени, Сиена забеляза, че изглежда малко по-различно — не по-добре или по-зле, а просто едва забележимо по-различно. Скулите й например бяха малко по-подчертани, но тя бе отдала това на неизбежните последици от старанието да се скрият белезите. Чак сега си даде сметка за това. „Мили боже, Дерек е заповядал на хирурга да направи така, че да приличам още повече на тези жени.“ Смаяна от откритието си, тя изведнъж изпита такъв студ, че зъбите й затракаха. Обърна потресена глава и в този момент забеляза снимките на другата стена. Някои от тях бяха черно-бели, а други — цветни. Някои в едър план, други групови. Едни бяха правени навън, други в луксозна вътрешна обстановка. Всички обаче имаха един общ знаменател: изобразяваха една и съща жена. И макар на снимките, запечатали детското й лице, да бе трудно да се познае, на другите, вече като девойка, грешка не можеше да има — чертите й постепенно приемаха позната форма.

„Но тя прилича на мен — помисли си Сиена. — И на всички други жени от портретите. Не, не е точно така. Обратното. Ние приличаме на нея.“

Но коя, за бога, беше тя? В дъното на стаята се виждаха рафтове с дамски обувки. „Нейните обувки“, помисли си Сиена. Дървените манекени до тях бяха облечени с официални рокли. „Нейните рокли“, каза си тя. На малка масичка отстрани се виждаше дебела кожена папка. Тя протегна ръка, разгърна я и потрепера, когато впери поглед в кръщелното свидетелство на името на Кристина Габриела Беласар. Сестра на Дерек?

Родена в Рим на 14 май 1939 година.

Година след раждането на Дерек.

Обърнала глава отново към снимките на стената, Сиена откри още една обща особеност: на никоя от снимките жената не бе възрастна. С разтуптяно сърце тя отгърна към края на папката и откри документа, който бе логично да намери в края на една папка, чието начало представляваше кръщелно свидетелство — смъртен акт. Зад него бяха прикрепени пожълтели изрезки от римски вестници.

Родителите ѝ бяха настояли да научи италиански и Сиена без усилие прочете кратката статия.

Кристина Габриела Беласар (фамилното ѝ име означаваше, че тя никога не е била омъжена) бе починала в Рим на 10 юни 1969 година при падане от балкон от двадесетия етаж на един хотел. Сиена пресметна. Кристина е била на тридесет години.

„Колкото мен — каза си тя. — Колкото жените на портретите — поне на толкова изглеждат според мен.“ Със сърце, внезапно започнало да изтръпва от предчувствие, тя бавно завъртя глава към един от ъглите, където малко преди това с периферното си зрение бе мярнала антична масичка с някакво дървено сандъче на нея. Щом го разгледа по-внимателно, видя, че това е урна, която изглеждала на няколко века, с малко поолющена тук-там боя, изрисувана с девици, излегнали се в сладни пози край поток, на фона на пищна зеленина. Сиена нито за миг не се усъмни чия пепел се съхранява в тази урна, както не се съмняваше ни най-малко какво ще стори с нея Дерек, ако разбере, че е осквернила храма му. Изобщо нямаше да чака вторият портрет да бъде завършен. Щеше да я убие начаса.

5.

Слизайки по стълбите, Сиена бе сигурна, че всяка камериерка и всеки от охраната със сигурност усеща страха ѝ, който тя с усилие се мъчеше да потисне. И макар че краката я боляха от побоя, изпитваше паническа нужда да побегне нанякъде. Никой обаче не я погледна със странен поглед и тялото ѝ като че ли се подчиняваше на събраната с всички сили воля, налагаща ѝ да върви с равна и спокойна крачка.

Когато най-сетне влезе в солариума, видя, че Чейс се е отказал от температурата в полза на маслото. Стегнал едно платно в рамка, той бе застанал пред него и скицираше. Оттук обаче не се виждаше какво точно. Но това не я интересуваше. Най-важното нещо за нея в момента беше да го заведе някъде, където можеха да разговарят, без да се страхуват от микрофони.

Чейс вдигна поглед към нея и пресилено равнодушното ѝ изражение го стресна.

— Знаеш ли, хрумна ми да го направим навън — каза Сиена заради някой евентуален подслушвач.

— О?

— Ами първият портрет бе направен вътре. Вторият трябва да е на малко по-друг фон. Има едно място вън на терасата, което според мен е подходящо.

— Защо не ми го покажеш?

Тя го хвана за ръката и треперещата ѝ длан го накара да смръщи вежди.

Двамата излязоха на заляната от слънце тераса и Сиена ГО поведе към далечния ѝ край.

— Ето тук — каза тя и заемайки поза, сниши глас: — Мислиш ли, че оттук могат да ни чуят?

Някъде в далечината прозвуча картечен откос.

— Не. Но ако стоим дълго тук, може да събудим подозрение. Какво откри?

— Ти сериозно ли говореше да ме изведеш оттук?

— Напълно.

— Честно, мислиш ли, че има някакъв шанс?

— В противен случай изобщо не бих се опитал. Но ако останеш тук, нямаш никакъв шанс.

Думите избликнаха съвсем спонтанно:

— Действай тогава!

— Толкова ли е страшно онова, което откри?

— Действай по възможно най-бързия начин.

— Днес следобед — каза Чейс.

От стремителната промяна на събитията ѝ се замая главата.

— Как?

Когато ѝ обясни какво трябва да направи, усещането ѝ за нереалност се усили.

6.

Минутите като че ли никога не бяха текли толкова бавно и в същото време — толкова бързо. Чувстваше се така, сякаш я блъскат ту назад, ту напред. Обедът дойде някак внезапно, но самото ядене като че ли се проточи цяла вечност. Дерек се отби, за да изрази задоволството си от свършената тази сутрин работа и Сиена едва потисна изненадата си. За какво говореше той? Работа? Никаква работа не бе свършена. Но когато двамата с Чейс се върнаха в солариума, тя си даде сметка колко много неща е отхвърлил той, а тя е била толкова потънала в мислите си, че изобщо не е обърнала внимание.

Скицата бе завършена. На нея тя беше изобразена само от кръста нагоре — гола, застанала с изправена глава, с ръце зад гърба, насочила предизвикателен поглед към зрителя. Липсата на фонові детайли създаваше впечатлението, че е толкова ядосана от това, че са я накарали да позира, че се е откъснала от околната обстановка — тялото ѝ е тук, но мислите ѝ са на километри разстояние.

И това не беше преувеличение. Чувстваше се толкова напрегната от онова, което им предстоеше, че всичко около нея като че ли плуваше в мъгла. Дори Чейс ѝ се струваше незначителен, а колкото до това, че стоеше пред него полугола, Сиена изобщо не забелязваше. Единствената реалност в момента бе във въображението ѝ, препускащо напред в бъдещето. Тя потрепера, но не от това, че тялото ѝ не бе облечено.

„Може би изобщо не е добра идея — каза си тя. — Може би въобще не бива да опитваме... Но трябва. Това е единственият ми шанс... Навярно обаче трябва да го обмислим. Сигурно точно сега не е моментът. Може би трябва да почакаме по-добри...“

Откъм полигона долетя нов картечен откос и я върна в действителността. Солариумът като че ли изведнъж се материализира пред нея. Мъглата се разсея. Чейс бе на мястото си, поглеждаше я с изучаващ поглед, после посягаше с четката към платното.

Експлозия разтърси стъклата. Веднага след нея друг мощен звук отново ги накара да прозвъннат — грохотът на приближаващ хеликоптер.

7.

Притискайки очилата към носа си, Потър се взираше надолу към имението. Със спускането на машината стените, дърветата и алеите нарастваха бавно. Тъмните петънца постепенно се превърнаха във фигури на хората, охраняващи входовете или патрулиращи, градинарите, грижещи се за зеленината, прислугата, изпълняваща задълженията си. Откъм полигона се надигна огненото цвете на експлозия.

Обаче на площадката за кацане не се забелязваше никакво движение. Нямаше охрана, не се мяркаше жив човек. Дерек вероятно отдавна е чул приближаването на хеликоптера и е имал достатъчно време да си остави работата, за да дойде до площадката и да го посрещне. „Това не е в негов стил“, помисли си Потър, изгаряйки от яд. Не, разбира се. Дерек обичаше другите да идват при него. Без значение колко го интересуваше това, което Потър му носи, той никога нямаше да си прекъсне работата и да му даде да разбере по този начин колко е зависим от неговата помощ. С всички се държеше като с нисши същества.

Освен с художника, помисли си с нарастваща злоба Алекс. О, Дерек се отнасяше много добре с Малоун, дума да няма. Потър бе виждал Дерек да заповядва да убиват хора заради половината от това, което бе направил Малоун, и въпреки това се примиряваше с характера му, защото искаше да направи портретите. Обаче защо толкова му трябваша на Дерек тия портрети — Потър и представа си нямаше. Ако е решил да се отърве от жена си, добре. Просто си правиш няколко моментални снимки, така, в името на доброто старо време, след това устройваш някакъв нещастен случай и готово. Тази мания за портретите обаче бе направо плашеща. Сутринта, когато Потър се свърза с него по специално обезопасения телефон, за да направи предварителен доклад за свършената работа, бе разбрал за снощния инцидент, за изчезването на Малоун и за подозренията на Дерек, че художникът се е опитвал да разбере какво става в Манастира. Било фалшива тревога.

Грешка, помисли си Алекс. Инцидентът бе станал в много удобно за Малоун време — когато двамата с Дерек отсъстват. И обяснението му се струваше твърде сложно. Потър възнамеряваше да проведе подробно разследване и да хване Малоун в противоречия. Например, ако художникът е бил споходен от среднощно вдъхновение и е хукнал да работи, трябвало е да светне лампата в стаята си. А дали някой е питал охраната видели ли са в стаята му да свети?

„Ще открия грешки в обясненията му — закани се Потър. — Изобщо не трябваше да се захващаме с него. След като го наказахме за това, че отказа да приеме поръчката, историята трябваше да приключи. Не съм забравил как накара Дерек да се държи с мен на стрелбището. Станах на глупак пред него. Е, това повече няма да се повтори. Сега е мой ред.“

Хеликоптерът се отпусна на площадката, Потър разкопча колана и отвори вратичката, чакайки с нетърпение оборотите на витлата да затихнат, за да може да слезе и да намери Дерек. Писъкът бе оглушителен. Вихрушката, вдигната от машината, хвърли прах в очите му и разроши оредялата му коса. Не беше висок и затова му бе малко трудно да слезе: трябваше да скочи на бетона. Стиснал куфарчето в ръцете си, той го стори и макар че бе нисък, се приведе под въртящите се витла и изтича нататък. Тласнат от струята въздух, се насочи към изпитателния полигон.

Някакъв шум зад него обаче го накара да спре. Вик ли бе това? „Не е възможно“, помисли си той. Беше още съвсем близо и шумът от роторите заглушаваше всякакви звуци наоколо. И въпреки това бе сигурен, че чу приглушен вик. Озадачен, Алекс се извърна назад и ако не бе чул вика, нямаше да повярва на това, което виждаше.

8.

Когато Малоун чу приближаващия се хеликоптер, ръката му с четката замръзна над платното. Част от съзнанието му се запита дали не е получил удар. След това сърцето му изведнъж заби бясно, подтиквайки тялото му към действие. Той вдигна поглед към Сиена, която бе обърнала глава към нарастващия шум от хеликоптера.

— Ето това е.

Тя като че ли не го чу. Машинално навлече блузата си, но продължаваше да гледа разсеяно през прозореца.

— Готова ли си?

Сиена отново не реагира.

С нараснало нетърпение Малоун остави четката и се приближи към нея.

— Потледни ме. — Сложи ръка на бузата ѝ и я обърна към себе си. — Ако изобщо ще го вършим, трябва да го направим сега.

Скритите микрофони вече не го притесняваха. Ако опитът им пропаднеше, подслушвачите щяха да бъдат най-малкият им проблем.

— Не очаквах, че ще се страхувам толкова много.

— Ако останеш тук, ще умреш. Не можем да чакаме повече. Трябва да действаме.

Шумът от хеликоптера приближаваше. Тя впери в него същия изпитателен поглед, с който той я бе изучавал седмици наред. Очите ѝ блеснаха решително.

— Да.

Беше послушала Чейс и бе сменила сандалите си с обувки. Изправи се и двамата се отправиха към вратата. Оттам видяха спускащия се над площадката хеликоптер. Въпреки голямото разстояние, лицето на Потър бе ясно различимо зад страничното стъкло. Май нямаше други пътници. Нямаше никой и на площадката. Някои от охраната хвърлиха бегли погледи към кацащата машина, после пак се заеха с работата си.

Малоун пътем бе грабнал един скицник, за да може излизането им навън да изглежда свързано с работата.

Хеликоптерът кацна.

Двамата пресякоха терасата, слязоха по каменните стъпала и тръгнаха по алеята, водеща към Манастира.

Малоун чу учестеното дишане на Сиена, което му припомни, че не е единственият задъхан от двамата.

Пред тях застана мъж от охраната и ги спря:

— Не можете да ходите около Манастира.

— Трябва да кажем нещо на господин Потър. — Сиена махна към хеликоптера, от който Потър тъкмо слизаше и се насочваше към Манастира. — Алекс!

Шумът от хеликоптера нямаше да позволи на Потър да я чуе, но в същото време охраната щеше да помисли, че тя наистина иска да привлече вниманието му.

— Ще си изгубим само времето, ако не... — Сиена направи крачка напред. — Алекс!

Обаче Потър продължаваше да върви невъзмутимо към Манастира.

— Алекс! — извика тя отново, крачейки нататък.

Малоун забеляза, че пръснатите на различни места хора от охраната не им обръщат никакво внимание.

— Алекс!

Сиена вече тичаше, плътно следвана от Чейс. Хеликоптерът беше само на петдесетина метра от тях. Пилотът още не бе загасил двигателите. Витлата продължаваха да се въртят.

Човекът от охраната зад тях извика нещо, но грубият му глас потъна в шума от затихващите двигатели.

Малоун си го представи как се чуди какво да прави зад тях, после сваля автомата от рамото. Обаче дали щеше да се осмели да стреля? Можеше да удари хеликоптера, без да иска. И освен това една от мишените бе съпругата на шефа му. Това би трябвало да го накара доста да се замисли. А междувременно хеликоптерът вече бе само на тридесетина метра и ако Сиена бе мишена, която би накарала пазача да се поколебае, то Малоун бе съвсем друга работа. По гърба му запъпли тръпка, която сякаш се събра в една точка между лопатките и започна да набъбва, очаквайки куршумите.

Без да се обръща назад, той тичаше, стараяйки се да мисли, че страховете му са безпочвени. Пазачът нямаше основание да смята, че

целта им е хеликоптерът. Дали някой не им е казал, че едно време Малоун е бил пилот на хеликоптер? Охраната трябваше само да ги спира, ако навлязат в забранената за тях зона, нищо повече.

— Алекс! — викна Сиена отново.

Още един от охраната се провикна предупредително.

Двадесет метра.

Невероятно, но въпреки шума от машината, Потър чу суматохата и се извърна.

Въпреки напрегнатостта на момента, Чейс за миг изпита задоволство, като го видя как зяпна. Точно в този миг двамата със Сиена стигнаха до хеликоптера. Срещу тях се спусна един от охраната. Докато Малоун се разправяше с него, просвайки го на земята с добре премерен удар, Сиена направи онова, което ѝ бе казал. Без да се обърне назад и без никакви признаци на колебание, тя се качи в кабината. За миг Малоун я изгуби от полезрението си, защото заобиколи машината, за да се появи от страната на пилота, заварвайки го в гръб, вперил изненадан поглед в Сиена. С едната си ръка той откопча колана на смаяния човек, а с другата го дръпна рязко навън, сваляйки го от седалката на земята. Докато добавяше газ на затихващите двигатели и закопчаваше колана си, без да вдига поглед от уредите, усещаше стичащата се отвсякъде към тях охрана. Виждайки как струята на усилените обороти блъсва Потър назад, карайки го да залитне, Малоун отново изпита мигновено задоволство, но след това чувството му за победа се разколеба, когато, подчинявайки се на командата му, хеликоптерът се вдигна колебливо на около два метра, после отново се тръшна на площадката, след това пак се вдигна непохватно, заклати се застрашително и изведнъж залитна на една страна право към замъка.

9.

— Затегни си колана! — викна Чейс.

С треперещи пръсти Сиена щракна катарамата. Адреналинът и внезапно нарасналият шум я караха да вика:

— Помислих, че ще се разбием!

— Всичко е наред! Няма от какво да се...

— Внимавай! Ще се...

Носейки се на около шест-седем метра над земята право към замъка, стабилизирай машината, Малоун я вкара в стръмно изкачване, от което стомахът му се залепи за гърба.

Сиена изохка.

Мъчейки се да набере височина, Чейс виждаше как горните етажи на замъка се носят стремглаво към тях. После остана само покривът. След това пред погледа му се откри безкрайната синева на небето и в същия миг слаб удар разтърси хеликоптера.

— Какво беше...

— Нещо удари опашното витло!

— Нещо?

— Стрелят!

Последва ново трепване в уредите. Машината залитна наляво и Сиена едва не увисна навън през все още отворената врата.

— Затвори си вратата! — изкрещя Малоун.

— Опитвам!

Въпреки страха си за нея, не смееше да откъсне поглед от уредите.

— Можеш ли да я стигнеш?

— Май... да!

С периферното си зрение я видя как се мъчи да дръпне вратата и накрая успя. Шумът изведнъж намаля. Със същата внезапност той отново стабилизира полета. Затръшвайки и своята врата, Малоун изпита задоволство от равномерното бръмчене. Двигателите вече се чуваха по-слабо и не им се налагаше да викат, за да се разберат.

Той впери поглед в панела с копчетата, който го бе учудил по време на полета му към имението. Тогава пилотът не бе използвал нито едно от тях, така че Малоун нямаше представа за какво служат, а сега определено не бе време за експерименти: хеликоптерът като че ли отново бе готов да загуби мощност. Минавайки над ниви и каменни стени, Малоун усети как лостът в ръцете му трепва. Право пред тях се виждаше хълм, осеян с остриите като копия върхове на кипариси. Той увеличи тягата, за да вдигне машината още по-високо, но тя реагираше много трудно.

— Какво има сега?

Малоун бе заковал поглед в един от уредите.

— Налягането на маслото пада. Някой куршум може да е ударил...

Той насочи машината към най-ниската част на хълма. Едва успял да прелети над него, усети как едната ска закачи върха на кипарис.

— Ще се раз... — извика Сиена ужасено.

— Не! Ако преценя, че сме близо до падането, първо ще кацна!

— Но няма да успеем да се измъкнем достатъчно далеч! Още сме в границите на имението на Дерек! Той ще ни... — Тя извърна рязко глава към вратата. — Дим!

— Ако можем да се задържим във въздуха още малко... — Малоун хвърли поглед на компаса. — Пред нас има писта за излитане.

— Къде е? Не я виждам!

— В следващата долина.

— Откъде знаеш?

Още на Козумел, когато Чейс се бе съгласил да помогне на Джеб, двамата бяха разработили няколко варианта, ако му се удадеше случай да измъкне Сиена от Беласар. Единият бе да се доберат до кафене в Ница, чийто собственик работеше за ЦРУ и който щеше да ги скрие, докато екипът на Джеб пристигне. Според друг от плановите, Малоун и Сиена трябваше да отидат до Кан и да се свържат със собственика на яхта за морски разходки, който понякога помагал на Управлението. Обаче и двата града се намираха в обратна посока. Малоун летеше навътре към сушата, а не към морето, и това означаваше да се спре на третия вариант — малкото летище, за което му бе казал Джеб, чиито координати по компаса Чейс бе запомнил наизуст. Приятелят му бе

обещал, че там ще ги чака пилот и малък самолет. „Стигнете ли дотам — бе го уверил той, — смятайте, че сте във от страната.“

— Нищо не разбирам — каза Сиена. — Откъде знаеш за тази писта?

— Нямам време да ти обяснявам.

— Ти знаеше и за портретите на Дерек, и за другите му жени. — Хеликоптерът рязко пропадна и тя ахна. — Откъде знаеш толкова много неща за...

Малоун се бореше с лоста за управление.

— Ще ти кажа веднага, когато...

— Боже господи, да не си...

— Какво?

— Шпионин?!

10.

Насочил цялото си внимание към мерача, който тъкмо се целеше с поредната ракета към един от танковете в изпитателния полигон, Беласар се стресна от изстрелите, долитащи откъм замъка. Измъквайки пистолета на един от охраната, той се спусна по алеята към Манастира. Уверил се, че никой не напада района, хукна по друга алея, водеща към замъка, но спря като закован, смаяно загледан към хеликоптера, носещ се към сградата, минавайки на косъм от покрива, сподирен от стрелбата на охраната.

— Какво, по дяволите, става?

Виждайки Потър вдясно от себе си, той се втурна към него.

Лицето на дребния мъж бе позеленяло от яд.

— Отвялякоха го!

— Какви глупости дрънкаш бе?

— Малоун и жена ти! Те са в хеликоптера!

— Сиена?

— Изчакаха ме да кацна! Още преди пилотът да загаси двигателите, двамата излъгали охраната, че искат да говорят с мен! И в следващия миг вече бяха във въздуха!

Беласар само го гледаше като ударен и не можеше дума да изговори.

— Предупреждавах те! — задъхано каза Потър. — Казвах ти, че не бива да му вярваш!

Хеликоптерът за миг се скри зад замъка, после отново се появи от дясната му страна и започна да се отдалечава. Двигателят му прекъсваше и машината се люшкеше ту на едната, ту на другата страна. Зад него се точеше черна дияра пушек.

— Ударихме го! — извика един от охраната.

— Той те направи на глупак! — продължи Потър с изкривено от гняв лице. — Какво си мислиш, че са правели, докато са били заедно?

— Не ме наричай глупак! — Юмрукът на Беласар изсвистя и се заби в корема на Потър, превивайки го одве.

Борейки се за въздух, Потър изви глава нагоре — очилата се бяха килнали настрана, лицето му бе разкривено от болка.

— Може би е крайно време да се запиташ — успя да каже едва той — кой ти е приятел и кой — враг.

Смалявайки се в далечината, хеликоптерът продължаваше да се клатушка.

Беласар рязко се извърна към охраната. Вторият хеликоптер трябваше да се върне след тридесет минути, натоварен с лабораторно оборудване. Дотогава единственият начин за преследване оставаха колите. Беласар закрещя команди.

Докато охраната се спусна да ги изпълнява, Потър изпъшка. Стиснал корема си с ръце, той опита да се изправи.

— Ако съм прав — с усилие изричайки думите, започна Алекс, — тук не става въпрос само за Малоун и жена ти. Става въпрос за онова, което вероятно е видял снощи в Манастира.

Беласар не откъсваше поглед от пушека, влачещ се зад изчезващия хеликоптер. Повредата явно се отразяваше на скоростта му, така че с коли сигурно щяха да го стигнат. Освен това пушекът щеше да ги води.

— А сега ми помогни да ги хванем!

11.

Уредите за управление вече така заяждаха, че Малоун едва успяваше да ги раздвижи. Хеликоптерът се въртеше и се люшкаше. В един момент пропадна с три метра, и то толкова рязко, че ако не бяха коланите, щяха да си разбият главите в тавана. Употреби цялата си сила, за да спре падането. Но каквото и да правеше, не можеше да го стабилизира. За миг като че ли отново се озова в Панама, борейки се да задържи улучената си машина.

— Стегни се! Гледай за равно място, където да кацнем!

— Не виждам такова!

Вперил поглед надолу, Малоун също не виждаше къде могат да кацнат. Летяха над скалиста местност, осеяна тук-там с храсталаци. Уредите за управление се тресяха като луди. Ако не кацнеше веднага, хеликоптерът сам щеше да го стори. Прилагайки всичките си умения, той с мъка го овладя да не се вреже като свредел, залитна покрай склона на хълма пред долината, за която бяха тръгнали, зърна за миг тясното място между камънака долу и задавайки последна команда на уредите, тежко тръшна машината на земята.

От удара зъбите му изтракаха. Без да обръща внимание на болката от прехапвания си език, той припряно изключи двигателите, разкопча колана си и се извърна към Сиена. Главата ѝ клюмаше върху гърдите. Боже господи, да не би...

Но още преди да довърши мисълта си, тя вдигна ръка към врата си, разтри го, пышкайки от болка, и тръсна глава.

— Добре ли си? — попита уплашено той.

— Главата... боли.

— Трябва да се махаме оттук. — Чейс се закашля от нахлулия в кабината дим. — Това чудо може да експлодира.

Това ѝ подейства. След още едно тръсване на главата тя бързо разкопча колана и хвана дръжката на вратата.

— Заяжда! Не иска...

Малоун отчаяно се вкопчи в своята и изстена от яд, когато разбра, че и тя се е огънала от удара и не иска да се отваря. С лееща се

в очите му пот, той я заблъска с всички сили с рамо, докато най-сетне, скърцайки неохотно, вратата се отвори. Едно от витлата висеше, огънато надолу от силата на удара. Бе се ударило в камък и въртенето бе спряло.

„Поне няма да се притеснявам, че някое от тях може да отхвъркне и да ни откъсне главите, докато слизаме“, помисли си Чейс.

И без това имаше много други неща, които да го притесняват. Когато изскочи навън и се извърна, за да помогне на Сиена да се измъкне, видя, че в черния пушек отзад се промъкват и алените езичета на пламъци. Двигателят не бе просто прегрял — бе се запалил. Исусе Христе, ако огънят стигнеше до някой от резервоарите...

Скачайки на земята, Сиена също видя огнените езици и уплашеният израз на лицето ѝ ясно му даде да разбере, че няма нужда да ѝ казва да бяга колкото ѝ държат краката. Втурнаха се напред, заобикаляйки скали, профучавайки покрай храсти, катерейки се нагоре по склона. Гърлото на Малоун, раздразнено от мазния пушек, пресъхна още повече от накъсаното му учестено дишане. Двамата със Сиена напругаха всичките си сили.

Чувайки тихото буф зад гърба си, Малоун позна характерния звук на пламък, стигнал до разлято гориво. Едва успя да види падинката пред себе си, за да успее да скочи, а не да падне в нея. Хвърли се на земята и се просна по очи, усещайки Сиена да прави същото до него, и в същия миг ударната вълна ги блъсна в тъпанчетата с изненадваща мощ. Като че ли бе избухнал не само един резервоар с гориво. Последвалите вторични експлозии бяха също тъй мощни и между тях се промъкваше отчетливото стакато на стрелба. „Господи, това да не е погреб?“, запита се Малоун след поредната мощна експлозия. Парчета димящ метал чаткаха по околния камънак и се пръскаха на всички страни. После изведнъж настъпи пълна тишина, нарушавана само от тежкото им дишане и приглушения рев на невидимите оттук пламъци.

Двамата впериха загрижени погледи един в друг и във всеки се четеше: „Аз съм добре, а ти?“ Усещайки в устата, си вкус на кръв и прах, Малоун се опита да раздвижи крака и ръце. След като и Сиена направи същото и кимна утвърдително, двамата предпазливо подадоха глави иззад ръба на падинката, взирайки се в пламтящите останки на хеликоптера.

— Далече ли е пистата? — Лицето на Сиена бе почерняло от сажди и прах.

— На не повече от километър.

— В такъв случай губим време. — Тя с мъка изпълзя от падинката. — Но ако успеем да се измъкнем живи и здрави, искам ясно да ми обясниш откъде знаеш за нея.

Той не знаеше какво да й каже. Не че имаше кой знае какво значение в момента. Докато се катереха нагоре по склона, до ушите им достигна и друг звук. Малоун се извърна и усети в устата си бакърен вкус — вкуса на страха.

Далеч под тях се виждаше черен път и по него, криволичейки между дърветата, се носеха три джипа. Точно в този момент те се отклониха от пътя и подскачайки по неравния терен, поеха направо през полето, насочвайки се към тях.

„Да не са хора от близката ферма? — запита се Чейс. — Може да са видели как хеликоптерът пада и сега бързат на помощ.“ Военният им вид и модерната им конструкция изпълниха сърцето му със съмнение, което се подклаждаше и от безразсъдството, с което колите се подмятаха като побеснели из дупките и неравностите.

— Това е Дерек — каза Сиена.

Въпреки болката в пребитите си крака, тя се извърна към билото на хълма и задрапа нагоре.

12.

Седнал в подмятащия се бясно джип, Беласар стискаше волана с всички сили и напрегнато се взираше напред към дима и пламъците, лумнали след катастрофата.

— Някой вижда ли оцелели?

Увеличавайки скоростта въпреки неравния терен, той огледа скалистия склон. През дима беше много трудно да се различат някакви форми. Освен това джипът подскачаше като обезумял по дупките и му пречеше да се съсредоточи. Въпреки това му се стори, че вижда бягащи фигури вдясно от мястото на катастрофата. Натисна педала за газта още по-здраво и се стегна, готвейки се за поредното подскачане.

„Дано, по дяволите, да има оцелели“, помисли си той, свивайки рязко вдясно. Вече нямаше значение, че бе започнал да урежда смъртта на Сиена. Сега повече от всичко друго на света я искаше жива. И Малоун. Искаше да види лицата им. Да види страха в очите им, когато ги накара да си платят.

— Забелязвам движение!

Човекът от охраната, седнал до него, посочи вдясно, накъдето Беласар бе кривнал.

Дори и най-здравите джипове, предназначени за цивилното население, отдавна биха потрошили окачването си: каменистият терен наоколо бе убийствен за тях. Обаче един от инженерите на Беласар бе разработил военна модификация, която бе с граждански външен дизайн, удобна за каране, тежковъоръжена и би издържала почти всички изпитания, на които би я подложил човек. Много наркобарони и диктатори си бяха купили бронирани модели, но преди да поръча, Беласар бе дал спецификацията на завода производител, за да направят подобренията, след което лично бе тествал машината. Днес следобед с огромно задоволство виждаше, че усилията му не са отишли напразно.

„Мислите, че можете да ми избягате — викна наум на двете мярнали се за миг фигури, катерещи се нагоре по склона. — Мислите, че имате някакъв шанс?“

Стигайки до подножието на хълма и без да си дава труда да намалява скоростта, поемайки с пълна газ нагоре, той видя, че димът тук вече се разсейва и пълзящите нагоре фигурки наистина са Сиена и Малоун. Вдигна капачето на една от конзолите до него и отдолу се откри бутон и два малки джойстика. Бутонът, натиснат от Беласар, отвори капаче под всеки от фаровете, откъдето се подадоха цевите на две 30-калиброви картечници, монтирани в калниците. Всяка от тях можеше да се завърта на тридесет градуса вляво и вдясно, нагоре и надолу и да стреля независимо от другата. Беласар не се притесняваше, че стрелбата ще привлече вниманието на полицията. Намираше се все още в собствения си имот и често провеждаше изпитанията си тук. Фермерите наоколо щяха да си помислят, че съседът, както обикновено, си върши работата. Преценявайки машинално разстоянието и ъгъла, той раздвижи десния джойстик, натисна бутончето и чу тррррррт откъм десния калник — куршумите тропосаха земята вдясно от бягащите фигури. Не искаше да ги улучва. Божичко, в никакъв случай! Искаше да ги изплаши и да ги убеди, че повече няма смисъл да бягат. Трябваша му живи, за да ги накара да страдат.

Сиена и Малоун панически промениха посоката, хвърляйки се наляво, но продължиха към билото. Беласар хвана левия джойстик, мръдна го няколко пъти, натисна бутончето и прати един откос над главите им, разривайки земята и камънака по склона над тях. След това, без да вдига пръст от бутона, мръдна джойстика надясно и надолу, сеейки разрушение сред храсталака, после пак го вдигна нагоре, преграждайки отново посоката, в която двамата бяха поели. Сиена и Малоун снишиха глави и отново свърнаха наляво, насочвайки се обратно към мястото на катастрофата.

Беласар ги проследи с лявата картечница. Но тъкмо да натисне бутона, наложи се да го пусне и да се вкопчи във волана, защото пред джипа изведнъж изникна грамадна скала и трябваше да се свие рязко. Веднага след като избегна опасността и заобиколи скалата, той отново хвана джойстика и съсредоточи поглед в двете бягащи фигури.

Или поне се опита да го направи. През няколко секунди, докато бе заобикалял скалата, Сиена и Малоун бяха стигнали до пушека, стелещ се ниско над земята от мястото на катастрофата. Виждайки вече по-трудно, Беласар сви вляво и ги последва, форсирайки джипа

нагоре по склона. Ала внезапно пред него зина някакъв ров и той натисна спирачките така жестоко, че тялото му политна напред и коланите едва не му откъснаха раменете. Охраната от задната седалка се залепи по облегалките пред тях. С блокирали колела, джипът продължи напред — трапът растеше пред очите им, готов да ги погълне. Беласар не разбра, че е затаил дъх, и чак когато машината спря, колебливо полюлявайки се на ръба, си пое дълбоко въздух и веднага сграбчи радиостанцията от таблото пред него.

— Не спирайте! След тях! Преградете им пътя!

Картечниците от другите два джипа затракаха напосоки в дима.

— По дяволите, не ги убивайте! Искam ги живи! Стреляйте само за да им преградите пътя!

След това веднага промени честотата, свързвайки се с Потър в замъка.

Гласът на Алекс запука по радиостанцията:

— Другият хеликоптер дойде.

— Прати го тук. Открихме ги. — Набързо му обясни къде са. — Пускам радиолокатора. Кажи на пилота да го следва.

Захвърляйки микрофона, Беласар извади пистолета си и изскочи от джипа.

— Пръсни се! — заповяда той на охраната. — Скрили са се горе в пушека! Доколкото знам, Малоун не е въоръжен! Няма нужда да стреляте по тях! Хванете ги и ми ги доведете!

Готвейки се да скочи в рова и да се изкатери от другата му страна, Беласар за миг спря, отправил доволен поглед към другите два джипа, които с лекота се изкачваха след тях по склона, люшкайки се между скалите и храсталака. Моторите им ревяха мощно и равномерно. След пет минути Алекс щеше да пристигне с другия хеликоптер. Беласар щеше да заповяда на пилота да зависне над пушека. Вихрушката от витлата щеше да разпръсне дима и тогава щяха да видят къде са се крили Малоун и Сиена. „Само въпрос на време е — убедено си каза Беласар. — Скоро ще ги пипна.“ Всъщност някакъв дълбок звук, смесил се с рева на джиповете, го накара да си помисли, че другият хеликоптер пристига по-рано от очакваното. Ала докато шумът нарастваше и се превръщаше в тътен, Беласар разбра колко дълбоко се лъже.

13.

Кашляйки така силно, че едва не повърна, с насълзени от пушека очи, Малоун чу шума от двигателите на джиповете, ръмжащи нагоре по склона към тях. Пламтящият хеликоптер и гъстият черен дим ги скриваха още, но ония нямаше да се откажат и скоро щяха да се появят.

Свила се до него зад скалата, Сиена също кашляше неудържимо.

— Дай да видим дали можем да мръднем това нещо — каза тя, потискайки с мъка кашлицата си.

— Какво?

— Тази скала.

Заслушан в напрегнатото ръмжене на джиповете, изкачващи се по склона, Малоун изведнъж разбра. Въпреки гъстия дим, той видя как в зачервените ѝ очи просветва надежда. Двамата се понадигнаха, прилепиха мишци към скалата и напънаха.

По-силно! Пъшкайки от усилието, Малоун усети как огромният камък помръдва и се обнадежди.

Още по-силно! Скалата неохотно се наклони напред, сякаш за миг застина на място, после тежко се преобърна и вече набрала инерция, загърмя надолу по склона, изчезвайки в дима.

Двамата веднага се спуснаха към друг камък. С нараснали от отчаянието сили Сиена и Малоун този път успяха да се справят побързо, бутнаха скалата надолу, завтекоха се към следващата, после към още една, и още една, тичайки бързо по хълма, пращайки камъни и от двете страни на пламтящите останки от хеликоптера.

Грохотът от търкалящите се надолу камъни напомняше на Малоун на тътен от гръмотевица. Обаче този тътен постепенно заглъхваше в далечината. „Сигурно са минали покрай джиповете и са продължили надолу“, помисли си Чейс. И точно в този миг отдолу се разнесе трясък, чу се звук от раздробяващ се метал, счупени стъкла и агонизиращи викове. Вторият трясък бе дори по-силен. И още преди да заглъхнат двигателите, Сиена пак тичаше нагоре, кашляйки и давейки се, мъчейки се да излезе от дима. Трети трясък повдигна духа на Малоун и той се спусна след нея.

Давейки се, плюейки и кашляйки, той излезе от дима, но нямаше никакво време да се наслади на чистия въздух, изведнъж изпълнил дробовете му. Билото на хълма вече бе само на тридесетина метра пред тях, но спокойно можеше да бъде и на километър. Нямаше как да разбере до каква степен са повредени джиповете и не смееше дори да се обърне назад, за да провери. „Ако картечниците не са обезвредени, нямаме никакъв шанс“, помисли си той.

Разбира се, чуваше се стрелба, но това бяха изолирани, единични изстрели — не от автоматично оръжие, и куршумите просвирваха от време на време в камънака около тях. Това означаваше, че стрелящите са долу в ниското. А за да се улучи цел, изкачваща се по нанагорнище, стрелецът трябва да се прицели малко над нея, давайки леко отклонение. Обаче сигурно скоро щяха да си коригират мерника. В това Чейс изобщо не се съмняваше.

Сиена бе тласкана напред от такъв страх, че той едва успяваше да я следва. И билото изглеждаше толкова далеч от тях — сякаш токущо тръгваха от подножието. Единичните изстрели зачаткаха вече по-близо зад него и той с ужас разбра, че стрелящите не грешат. „Нарочно се целят по-ниско — каза си той сломено. — Не искат да ни убиват. Стрелят в краката ни. Искат само да ни осакатят и да ни закарат при Беласар живи.“

В краката му като че ли се разбърмчаха ято супербързи оси. Една от тях разкъса крачолата на дънките му и го жила по прасеца. Това го накара да тича още по-бързо, вперил омагьосан поглед в билото. После изруга наум, мислейки, че очите го лъжат. Сякаш всичко изглеждаше увеличено — билото бе пред тях. Видя как Сиена изчезва зад него и миг след това, сподирен от свирещи наоколо куршуми, той излезе на равно плато, спускащо се надолу към маслиновите дървета в долината. В далечината се виждаше сива бетонна лента с няколко сгради, подредени като кутийки край нея — беше пистата.

14.

Трясъкът от разкъсващия се метал и хрущането на счупените стъкла надигна у Беласар вълна, от която му се доповръща. Повдигането обаче бързо премина, заменено от пристъп на ярост, каквато не бе изпитвал никога през живота си. Инженерите му го бяха уверявали, че джиповете можели да устоят на стрелба от автомати, на гранати и дори на пряко попадение от противотанков снаряд. Обаче тези камъни бяха смачкали предниците, бяха пробии противокуршумните предни стъкла и избили почти всички вътре.

От гърдите му се изтръгна яростен рев. С хората от своя джип и оцелелите от другите, измъкващи се като пияни от раздробените купчини метал, той започна да стреля по Сиена и Малоун. Решен повече от всякога да ги хване живи, стреляйки в краката им, изпразни целия пълнител, но още преди да го извади и да го смени с нов, двамата изчезнаха зад билото.

Псувайки невъздържано, Беласар се метна в своя джип. Хората с него едва успяха да се натъпчат вътре, преди да тресне лоста на задна, да се дръпне от рова, да го заобиколи и с яростен рев да поеме нагоре по склона.

Нанагорницето обаче стана по-стръмно и теренът — още по-неравен. Двигателят, напрегнат до крайност, повече не можеше да тласка нагоре тежкото бронирано купе. Колкото повече скоростта намаляваше, толкова по-силно натискаше Беласар газта, докато накрая някакъв трясък отдолу, разтърсил целия джип, не му подсказа, че скоростите са излезли от строя. Джипът спря и запълзя бавно назад. Беласар стъпи на спирачката, завъртя волана и дръпна и ръчната спирачка. Пъхайки припряно нов пълнител в пистолета си, той се измъкна от машината и хукна към билото.

15.

Стигнал прикритието на маслиновите дървета в подножието на склона, Малоун рискува няколко ценни секунди, за да си поеме дъх и да огледа ситуацията зад тях. Но надеждата, че Беласар може да е останал в някой от ударените джипове, се изпари, когато видя мъничките фигури, превалящи точно в този момент билото на хълма. Начело, неможещ да бъде сбъркан в светлия си костюм на фона на камуфлажните гащеризони на охраната, беше Беласар.

Без да губи повече време, Малоун отново се втурна напред. Маслиновите дървета бяха доста нагъсто и Сиена не се виждаше, но по чупенето на спускащите се ниско клони и шума на стъпките й се разбираше, че не е много далеч пред него. Макар че бе в отлична физическа форма, не можа да скъси дистанцията между тях. Само веднъж я мерна през клоните — полата и блузата й като че ли се сливаха с околната зеленина. Успя да я настигне чак когато дърветата се разрешиха и пред тях се откри нива, а по-нататък ограда от бодлива тел, зад която се виждаха няколкото сглобями бараки и пистата.

През цялото време, докато тичаха през нивата, Малоун чувстваше студената точка между плещите си, където всеки момент очакваше да се забие някой куршум. Сиена стигна първа до оградата, просна се по гръб, повдигна нагоре най-долния ред тел и се промуши под него. Виковете откъм дърветата зад него накараха Малоун да не губи време да се провира отдолу, а да се хване за най-близкия стълб и да прескочи оградата.

Сглобяемите бараки бяха доста ръждясали, забеляза той, когато ги приближиха. От пукнатините на пистата растеше трева. „Господи, тази писта е изоставена — помисли си Чейс. — Джеб, къде си ме изпратил?“ Обаче още щом завиха зад ъгъла на една от бараките, едва не се блъснаха в спрян пикап. До него бяха паркирани старо рено и някакво очукано комби. Встрани от пистата се виждаха три малки самолетчета с по един двигател.

Канейки се да се насочи към най-голямата барака, Малоун се сблъска с брадат мъж, тъкмо излизащ от вратата, облякъл работни

дрехи, с мръсен парцал в ръка.

С елементарните си познания по френски Чейс измърмори някакво извинение, добавяйки:

— Търся Хари Локхарт.

Човекът вдигна ръце в недоумение.

— Хари Локхарт — повтори Малоун, забелязвайки с крайчеца на окото си озадачения поглед на Сиена върху себе си. — Познавате ли човек на име...

Недоумението, по лицето на мъжа не се разсея и Малоун се отказа.

— Говорете на английски, мосю. Не разбирам вашия френски. Не познавам никого на име Хари Локхарт.

— Но той трябваше да ме чака тук!

Изпитателният поглед на Сиена не помръдваше от лицето му.

— Сигурен ли сте, че сте дошли именно на летището, което ви трябва? — попита французинът.

— А има ли и други наоколо?

— Не.

— Значи съм точно на това, което ми трябва.

— Тече ви кръв, мосю.

— Какво?

— Лицето ви. Тече ви кръв.

Малоун бе мислил, че е пот. За миг се уплаши да не са го улучили. После разбра, че кръвта тече от шева на бузата и от хваналите тънка коричка рани по устните. Бяха се отворили отново.

От бараката излязоха още двама души. Те също бяха облечени в работни дрехи и макар че единият изглеждаше малко по-едър от другия, си приличаха като братя.

Брадатият се обърна към тях и ги попита нещо на френски.

Чули името Хари Локхарт, те поклатиха отрицателно глави и впериха изненадани погледи в лицето на Малоун.

„По дяволите, Джеб — каза си Чейс, — нали обеща, че ще бъде тук!“

— Какво е станало с вас? — попита брадатият. — Да не идвате откъм тези експлозии, които чухме преди малко?

Сиена непрекъснато обръщаше поглед назад към нивата, откъдето бяха дошли.

— Не можем да чакаме повече. Ако този тип Локхарт го няма да ни помогне... — Тя понечи отново да хукне.

Малоун заговори бързо на французина:

— Идвал ли е някой през последните две седмици, който да ви е казал, че е тук, за да чака Чейс Малоун?

— Не, мосю. Единствените, които идват тук, сме ние тримата и още един-двама души от района, които обичат да карат стари самолети.

„Копеле такова! А уж се закле, че ще ме измъкнеш, Джеб!“

Погледът на французина се вдигна към небето, откъдето долетя отчетливото чаткане на приближаващ се хеликоптер.

О, *не!*, изпъшка мислено Малоун. Бързо свали златния си ролекс от ръката и го сложи в ръката на брадатия.

— Този часовник струва шест хиляди долара. А сега ми покажи с каква бързина можеш да вдигнеш самолета си във въздуха.

16.

Стигнал до средата на нивата, Беласар се спря, като чу накъсания звук от паленето на малък самолетен двигател, който веднага след това премина в равномерно пърпорене. Двигателят постепенно набра обороти и по всичко личеше, че всеки момент самолетът ще излети. „О, не! — побесня от гняв той, втурвайки се отново напред. — Ако Сиена и Малоун са в този самолет...“

Двигателят достигна пълната си мощност, после шумът започна да се мести по пистата. „Изтървах ги“, помисли си вбесен Беласар и задъхан, се спря. Влажната от пот бяла риза лепнеше по тялото му. Той насочи пистолета си над бараките, хората му последваха примера му и всички зачакаха машината да се появи над покривите на бараките, за да стрелят по нея. Знаеше, че намерението му е безразсъдно, защото на летището сигурно има свидетели. Освен това можеше да убият Сиена или Малоун, вместо да ги принудят да кацнат отново. Но, за бога, трябваше да направи нещо. Не можеше да стои и да гледа как Малоун отлита с жена му.

17.

Потър видя димящите останки от хеликоптера и трите джипа, два от които смачкани, а вратите на третия — отворени, сякаш ония, които са били вътре, са изхвъркнали бързо от него. Сцената му напомни за последиците от една засада на Балканите преди около месец. Къде беше... Тъкмо се канеше да каже на пилота да не се приближава много, когато клетъчният му телефон иззвъня.

— Намирам се в съседната долина! — прогърмя гласът на Беласар. — Тук има писта! Сиена и Малоун са в един самолет и всеки момент ще излетят.

Докато Беласар му нареждаше какво да прави, Потър изпадна в необичайна за него еуфория. Хеликоптерът увеличи скоростта си, мина над билото и пред тях веднага се откри пистата. А също и току-що отделящият се от нея малък самолет. Въпреки че машината бързо набираше скорост, турбодвигателите на хеликоптера бяха по-бързи и Потър почувства мощта им, приятно притиснат в облегалката от ускорението.

Набрал височина, самолетът пое курс към възвишенията на запад. Хеликоптерът се спусна, бързо го настигна и се изравни с него от лявата му страна.

Потър огледа мяркащите се на задната седалка фигури и направи знак на пилота да се приземи.

Пилотът не му обърна внимание и самолетът се спусна стръмно надолу.

Хеликоптерът също.

Самолетът влезе в остър вираж надясно.

Хеликоптерът го последва.

— Изпревари ги — каза Потър. — Продължавай да му преграждаш пътя. Накарай го да се върне на пистата.

Но още преди пилотът на хеликоптера да изпълни заповедта, самолетът вирна нос нагоре.

Хеликоптерът също.

Внезапно малката машина се спусна към земята и зави под хеликоптера, понасяйки се в обратна посока.

Пилотът промърмори някаква псувня, обърна, влизайки в остър вираж, и отново подгони самолета, бързо скъсявайки разстоянието помежду им. Сега вече повтаряше мигновено всяко движение на самолетчето: пикираше, издигаше се, завиваше, отново се издигаше. И с всяка маневра се оказваше малко по-напред, принуждавайки го да завие в противоположна посока. Пилотът на хеликоптера се стараеше да предусети каква маневра ще предприеме самолетът, като заставаеше на пътя му и му оставяше само един избор — обратно към пистата.

Приблизиха се достатъчно, двамата видяха брадатото лице зад изподрасканото стъкло на кабината и паниката, изписана на него. Френският на Потър бе отличен, а също и способността му да разбира по движението на устните. В момента пилотът псуваше.

Видяха как човекът се пресегна и грабна микрофона на радиото. Пилотът на хеликоптера намери честотата, която онзи използваше.

— Какво, по дяволите, искате от мен? — попита ги французинът.

— Върни се на пистата и кацни — отвърна Потър.

— Нямате право!

— Вашите пътници ми дават право.

— За какви пътници ми дрънкаш бе?

Съмнението изведнъж стисна сърцето на Алекс с такава сила, че той трепна.

— На седалката зад теб.

— Това са чували!

— Приближи се! — заповяда Потър на пилота.

Когато пилотът понечи да възрази, че е опасно да се приближават повече, Алекс изкрещя:

— Действай!

Вперил поглед през мътното стъкло на кабината, той напрегна зрение да различи тъмните фигури на задната седалка, които само преди малко бе убеден, че са на Сиена и Малоун. Не, изпъшка, различавайки най-сетне големите колкото човешко тяло очертания на това, което наистина се оказа чували.

— Връщай се! — викна той на пилота.

18.

— Колко ти платиха? — яростно запита Беласар.

Дебелият мъж в работните дрехи го гледаше объркано.

— На мен? Нищо не са ми платили. Нямам представа какво става! Дадох на Пиер някакъв скъп часовник, за да направи онова, което щеше да стори и бездруго — да излети за Марсилия!

— А те къде са?

Човекът посочи към пътеката, която се виеше между дърветата от другата страна на пистата.

— Откраднаха два велосипеда.

„Точно така — помисли си Беласар. — А може и ти да си им ги продал срещу някоя от гривните на Сиена.“

— Тогава не е късно. Няма да стигнат далеч. — Той измъкна пачка пари от джоба си и отдели няколко едри банкноти. — Дай ми ключа на комбито.

— И това няма да ви помогне.

— Какво искаш да кажеш?

Човекът посочи предната дясна гума.

Бе спукана. Същото бе положението с гумите на реното и на пикапа.

— Преди да си тръгне, оня ги спуква.

— Оправете ги.

Бесен от загубата на време, Беласар не дочака връщането на Потър и хукна към пътеката. „Алекс ще види ситуацията отгоре — каза си той. — Няма да е трудно да различат мъж и жена, каращи велосипеди. Продължаваме. Ще ги пипнем. Никакво спиране.“

19.

Въртейки педалите с всички сили, Малоун влезе в следващия завой по виещия се през гората път. Дърветата се разрешиха и черният път излезе на асфалтирано шосе. Той натисна спирачките. Отдясно иззад завоя се чу ръмжение на камион.

Сиена закова велосипеда до него.

— Бързо — каза Чейс. — Да отидем от другата страна.

Скочи от велосипеда и бутайки го, притича от другата страна на пътя, оставяйки го на асфалта пред още неизлезлия иззад завоя камион. После, размазвайки кръвта по лицето си, легна до колелото и го дръпна върху себе си.

— Придай си паникьосано изражение — каза на Сиена — и махни на шофьора да спре.

Камионът изскочи от завоя. Проснат на земята, хванал се за крака и е разкривено от въображаема болка лице, Малоун изведнъж се притесни, че камионът се приближава твърде бързо и няма да успее да спре навреме. И с този велосипед върху себе си нямаше да може да се изтърколи встрани, за да го избегне.

— Божичко! — Сиена махаше енергично с ръце. — Тоя ще ни сгази!

Докато се спускаше да дръпне велосипеда от Малоун, спирачките на камиона тежко изскърцаха. Обаче това не промени почти нищо. Огромната машина продължаваше да се носи към тях. Сиена захвърли велосипеда встрани и изтегли Чейс на банкета. Изпод блокиралите гуми на камиона излизаше дим. Поднесла на една страна, машината спря на десетина метра по-нататък от мястото, където Малоун бе легнал.

Камионът бе с дървена каросерия, закрыта от голямо платнище. Бе пълна с дървени магарета и други дърводелски инструменти. Шофьорската врата се отвори с трясък, на пътя скочи мъж в работен комбинезон и се развика гневно. Френският му бе твърде бърз, за да успее Малоун да схване нещо, но Сиена отвърна нещо на също тъй бърз френски, сочейки окървавеното лице на Чейс.

Гневът на мъжа бързо се стопи и на лицето му се изписа тревожно изражение. Замрял за миг от изненада, шофьорът бързо се спусна към Малоун, помогна му да стане и го поведе към камиона.

— Рекох, че те е блъснала кола! Каза, че ще ни заведе на лекар — преведе Сиена разговора си с шофьора.

— Питай го дали отзад има място за велосипедите.

Докато мъжът помагаше на Сиена да качат велосипедите отзад и да ги скрият под брезента, Малоун се настани отпред и отметна глава, сякаш страдаше от непоносима болка. Шофьорът бързо се настани зад волана, а Сиена — от другата страна на Малоун. Включвайки на скорост, французинът подкара бързо напред.

— Казва, че най-близката болница е на десетина минути оттук — преведе Сиена.

— Може да се окаже много далеч — изпъшка Чейс с неподправена болка, чул шума от хеликоптер в далечината.

Надявайки се да накара шофьора да кара по-бързо, той усили стоновете и охканията.

Човекът изсипа цял порой френски думи.

Малоун едва надаваше ухо, заслушан в засилващия се рев на хеликоптерните витла. Предположи, че скоро камионът ще привлече вниманието на онези отгоре. В края на краищата на този път още не бе видял други превозни средства. Колко време щеше да мине, преди Беласар да се сети, че двамата със Сиена са стигнали асфалтирания път и са продължили с някоя кола?

Отпред се появиха няколко къщи. А зад следващия завой Малоун видя коли, камиони, велосипеди и хора. Бяха влезли в малко градче и шофьорът намали. Поставяйки се на мястото на онези отгоре, Чейс си представи как се взират надолу и виждат как набелязаният от тях камион се смесва с други автомобили. Спрели на стопа на кръстовище с още по-голям път, Малоун с облекчение видя интензивното движение по него — и двете платна бяха изпълнени с превозни средства от най-различен калибър и вид. Беласар вече нямаше как да ги проследи.

Засега, не забрави да допълни той. Знаеше, че Беласар няма да се откаже така лесно, а и проблемите тепърва започваха. Първо бе нужно да разубеди шофьора да не идва с него до болницата. След това трябваше да намери къде да се измие. Може би някъде около спешното отделение щеше да намери и тоалетна. После трябваше да намери

начин да се измъкнат от градчето, преди хората на Беласар да са се събрали в района. При първия възможен случай щеше да се възползва от телефонния номер, който му бе дал Джеб. Това обаче бе друг проблем. Защо Джеб не бе спазил плана, който двамата бяха разработили? А този въпрос породя и следващия, много по-належащ проблем — изпитателните погледи, които му хвърляше от време на време Сиена, му дадоха да разбере, че чака с нетърпение обясненията му откъде знае за пистата и какво, по дяволите, става.

СЕДМА ЧАСТ

1.

— Кой е този Хари Локхарт?

Гласът на Сиена бе тих. Вероятно се страхуваше да не обезпокои седналите пред тях пътници в автобуса. Обаче в него се промъкваха заповеднически нотки.

— Не знам. Никога не съм го виждал. Знам само, че пилот с такова име трябваше да ни чака.

Двамата бяха седнали най-отзад. Продавачът на гишето на автогарата едва ги качи в последния момент, приемайки с охота няколкото долара, които бяха останали на Малоун. Докато автобусът се измъкваше от града, започна да се смрачава и прозорците на последните къщи започнаха да светват един подир друг. Чейс се извърна назад, мъчейки се да разбере дали не са ги проследили.

Сиена обаче не го остави на мира:

— А кой е уредил Локхарт да ни чака?

— Един мой приятел.

— Само че не го е уредил както трябва. Да не би да става дума за същия приятел, който ти е разказал какво се е случило с другите жени на Дерек? — Гласът ѝ започна да става по-остър.

— Да.

— Значи си възнамерявал да ме измъкнеш още от първия ден?

— Да.

— Което означава, че си имал намерение да ме използваш срещу Дерек още от самото начало.

— Не — възрази Малоун. — Не беше така.

Двигателят на автобуса беше точно под тях и дрезгавият му шум заглушаваше гласовете им.

— За кого работиш?

— За никого.

Задницата на автобуса тънеше в сянка.

— Току-що призна, че имаш хора, които ти набавят информация. Малка група, която е трябвало да те подсигури.

— Не е това, което... Аз наистина работя с някои хора, но не работя за тях.

— ЦРУ?

— Да — призна той неохотно.

— Боже господи! — Сиена вдигна ръце и безпомощно ги отпусна на скута си. — Ако Дерек разбере, ако само си помисли, че ви помагам...

— Но не съм шпионин.

— По дяволите, как му викаш на това тогава?

Гласовете им постепенно се бяха извисили, карайки хората от предните седалки да обърнат глави към тях.

— Успокой се! Ако ме оставиш да ти обясня... — тихо каза Малоун.

— Точно това чакам.

От усилието да потиска емоциите си жилите на врата на Сиена се бяха опънали.

— Добре. — Чейс пое дълбоко дъх и й каза какво се бе случило на Козумел. — Твоят съпруг прати по дяволите много от нещата, които бяха важни за мен. И когато приятелят ми дойде и ми предложи начин да си отмъстя, аз се съгласих.

— И ме използва, за да се разплатиш с Дерек.

— Не затова...

— А аз ти вярвах! Мислех, че си приятел. Но ти през цялото време си ме лъгал, играл си...

— Никога не съм те лъгал.

— Но и истината не ми каза.

— Не цялата. Какво щеше да направиш, ако ти я бях казал?

Тя отвори уста, но този път не можа да измисли нищо.

— Мъжът ти наистина смяташе да те убие. Но ако ти бях казал всичко, щеше ли да ми повярваш? Щеше ли да тръгнеш с мен или щеше да си помислиш, че ти играя номера?

Сиена отново нямаше какво да каже.

— Аз съм твой приятел — каза Малоун и протегна ръка.

Но тя не я пое.

— Никога не съм те използвал — продължи той. — Пет пари не давам дали ще кажеш нещо на Управлението или не. Най-важното за мен е, че те измъкнах оттам.

Сиена седеше на седалката толкова неподвижно, сякаш дори не дишаше.

— Не знам вече на кого да вярвам.

Тя се извърна към него и дълго го гледа. И когато най-сетне стисна ръката му, направи го така, като че ли се намираше на ръба на пропаст и се държеше за него, за да не падне.

2.

Автобусът пристигна в Ница около полунощ. От мрака и от ярките светлини Малоун не можа да добие впечатление за града. Надишал се на нафтови пари в автобуса, дори не усети и соления мирис, носещ се откъм морето.

За да избегне риска да попадне на хората на Беласар, слизайки на автогарата, той избра една случайна пресечка и помоли шофьора да спре. Още като слязоха, отведе Сиена на едно оживено място.

— Не знам какво се е объркало с онази писта — каза той, — но двамата с Джеб имаме резервен вариант.

Влязоха в денонощен магазин, където Малоун похарчи и последните си останали долари за сандвичи, плодове, вода и фонокарта.

— А сега да намерим телефон.

На ъгъла имаше и докато Сиена напрегнато гледаше Малоун, той мушна фонокартата в процепа и набра номера, който Джеб го бе накарал да запомни наизуст. „Още малко — каза си той. — Скоро ще се махнем оттук.“

От другата страна телефонът иззвъня два пъти, преди да го вдигнат. С лудо биешо сърце Малоун започна да дава паролата, която му бяха дали — „художникът“, — когато някакъв записан глас го отрязва на половин дума. Френският му обаче бе много бърз и той не можа да разбере нищо. Връзката прекъсна.

— Какво, по дя...

Сиена пристъпи към него.

— Проблем ли има?

— Сигурно съм набрал погрешно.

Той отново опита, но същият записан глас отново го прекъсна.

— Не мога да разбера какво казва. Я опитай ти.

Каза й номера и внимателно проследи пръстите й, докато го набираще.

Нервно сбърчила вежди, тя изслуша записа. После бавно окачи слушалката на вилката.

— Номерът е изключен.

— Какво?

— ЦРУ май не си плаща сметките за телефона — каза тя с горчив присмех. — И са им изключили номера.

„Джеб, кучи син такъв! — помисли си гневно Малоун. — Какви номера ми въртиш? Или нещо се е объркало?“

3.

Беше почти един след полунощ, а те още ходеха безцелно из тесните и потънали в мрак странични улици.

— Този хотел отпред май изглежда добре.

— И още как.

Но двамата минаха покрай примамливо светещия вход на хотела, знаейки много добре, че няма да посмеят да се регистрират в него. Без достатъчно пари в брой, за да вземе стая, Малоун трябваше да използва кредитната си карта, обаче Беласар сигурно вече бе заповядал на компютърните си специалисти да влязат в базата данни на всяка компания за кредитни карти и да следят за всички сделки, направени на името на Малоун. Ако използваше кредитната си карта, Беласар и хората му щяха да нахлуят в хотела още преди да се е съмнало.

— Нося със себе си някое и друго бижу — каза Сиена, — но няма да можем да ги продадем по-рано от утре сутринта, когато заложените къщи отворят.

— Може да се наложи да чакаме и още по-дълго.

— Какво искаш да кажеш?

— Твоят съпруг ще провери дали някое от бижутата не липсва. И ще се сети, че имаш намерение да го продадеш. Като нищо можем да влезем в капан.

— Всичко прилича на капан.

Страхът, изписан на лицето ѝ, го накара да я погали по бузата.

— Помни, че не си сама.

— Не съм сама.

Излезли иззад поредния ъгъл, двамата разбраха, че безцелната им разходка ги е довела до парк, гледащ към пристанището. Недалеч от тях, под палмите, се виждаше примамливият силует на пейка. Малко по-нататък блестяха светлините на яхтите. От една от тях долиташе тиха музика — нежните звуци на пиано донасяха до тях мелодията на „I concentrate on you“^[1]. Мъже и жени във вечерни тоалети безгрижно си бъбреха и си пиеха питиетата.

— Коктейл?

Малоун отвори една от бутилките с вода и ѝ я подаде.

— Добре ще ми дойде.

— А ордъовър? — попита той отново и нареди на пейката сандвичите с яйца, салата с риба тон и пиле.

— Ето на това казвам добър избор.

— Най-добрият в града.

— И обслужването е страхотно. Ще трябва да го препоръчаме на приятелите ни.

— И да не забравят щедрия бакшиш.

— Разбира се. И щедър бакшиш.

Готовността, с която Сиена се включи в опита му да поразведри атмосферата, го ободри. Докато поддържаха духа си на висота, имаха надежда. Но щом ветрецът се разшумя в клоните на палмите, тя обгърна раменете си, потрепервайки.

— Ето ти якето ми.

— Тогава на теб ще ти е студено.

— Ще седна близо до теб.

Той се изправи и ѝ наметна якето, плъзвайки с наслада ръце по гладките ѝ рамене. После се сети колко е уморена и отново седна на пейката. Беше толкова жаден, че само на няколко глътки изпи четвърт от бутилката. Сандвичите с яйца имаха вкуса на промазаната хартия, в която бяха увити. Хлябът беше твърд, но това не го смути. При дадените обстоятелства това беше най-вкусната храна, която бе ял някога. Долу на яхтата пианото започна „The Days of Wine and Roses“^[2].

— Какво ще кажеш за един танц?

Сиена го погледна стреснато.

— Дойдоха ми наум думите на тази песен — обясни той. — За отминалото време и за тъгата по него. Ако бяхме други хора, това щеше да е една прекрасна и незабравима нощ.

— Всъщност... да, бих потанцувала малко.

Застанал срещу нея, Малоун усети как гърдите му се стягат. Внимаваше дясната му ръка да не трепне, когато обгърна талията ѝ. Лявата ѝ ръка обаче леко трепереше, когато я полагаше на рамото му. Двамата бавно се завъртяха в ритъма на тъжната музика, навяваща мисли за далечни и недостижими неща. Едва смеейки да диша, Чейс я притисна по-близо до себе си, сигурен, че всеки момент ще припадне

от недостиг на въздух в дробовете си. Усети как гърдите ѝ се повдигат и спадат неравномерно — и на нея въздухът не ѝ достигаше. Въртейки се бавно с нея, той забеляза възрастните мъж и жена, тръгнали да разходят пудела си по алеята зад тях. Двамата се спряха и ги загледаха как танцуват. После се спогледаха и отново обърнаха погледите си към Малоун и Сиена. Усмихвайки се, мъжът хвана жена си за ръката и двамата продължиха разходката си из парка. След това Чейс вече не забелязваше нищо друго, освен жената в прегръдките си. Пианото бавно започна да затихва, довеждайки призрачно носещата се в тъмата музика до финалните акорди, и Чейс си спомни за самотата, която думите на песента навяваха. Когато двамата със Сиена се целунаха, той сякаш полетя в облаците и се почувства като ученик на първа среща.

[1] „I concentrate on you“ — в свободен превод: „Виждам само теб“. — Б.пр. ↑

[2] „The Days of Wine and Roses“ — „Дни на вино и рози“. — Б.пр. ↑

4.

Двамата прекараха нощта, седнали на пейката. Тя заспа, положила глава на рамото му. Прегърнал я, през повечето време той само дремеше и тревожните му мисли често го сепваха. Долу светлините на яхтите изгасваха една подир друга. Шумът от движението постепенно намаля. За малко представата, че двамата със Сиена се намират някъде в друга вселена, бе почти пълна. Реалният свят обаче скоро щеше да предяви правата си над тях, Чейс си даваше сметка за това. Беласар щеше да ги преследва неуморно и в момента, в който Сиена продадеше бижутата си или той се видеше принуден да използва кредитната си карта, това преследване щеше драстично да стесни обхвата си. „Трябва да се измъкнем от Ница — каза си Чейс. — По дяволите, трябва да се измъкнем от страната. От Европа.“ Но дори и да имаха пари, пак нямаше да могат да се измъкнат: паспортите им бяха у Беласар. Без помощта на Джеб, призна с неохота пред себе си Малоун, двамата със Сиена нямаха никакъв шанс.

5.

Слънчевите лъчи всеки момент щяха да разпръснат последните остатъци от утринната мъгла над града. Под неодобрителния поглед на слабоватия сервитьор в едно кафене Малоун и Сиена се провираха между масите, разположени на тротоара пред него. Ранните клиенти вдигаха погледи от кафетата си и се мръщеа. Малоун си представяше как изглежда в очите им — с измачкани дрехи, небръснат, устните и едната му буза бяха подути, имаше рани, хванали вече коричка и приличащи на струпей. „Някои бездомници — каза си той с горчивина — сигурно изглеждат по-добре от мен. И се обзалагам, че тоя сервитьор си мисли същото. Сигурно смята, че ще се мъча да изпрося нещо от него.“ Обонянieto му бе свикнало с миризмата и Чейс не я усещаше, но бе уверен, че вони на мазния дим от катастрофата с хеликоптера, на пот и страх. Слава богу, че поне Сиена изглеждаше по-добре. Всъщност, макар че и нейните дрехи бяха измачкани и гримът ѝ се бе изтрил, изглеждаше страхотно. Краткото разресване с гребена, който бе взела от него, придаде блясък на пищната ѝ коса. Загорялата ѝ кожа като че ли излъчваше меко сияние. „Без значение колко зле се чувства — помисли си Малоун, — тя просто не може да изглежда зле.“

— Мосю.

Сервитьорът вдигна ръка да го спре. Макар че френският му бе твърде бърз за Чейс, жестът бе достатъчно красноречив. Кафенето си имаше стандарти. Щеше да бъде по-добре Малоун да отиде някъде на друго място.

Сиена не му даде възможност да довърши мисълта си. Бързо зададеният от нея въпрос съдържаше дума, която прозвуча на Малоун като „собственик“. Отговорът на сервитьора, придружен от съответните жестове, му даде да разбере, че собственикът не се занимава с проблеми от подобно естество.

Сиена се обърна към Малоун:

— Помниш ли името на собственика?

— Пиер Бене.

Споменаването на името на шефа му накара келнера да се отнесе по-сериозно към въпроса. После Сиена каза на сервитьора името на Малоун, сочейки го и прибавяйки нещо, което прозвуча на Чейс като „Шефът ти ни очаква“.

Ефектът бе моментален и неочакван. Сервитьорът впери ужасен поглед в Малоун и потокът френски думи, изригнал от устата му, изразяваше безкрайна изненада.

— Какво има? — попита Чейс разтревожено. — Какво казва той?

— Знае кой си, но никой не ни очаква.

— Какво?

— Операцията била отменена.

— Исусе Христе, поредната задънена улица!

— Още по-лошо. Смятат те за мъртъв.

6.

— Чейс, това е ужасно! Нямам думи да ти кажа колко скапано се чувствам — каза Джеб.

Разговорът се провеждаше дванадесет часа по-късно. Намираха се в апартамент над кафенето, където Джеб, запъхтян от бързото изкачване на стълбите, бе вперил изумен поглед в Малоун. Лицето му бе почервенияло от усилието и той изглеждаше малко по-пълен от последната им среща.

— Бях във Вашингтон, когато научих. И дойдох по възможно най-бързия начин. Не искам да си мислиш, че съм те оставил на произвола на съдбата.

— Точно това ми мина през ума.

— Божичко! — Джеб плесна коленете си с длани. — През много неща сме минали с теб, приятелю. Ти ми спаси живота. Заклевам ти се, че никога не съм и помислял да те изоставя без подкрепа. Погрижиха ли се за вас?

Малоун посочи чашите и чиниите на кухненския плот.

— Не знам какво си им казал по телефона, но кажи-речи на всеки кръгъл час идваха с подносите.

— Боже господи, лицето ти! Какво е станало с него?

— Трябваше да го видиш как изглеждаше, преди да го почистят!
— отвърна Чейс и му обясни как е получил нараняванията.

— Копелето му мръсно!

— Същата мисъл мога да я изразя и с по-силни думи.

— Ами... — Джеб се извърна към Сиена. Малоун му я бе представил още с влизането му тук, но оттогава по-голямата част от разговора бе посветена на извиненията на Джеб. И му личеше, че полага усилия да не я зяпа смаяно. — Ранена ли сте?

— Не. — Сиена преценяващо го изгледа. — Но след всичко случило се не съм изпълнена с кой знае каква увереност.

— Не ви обвинявам, ако си мислите, че не си разбирам от работата. Но ви моля да ме изслушате. — Джеб объркано прокара пръсти през късо подстриганата си руса коса. — Чейс, след като се

сдърпа с Беласар в „Содби“, ти просто изчезна от лицето на земята. Последния път, когато са те видели, бил, когато Беласар те боднал с пръстена си и хората му те извели от „Содби“.

Сиена не знаеше за тези подробности и сега се наведе разтревожено напред.

— Знаехме също така, че си отпътувал в лимузината на Беласар. И след това... пуф — няма те. Два дни по-късно от Ийст Ривър бе изваден труп с толкова размазано лице, че не можеше да се идентифицира. Без зъби и без пръсти. Лицето беше обгорено с горелка.

Сиена пребледня.

— И беше облечен като теб. Колкото теб висок и с твоето тегло. В джоба на якето му имаше ключ от „Паркър Меридиън“ — хотела, в който ти беше отседнал. И сега сигурно разбираш защо сме направили такова заключение.

— Само че преди това хората на Беласар вече бяха взели багажа ми оттам и ме бяха отписали от хотела — възрази Малоун. — Като сте разбрали, че вече не съм регистриран в хотела, трябвало е да ви стане ясно, че този труп не е бил моят.

— Работата е там, че никой не те е отписвал от хотела.

— Какво?

— Ти още фигурираше в списъка като гост на хотела. Дрехите и нещата ти още си бяха там, когато се качихме в стаята ти.

— Нечии други — да, но не и моите. Чантата ми беше в самолета на Беласар. Направихте ли си труда да сравните евентуалните косми по тези дрехи с тези от дома ми в Козумел? Опитайте ли се да сравните проби от ДНК-то на този труп с мо...

— С какво да ги сравним? Чейс, твоят дом повече не съществува! След като ти си тръгна, булдозерите го изравниха със земята. И камионите отнесоха остатъците.

За миг Малоун изгуби дар слово.

— Но... Беласар ми каза, че е спрял булдозерите. Каза ми, че щял да възстанови... — Гласът му се превърна в хрип. — Точно както ми каза, че хората му са ме отписали от хотела.

— Но дори и тогава не се отказах — продължи Джеб развълнувано. — Опитях се да намеря някой, който евентуално те е видял да слизаш от самолета на Беласар. Безуспешно. Проверих дали властите на летището в Ница са те отметнали като влизащ в страната,

но и там нямах късмет. После зачаках някакъв знак от теб. Нищо. Това са пет седмици, Чейс. Отписахме те. Изобщо не очаквах да те видя пак. С всички сили се стараех да накарам шефовете да не го правят, но накрая вече нямаше накъде и те удариха катанеца.

Малоун бе свел поглед и се взираше в ръцете си.

— Ще те разбера, ако ме гледаш накриво — каза Джеб, — но какво би направил ти на мое място? Кълна се — никой от нас не е виновен за това!

Костюмът на Джеб бе измачкан от дългия полет. Очите му бяха зачервени от безсъние. Якото му тяло сякаш бе подпухнало от дългото стоене на едно място.

— Всичко е наред — каза Чейс.

— Наистина искам да изчистя този проблем, приятелю. Не искам да мислиш, че съм те подвел.

— Не мисля. Всичко е наред. Пак сме на линия.

— Сигурен ли си? Лошо няма, така ли?

— Абсолютно.

— А докато вие тук се кълнете във вечна любов, мъжът ми продължава да ни търси. — Тонът на Сиена говореше, че каквото и да изпитва Малоун, тя самата не се чувства особено сигурна. — Непрекъснато ми се струва, че хората му всеки момент ще нахлуят през тази врата. Как ще ни помогнеш?

Джеб за първи път я погледна право в лицето.

— За мен ще бъде удоволствие да ви докажа, че си разбирам от работата.

7.

След падането на нощта на тридесет километра източно от Ница, на тесния крайбрежен път, спря един ван. Малоун и Сиена слязоха, придружени от Джеб и още трима въоръжени мъже. Докато ванът тръгваше, шестимата се запускаха внимателно надолу по скалистия бряг до мястото, където ги чакаше надуваема лодка с извънбордов мотор. На около километър навътре в морето те се качиха на малък товарен кораб и поеха към Корсика.

— След два дни ще бъдете прехвърлени на американски самолетносащ, маневриращ из тези води — каза им Джеб, след като съгласува графика по защитената от подслушване радиостанция. — Оттам със самолет ще ви откарат до една наша база в Италия, а оттам... — разпери той ръце — ...у дома.

— Където и да е това — промърмори Сиена.

Тримата седяха в слабоосветения камбуз, докато другите останаха на палубата, наблюдавайки околността за светлини.

— Какво да ви донеса? — попита ги Джеб. — Кафе? Горещ шоколад? Нещо по-силничко?

— Горещ шоколад звучи добре — обади се Сиена.

— За мен също — каза Малоун.

— Ей сега — отвърна Джеб. — А след това, като знам какво сте преживели и сигурно сте изтощени... На кърмата има нарове.

— Много съм напрегната, за да спя — каза Сиена.

— Тогава защо не поговорим по работа?

— Не може ли да почака до сутринта? — попита Малоун.

— Не насилвам нещата. — Джеб разкъса опаковката на сместа за горещия шоколад. — Както каже Сиена.

Във въздуха се носеше мирис на нафта.

— Всичко е наред. — Тя въздъхна уморено. — Давай да свършваме и с това.

— Ще отнеме повече време, отколкото си мислиш — каза й Малоун.

Корабът леко се полюляваше на вълните.

— Чейс, опитвам се да го направя колкото е възможно по-приятно — каза Джеб. — Ще се движим с такава крачка, с каквата тя поиска.

— Тогава аз започвам първи — каза Малоун, давайки й възможност да си почине. — В имението видях двама души.

Ръката на Джеб, наливаща горещия шоколад в една от чашите, застина във въздуха.

— Бяха руснаци — продължи Чейс. — Единият от тях докара с хеликоптер няколко сандъка апаратура. И когато работниците започнаха да пипат малко по-непохватно, той се притесни много, сякаш се страхуваше какво може да стане, ако нещо вътре се счупи. Успях да се добера до сградата, където бяха настанени двамата руснаци, и ги видях през прозореца. В сандъците имаше лабораторна апаратура.

Сиена сви вежди, давайки си сметка колко малко е знаела за дейността на Малоун в имението.

— Лабораторна апаратура? — попита Джеб. — За какво?

— Да пукна, ако знам!

— Я ми ги опиши тези руснаци.

— Мога да направя нещо по-добро от това.

— Какво искаш да кажеш?

Въпросът на Джеб бе изписан и на лицето на Сиена.

— Намира ли ти се някой и друг лист хартия тук?

Джеб се разрови из чекмеджетата и шкафовете и накрая донесе бележник с жълта хартия двадесет на петнадесет сантиметра и молив.

Малоун подреди мислите си, без да бърза, и започна да рисува, припомняйки си чертите на двамата руснаци от рисунките, които им бе правил само преди две нощи. Толкова пъти ги бе повтарял, че сега с лека ръка нахвърляше формата на лицата и чертите им. От време на време от клатенето на кораба ръката му трепваше и моливът правеше излишно движение, но той бързо изтриваше сбърканото и продължаваше да добавя нови и нови детайли.

Времето сякаш спря. Чак когато моливът спря танца си по хартията и лицата бяха завършени, той разбра, че са минали двадесет минути. Сякаш бе забравил за миг къде се намира. Но се сепна и бутна скиците към Джеб.

— Да ти изглеждат познати?

— Опасявам се, че не. — Джеб отнесе листовите под лампата. — Но са достатъчно ясни и съм сигурен, че някой от Управлението ще ги разпознае. Ясни ли казах? По дяволите, те са почти снимки. Това, дето сега го направи... Никога не съм виждал подобно нещо.

Малоун се извърна към Сиена:

— Ако не си уморена, искам да опитам нещо.

— Какво е то?

— Мисля, че ще спести време, когато те разпитват. Все пак може да почакаме и до утре, ако...

— Не, ти възбуди любопитството ми.

— Онзи човек, с когото мъжът ти се срещна в Истанбул, каза ли си името?

Въпросът свари Джеб неподготвен и той се наведе напред, внезапно заинтригуван:

— Какъв човек?

— Никога не съм чувала имената на хората, с които Дерек прави бизнес — отвърна Сиена. — И дори когато съм била с него, тези, с които се срещаше, избягвах да се обръщат един към друг дори с малките си имена.

— Истанбул ли? — настоя Джеб. — Кога беше това?

Сиена му каза и добави:

— Беше много важна среща. Дерек се беше притеснил доста за нея.

— Ние се опитваме да следим дейността на мъжа ти — каза Джеб, — но за тази среща и представа си нямах.

— От това доверието ми към вас изобщо не нараства — промърмори Сиена.

Джеб заби поглед в чашата си.

Малоун взе молива и го надвеси над хартията.

— Я ми го опиши.

Сиена кимна с разбиране:

— Имаше вид на човек от Близкия изток.

— Опиши ми формата на лицето му.

Тя вдигна поглед над главите им, напрягайки паметта си.

— Продълговато.

— Тясно, широко?

— Много тясно.

- Мустаци, брада?
- Тънки мустачки.
- Извити или прави?

Докато Джеб, крайно заинтригуван, гледаше очаровано, Малоун бавно нанасяше чертите на лицето, описвано му от Сиена. По-голямата част от въпросите се отнасяха до пропорциите му — форма на устните, на носа, на очите. Високо или ниско чело? На колко години изглежда? Към петдесетте? Чейс добави бръчици около очите и по челото му.

- Горе-долу така ли изглежда?
- Устните му бяха по-пълни.
- Той нанесе корекцията.
- Очите му гледаха някак по-остро.
- Чудесно.

Малоун откъсна хартията от бележника, прекопира детайлите от първата груба скица без размазаните от гумата петна и плетеницата излишни линии. Съсредоточи работата си върху очите, добавяйки остротата, за която бе споменала Сиена.

- Да кажеш нещо за скулите му?
- Често изглеждаше така, сякаш е лапнал нещо кисело. Бузите му бяха вдлъбнати.

Моливът в пръстите на Чейс затанцува по-бързо.

Джеб заобиколи масата и застана зад гърба на приятеля си.

- Божичко, познавам го!
- Какво?

— Когато ми възложиха да работя срещу Беласар, трябваше да се запозная и с всички други контрабандисти на оръжие. Това е Тарик Ахмед, най-големият му конкурент. Преди около две години двамата се споразумели кой на коя територия да работи, за да не си пречат един другиму. Беласар взел Африка, Европа и Южна Америка, а Ахмед — Близкия изток и Азия. Беласар го изработи в Ирак, а Ахмед го преметна в Етиопия. Но в общи линии двамата се разбираха, особено когато ставаше въпрос за проблеми с други търговци на оръжие, опитващи се да работят на тяхна територия. За какво тогава им е трябвало да се срещат? Да не би примирието им да е към края си?

— Нямам ни най-малка представа — отговори Сиена. — В мое присъствие мъжът ми никога не говореше за бизнес. По косвен път научих как е натрупал богатството си.

— Искаш да кажеш, че той никога не е споменавал нечие име, нито пък нещо за сделките си?

— Точно така.

— Тогава за какво сте разговаряли?

— Много малко разговаряхме. След като Дерек се ожени за мен, аз станах просто поредният предмет от колекцията му.

Разочарованието, изписано по лицето на Джеб, направо можеше да се пипне с ръка. Явно бе очаквал нещо повече от нея.

— Точно затова исках веднага да ти направя тези скици — намеси се Малоун. — Това е единственото съществено нещо, което ще излезе от цялата работа.

— Може и да не е. Преди да сме ви разпитали и двамата, трудно е да се каже какво ще излезе. Нещо, което сега не си спомняте, някоя изтървана дума, дочута от вас, но сметната за маловажна...

— Колкото по-бързо го направя, толкова по-скоро ще съм свободна. Значи това е първата работа утре сутринта, така ли?

Джеб кимна.

Сиена и Малоун се надигнаха от масата и се отправиха към кърмата, но Джеб го спря с небрежен жест, сякаш току-що се е сетил за нещо:

— Тъъ... Чейс, може ли да поговорим за минутка?

— Разбира се.

— На палубата.

— Разбира се — повтори Малоун озадачено и докосна рамото на Сиена. — Ще се видим по-късно.

Тя докосна ръката му в отговор и изчезна в сенките на кърмата. Звездният покров над главите им сияеше. Не можеше да си спомни да е виждал някога толкова много звезди. Хладният бриз леко рошеше косата му.

— Имам нужда от малко пояснение.

— За?

— Просто искам да се уверя, че това не е плод на въображението ми. Като те гледам как се грижиш за нея... как я докосна по рамото преди малко... Има ли нещо между вас?

— Моля?

— Е, въпросът ми не е чак толкова труден. Има ли нещо емоционално между вас?

— Какво, по дяволите, те засяга това?

— Виж сега... като твой водещ...

— Мой водещ?

— Ти не си минал необходимата психологическа подготовка, така че нека ти обясня някои неща. Работата много се обърква, когато някой оперативен агент се обвърже емоционално с информатора си. Между многото други неща ти губиш и обективността си. И може да пропуснеш нещо важно, което да е полезно за нас.

— Говориш така, сякаш работя за вас — възнегодува Малоун.

— Е, какво му викаш тогава на това, което правим с теб?

— Когато се захванах с тази работа, ти казах, че мотивите ми са лични. Няма нищо общо с Управлението.

— Да, но сега имаш огромна нужда от него — отвърна Джеб, — затова няма да е зле да премислиш ситуацията още веднъж. Тя е най-красивата жена, която съм виждал в живота си. Афинитетът ти към нея е повече от разбираем. Обаче Беласар иска да се добере повече до нея, отколкото до теб. И ако сте заедно, удвояваш шансовете му да се добере и до теб.

— Не и ако си вършите работата както трябва.

Джеб извърна поглед към мастиленочерните води около тях, мъчейки се да се успокои.

— Просто се опитвам да ти помогна като на приятел. Правиш грешка.

— Грешка ще е, ако пропусна шанса да бъда с нея.

— Хей, полагам всички усилия да бъда тактичен с тази работа — възкликна Джеб. — Не за първи път възниква подобна ситуация. При девет от десет случая, когато агент завърже романтична връзка с информатор, тя се разпада още когато напрежението по задачата намалее. Приятелю, мисля, че си тръгнал по наклонената плоскост.

— А аз мисля — в гласа на Малоун се промъкнаха сурови нотки, — че е по-добре да престанеш да ме смяташ за един от оперативните си работници.

— Както кажеш.

— Точно така — натърти Чейс. — Както аз кажа.

8.

Разпитът започна веднага сутринта. Продължи през целия ден, докато накрая не ги прехвърлиха на самолетоносача. Починаха си малко по време на полета до базата в Италия, но веднага след като американският С-130 отлетя оттам на път за Съединените щати, Джеб поднови разпитите. Един от въоръжените мъже с него му помагаше, разпитвайки понякога Малоун, понякога Сиена, и винаги го правеха в отдалечени места, за да избегнат евентуално подслушване. Джеб и неговият човек понякога разменяха местата си — целта беше разпитваният да не свиква с един и същи начин на задаване на въпроси. Освен това водещият разпита можеше да зададе въпрос, който другият разпитващ вече е задавал, но да го перифразира по такъв начин, че да подтикне паметта на разпитвания.

Всъщност това не беше разпит, макар че настоящата и като че ли несекваща последователност на въпросите се свеждаше до един главен въпрос. За Сиена това беше кошмарната задача да възстанови петте години на брака си с Беласар. За Малоун периодът беше само пет седмици, но винаги когато го викаха отново и отново да отговаря на безброй въпроси, излизаше все по-уморен и това го караше да изпитва дълбоко съчувствие към Сиена, питайки се как ли се чувства, след като се налага да си спомня толкова много неща.

Още от самото начало на разпитите на Чейс и Сиена им бе забранено да се виждат. Смяташе се, че двамата могат да сравняват казаното от тях на разпитите, като по този начин „замърсят“ паметта си, опитвайки се да съгласуват спомените си. Единствените, на които бе позволено да сравняват, бяха Джеб и неговият помощник и те го правеха с неизтощимо усърдие, опитвайки се да открият несъответствия, използвайки ги като основа за задаване на още и още въпроси, които евентуално биха подтикнали паметта към нови и нови отговори.

След като транспортният самолет кацна във военновъздушната база „Андрюс“, групата бе откарана с хеликоптер, който кацна в една голяма ливада във Вирджиния, оградена отвсякъде с гори. Там, за

голямо неудоволствие на Малоун, отново не ги събраха със Сиена — качиха ги в различни коли и ги откараха в ниска модернистична сграда от метал и стъкло. Беше по-малка от тази на Беласар. Материалът и дизайнът изобщо не бяха същите. Обаче не можеше да потисне чувството, че много малко неща са се променили, че се намира отново там, откъдето е започнал. Градинарите, които не проявяваха никакъв интерес към градинарство и които нямаха никаква работа тук по това време на сезона — края на март, подсилваха подозренията му, че не са никакви градинари, а охрана.

Колата със Сиена пристигна първа. Докато Чейс слизаше от неговата, трима души вече се бяха спуснали и я водеха към двойните стъклени врати на сградата. Сиена само за миг успя да го зърне през рамо — с нещастния ѝ поглед, вперен в него, тя му заприлича на уплашено животно, поведено към клетката му, — след това изчезна. Джеб не се виждаше никакъв. Тъй като наоколо нямаше на кого да се оплаче, Малоун се остави да го заведат вътре.

Таваните в сградата бяха високи, а подовите — постлани с плочи. Имаше коридори вляво, вдясно и напред. Нямаше начин да разбере накъде са отвели Сиена, но той бе отведен по левия коридор и настанен в стая в края му. Бе просторна, с ведомствена мебелировка. Обаче това, на което Малоун обърна най-голямо внимание, беше огромният прозорец, който бе неотваряем, а необичайната му дебелина му подсказа, че е и противокуршумен. Гледаше към плувен басейн, чието зимно покривало още не бе свалено, а по-нататък се простираха унилите, лишени от зеленина хълмове. Виждаха се и тенискорт, конюшня и полоса за езда, които явно отдавна бяха занемарени. Много се съмняваше, че ще бъдат използвани и по време на престоя им със Сиена тук. Видя как отдолу един „градинар“ вдига поглед към неговия прозорец. Обръщайки се към стаята, той впери очи в миниатюрната камера, монтирана в горния срещуположен ъгъл на стаята.

Краката го боляха от толкова много пътуване по въздуха. Главата му се пръскаше, а очите му пареха от недоспиване. От два дни не бе имал възможност да говори със Сиена. Къде, по дяволите, я бяха отвели? Какво правеха с нея? Непрекъснато му се струваше, че още е в имението на Беласар.

— Лайнарски работи — каза той към камерата.

После отиде до вратата и се опита да я отвори, но тя се оказа заключена. От дясната ѝ страна на стената имаше клавиатура с цифри и явно само оттам можеше да се отвори.

— Хей! — задумка той по вратата. — Ако има някой отвън, отворете!

Никакъв отговор. Той задумка по-силно.

— Отворете тая шибана врата!

Нищо.

— Прекрасно.

Малоун сграбчи настолната лампа от нощното шкафче и с все сила я запокити към прозореца. Лампата стана на парчета, но на стъклото му нямаше абсолютно нищо. Тогава той взе лампата от другата страна на леглото и я тресна в огледалото над бюрото, закривайки лицето си с ръце да не го удари някое парче. После дръпна едно от чекмеджетата на гардероба и го стовари върху стъкления плот на масичката в ъгъла. Извади още едно чекмедже и го запрати по осветителното тяло на стената, правейки го на сол. Тъкмо извади трето чекмедже и се приготви да разбие огледалото в банята, когато вниманието му бе привлечено от металически звук откъм вратата и той се спря.

Някой отвън превърташе топката.

Влезе Джеб, клатейки глава укорително. Костюмът сякаш стягаше едрото му тяло.

— Какви ги вършиш, по дяволите?

— Къде е Сиена?

— Когато свършим, ще я видиш.

— Не, ще я видя сега — изръмжа Малоун и тръгна да го заобикаля.

Джеб го спря, слагайки ръка на рамото му.

— Сега не може.

— Махни се от пътя ми!

— Виж какво, тук има правила, които трябва да спазваме.

— Вече няма да ги спазваме. Къде е тя?

— Чейс, правиш голяма...

Малоун отмести ръката му, излезе от банята и тръгна да излиза в коридора.

— Стой!

Пред него застана въоръжен мъж и вдигна ръка с възпиращ жест.

— Сър, ще трябва да се върнете в...

— Върви по дяволите! — Малоун го блъсна встрани. — Сиена!

— Стой! — повтори Джеб.

Излязъл в коридора, срещу него тръгна втори въоръжен мъж и го блъсна назад. Малоун се престори, че губи равновесие. И когато въоръженият се приближи, за да го блъсне втори път, Чейс стегна пръстите на дясната си ръка и ги заби в диафрагмата на мъжа. Издавайки хъхрещ звук и пребледнявайки като платно, мъжът грохна на колене. Малоун моментално се извъртя и нанесе жесток удар в гърдите на другия пазач, който се бе спуснал срещу него. Онзи отскочи назад като дръпнат с въже и рухна по гръб на пода.

Без да излиза от бойната си поза, Малоун се извърна към Джеб:

— А ти няма ли да участваш?

— Господин Малоун.

Той се извърна към приличащия на бюрократ мъж, приближаващ шестдесетте.

— Мисля, че трябва да поговорим.

9.

Мъжът бе с оредяла посивяла коса, среден на ръст и тегло, но скованата му стойка и заповедническият поглед, леко увеличен от стъклата на очилата в метална рамка, му придаваха присъствие, неотговарящо на вида му. Придружен от двама помощници, той току-що бе излязъл от една стая, малко по-нататък по коридора. Бе оставил вратата отворена.

— Сиена там ли е?

Възрастният разпери ръце.

— Вижте сам.

Малоун мина покрай първия пазач, без да обръща внимание на опитите му да се изправи. С бърза крачка подмина и бюрократа и влезе в стаята, която се оказа офис със стъклени лавици по стените, бюро с компютър върху него и цяла редица монитори за вътрешно наблюдение, на единия от които се виждаше стаята му. Сиена я нямаше в офиса, нито пък я забеляза на някой от екраните.

— Казах ви всичко, което знам — обърна се Малоун към възрастния, влязъл след него с помощниците си и Джеб, който затвори вратата след себе си. — Не се захванах с тази работа, за да се държа с мен като със затворник. Къде е Сиена? Искам да я видя.

— Да, във вашето досие е отразено, че имате проблем с подчинението.

— Искате да видите на какво викам аз проблем ли?

Малоун вдигна компютърния монитор от бюрото и го запрати на пода. Екранът му се пръсна.

— Да ви покажа още един проблем?

— Вие сте проблем. Изразихте се достатъчно ясно. Нека сега се изразя и аз.

— Защо все пак имам чувството, че нещо не можем да се разберем?

— Десет минути.

— Какво?

— Трябва да разберете някои неща.

Малоун се напрегна и изгледа подозрително мъжа.

— Доста дълго пътуване изкарахте. Седнете. Искате ли да хапнете нещо? Или пък да пийнете?

— Десетте ви минути отлитат.

— Казвам се Джереми Ластър.

— Съмнявам се дали това е истинското ви име, но щом така желаете, добре, вие сте Джереми Ластър.

Мъжът въздъхна.

— Като се имат предвид отношенията ви с госпожа Беласар — натърти на „госпожа“, като че ли Малоун не бе наясно, — мога да разбера защо проявявате такова нетърпение да я видите, но известно време това няма да ви бъде разрешено.

— Колко дълго ще бъде това известно време?

— Невъзможно е да се каже.

— Така си мислите вие. — Малоун тръгна към вратата.

— Имам още девет минути — каза Ластър.

Чейс се поколеба дали да не продължи напред и да се опита да излезе, после се извърна към Ластър:

— Използвайте ги.

— Казахте вече, че не сте свързан с нас. При това положение е трудно човек да ви съобщи някои неща. В Управлението се работи на принципа „не бива да знаеш повече от онова, което е необходимо за работата ти“. И тъй като сте външен човек... — Ластър вдигна безпомощно рамене.

— Започни работа при нас и ще ти съобщя всичко, това ли искате да ми кажете?

— Пази боже! Видях вече достатъчно, за да се убедя, че не ставате за нас.

— Радвам се, че поне за едно нещо имаме еднакво мнение.

— Това, което се опитвам да направя, е да изясня колко необичайни са обстоятелствата, които ме карат да ви обясня всичко. — Ластър се приближи до бюрото и взе някакъв лист. — Това е декларация за неразгласяване. Тя забранява да разгласявате онова, което ще ви кажа. Наказанието за нарушаването ѝ е доста сурово.

— Необозначен гроб в гората, а?

— Дръжте се сериозно.

— Че кой се шегува? — Малоун взе документа и го прочете. — Значи трябва да подпиша и тогава ще ми кажете всичко, така ли?

Ластър му подаде химикалка.

Чейс нетърпеливо се разписа.

— Чудесно. Почвайте да говорите.

— Най-сетне някакъв напредък. — Ластър взе документа, сложи го в куфарчето си и извади оттам черно-бяла снимка на мъжа, когото Сиена бе видяла в Истанбул. Бе доста близка със скицата на Малоун. — Както ви каза господин Уейнрайт, този човек ни е познат. Тарик Ахмед. Друг търговец на оръжие на черно. Извънредно много искаме да узнаем каква е била целта на срещата им. И мислим, че отговорът е свързан с двамата мъже, които сте видели в имението на Беласар. — Ластър извади още две черно-бели снимки. — Благодарение на прецизните ви скици нашите хора от руския отдел разпознаха в тяхно лице Василий Грибанов и Сергей Булганин. — Направи пауза. — Специалисти по биологически бойни оръжия.

— Биологически...

— През 1973 година руснаците започнаха програма за разработка на биологическо оръжие, наречена „Биопрепарат“. Грибанов и Булганин се включиха през 1983-а. Разнородните специалисти са се занимавали с различни болести. Марбург^[1], антракс, белодробна чума. Грибанов и Булганин си избрали едрата шарка.

Малоун изстина.

— Но аз мислех, че едра шарка вече няма.

— Изкоренена е от населението, така е. Последният заразен бил регистриран през 1977 година. Но в случай че се върне, Световната здравна организация решила известно количество от вируса да бъде замразено и запазено за научни цели. Съединените щати имат малко. Също и руснаците. И както знаете, учените много обичат да се ровичкат. Грибанов и Булганин решили, че в естествената си форма едрата шарка не е достатъчно смъртоносна. И променили генетичния код на вируса, за да го направят по-агресивен.

— Но това е лудост! — Кожата на Малоун изведнъж го засърбя, сякаш го бяха заразили.

— Осем години Грибанов и Булганин работили, несмущавани от никого, провеждали експерименти, правели тестове. Обаче през 1991 година Съветският съюз се разпада и парите за научни изследвания

секват. Двамата се оказват без работа. И предлагат уменията си на друг работодател.

— На Беласар.

Ластър кимна.

— Както се оказа, Ахмед се отнася по-безотговорно към сигурността си, отколкото Беласар. След като съсредоточихме наблюденията си върху неговите сътрудници, успяхме да научим за срещата в Истанбул. Изглежда, Беласар няма никакви задръжки да продаде биологическо оръжие на всеки, който му плати цената, назована от него, обаче не иска да бъде свързан директно с оръжието. И затова предпочита да го продаде на Ахмед, а след това да го остави да се отърве от него, както намери за добре. Ето защо срещата между двамата не е протекла толкова гладко, колкото е очаквал Беласар. Ахмед е разбрал, че щом ще поема риска да продава такова оръжие, значи трябва да иска по-добри финансови условия от тези, които му се предлагат. Беласар пък му възразява, че Ахмед не бива да е толкова алчен. Огромната печалба на Ахмед е гарантирана, след като продаде оръжието.

— На кого?

— Това е едно от нещата, които се надяваме госпожа Беласар да ни каже.

— Тя не знае.

Ластър го гледаше втренчено, без да помръдне.

Малоун поклати глава с отвращение.

— А каква е работната система на това оръжие?

— Микроскопична пудра, разпръсквана от аерозолни флакони. Най-добрият метод е флаконите да се отворят от самолет, летящ над някой град. Специалистите ни смятат, че половин дузина флакони, отворени във ветровит ден, могат да заразят десетина квадратни километра.

— Но тогава нещата излизат извън контрол! — изуми се Малоун.

— Преди още жертвите да са усетили симптомите, някои от тях може да се качат на самолети и да разнесат заразата по целия свят. Това ще доведе до глобална епидемия.

— Не и в този случай — възрази Ластър. — Оръжието има предпазител, който не му позволява да се разпростре извън подложената на нападение зона.

— Предпазител?

— Това, което прави оръжието уникално, е, че Грибанов и Булганин са променили генетичния код на вируса по такъв начин, че той не може да зарази никого, ако не е комбиниран с един друг вирус — почти безвреден и много рядък.

— Защо? Какво ще постигнат с това?

— Първо разпръскваш слабия вирус. Веднага щом населението в набеязаната зона се зарази от него, пускаш смъртоносния вирус. Слабият вирус има задача да активира смъртоносния и работата става. Обаче никой, който не е заразен от слабия вирус, няма да се зарази и от смъртоносния, така че всеки, макар и заразен от силния вирус, но недокоснат от слабия, където и да ходи, няма да разнася никаква зараза, защото хората, с които евентуално ще контактува, няма да имат в себе си активирания слаб вирус.

— Освен ако някой, вече заразен със слабия, не е бил в тази страна.

— Пак няма да стане.

— Защо?

— Слабият вирус е активен само шест часа. Ако през това време не се комбинира със силния, умира. Хич не го бива да пътува. Докато някой прелети от Тел Авив до Рим, Париж или Ню Йорк, да речем, вирусът ще е вече умрял. И който и да дойде със смъртоносния вирус, не може да пренесе никаква зараза.

— Исусе Христе!

— Това се казва количествен скок в представата какво може да бъде едно оръжие — каза Ластър. — Контролирано масово унищожение на човешки живот, без обаче да пострада никаква инфраструктура.

— Защо им е трябвало да разработват такова оръжие? — намеси се и Джеб. — Колко богат иска да стане тоя Беласар?

— Тук не става въпрос за пари, а за власт — отвърна Малоун.

Ластър кимна:

— Така предполагат и нашите психолози, но съждението им е теоретично. Никога не сме влизали във връзка с човек, прекарал толкова време с него, колкото вие. С изключение на...

— Сиена.

— Тя знае механизма, тласкащ емоциите му. В усилието ни да го отстраним от бизнеса нито едно наблюдение от жена му не е маловажно. Не бива да подценяваме нищо, чуто от нея.

— В такъв случай разпитите ви могат да продължат безкрайно.

Ластър разпери ръце безпомощно.

— Скапаняк такъв!

— Заложен е животът на милиони.

— Това не означава, че тя трябва да е затворничка.

— Беласар никога няма да спре да я търси. Честно, мислите ли, че ако я пуснем оттук — независимо под каква самоличност, — той няма да я намери? За нея това е най-безопасното място на света.

— Тогава защо не ми давате да я видя?

— Защото ако тя чувства към вас онова, което вие чувствате към нея, колкото по-дълго време не ви вижда, толкова повече ще се разстройва. Това ни дава известно предимство. Не сме уверени, че можем да ѝ се доверим. Може би има някакви вътрешни задръжки, които не ѝ позволяват да предаде мъжа си. Може би крие важна информация. Но ако знае, че не ще ви види, докато не ни убеди, че няма какво повече да ни каже, ще има по-голяма мотивация да ни информира за всичко.

— Да те нарече човек скапаняк, значи да се изрази много меко — каза Малоун. — Искате да отстраните Беласар от бизнеса? Ами изпратете една оперативна група и го очистете. Затрупайте го с бомби. Изгорете всичко до основи и го посипете със сол.

— Ще ни бъде много приятно да го направим.

— Тогава защо...

— Защото трябва да сме сигурни, че биологическото оръжие е безопасно. Когато оперативната група тръгне да си върши работата, това ще бъде в подходящо време и след получаване на съответната информация.

— Двамата със Сиена ви дадохме цялата информация, с която разполагаме.

— Трябва да се провери.

— Искам да я видя.

— Нямате никакъв проблем.

Ластър посочи един от мониторите.

Малоун се приближи и усети как сърцето му заби по-бързо. На него, гледана в гръб, Сиена гледаше навън, застанала пред голям прозорец, подобен на този в неговата стая. Образът бе черно-бял и зърнест, даван отгоре надолу към нея от срещуположния ъгъл на стаята. Обективът бе с ефект на рибешко око и леко изкривяваше. Нищо обаче не можеше да скрие красотата ѝ.

— Тази вечер пак ще я разпитваме за сестрата на Беласар — каза Ластър. — Нищо не знаехме за нея. Нужни са ни още подробности.

— Абе я се скрий някъде!

[1] Марбург — Смъртоносен филовирус от типа на Ебола, открит през 1967 г. Причинява хеморагична треска, близо 90% от болелите умират. — Б.пр. ↑

10.

Когато Малоун се върна в стаята си, всичко в нея бе възстановено: стъклото на масичката, осветителното тяло и огледалото бяха подменени, парчетата — грижливо пометени. Забелязал, че вратата на гардероба е откrehната, той я отвори и видя окачените на закачалки дрехи: спортно яке, две ризи, дънки, един панталон — всички с неговия размер и чисто нови. Дааа, въздъхна той, съвсем като у Беласар.

Небето навън помрачняваше, всеки момент сигурно щеше да завали и голите клони унило се поклащаха от лекия ветреца. Той се приближи до прозореца и първите капки зачукаха по стъклото. Лампата в стаята не светеше. Небето потъмня още повече и в стаята стана тъмно като привечер.

Трябваше да направи още един опит да я види.

„Какво, с тия двамата отвън, които само чакаха повод да му го върнат?“, запита се той. Един от помощниците на Ластър държеше в ръка нещо, подозрително приличащо на плоските калъфчета, в които лекарите си носят спринцовките. Малоун бе сигурен, че ако направи нов опит да види Сиена, ще го упоят като нищо.

Като Беласар с пръстена в „Содби“.

„Спокойствие, спокойствие — заповтаря си той. — Вземи се в ръце. Обмисли нещата.“

Точно така, минаха му през ума думите на Ластър. Дори ако двамата със Сиена разполагаха със свободата да си тръгнат оттук, когато поискат, какво щяха да направят? Малоун бе разчитал Управлението да разреши проблема им, обаче Ластър кажи-речи бе признал, че Управлението не предлага никакво решение. Беласар непрекъснато щеше да се опитва да ги намери и с неговите възможности най-накрая щеше да успее. А през това време те щяха да се стряскат и от собствените си сенки. Наистина имаха нужда от Управлението, което — ако не друго — поне можеше да им набави нови самоличности и документи. Как щяха да се крият без нови кредитни карти, шофьорски книжки и паспорти?

Дъждът чукаше по прозореца. Беше станало още по-мрачно и Малоун виждаше собственото си разстроено отражение в стъклото.

Някой почука на вратата. Обръщайки се, той я видя да се отваря и забеляза, че в подалата се ръка няма ключ. Изводът сам се натрапи: макар че вратата отвътре можеше да се отвори само ако се набере правилният код на клавиатурата до нея, отвън тя се отваряше просто като завъртиш топката.

Влезе Джеб с виновен израз на лицето, понесъл в една ръка пакет от шест бири, а в другата — бутилка „Джак Даниълс“.

— Примирие?

— Ти здраво ме преметна.

— Измъкнаха работата извън моя контрол.

— А изобщо някога била ли е под твой контрол?

— Така си мислех. Но явно съм бъркал. Може ли да вляза?

— Откога затворникът има право да дава разрешение?

— От днес.

Чейс въздъхна и му махна да влиза.

— Какво предпочиташ? — попита го Джеб, слагайки бирата и уискито на бюрото.

— Например някой и друг паспорт.

Джеб го изгледа учудено.

— Комплект нови документи за самоличност — поясни Малоун.

— Колкото да ми вдъхнат малко увереност в бъдещето.

Приятелят му отвори уста, затвори я, помисли малко и накрая каза:

— Ще видя какво може да се направи.

— А аз си мислех, че вече действате по въпроса.

Джеб отклони темата:

— Какво искаш за вечеря?

— Да не си станал шеф на продоволствието?

— Просто искам да ти е приятно.

— Още малко и ще започнеш да оставяш шоколади на леглото ми.

— Хайде стига де! Вярно, че работата се закучи. Има обаче едно нещо, което казват за истинските затвори: „Може да ти бъде лесно, но може да ти бъде и трудно.“ Защо просто не си пийнем, да хапнем по

един стек на вечеря и след това да гледаме „Лейкърс“, а? Нещата можеха да бъдат доста по-зле.

— Искам да я видя.

— Знам, приятелю.

— Заведи ме при нея.

— Съжалявам. Наистина съжалявам! Доколкото знам, тя е настоявала за същото.

Сърцето на Малоун се преобърна.

— Само това повтаря. Слушай, ако зависеше от мен... — Джеб завъртя капачката на бутилката. — Но Ластър е решен да я накара да си припомни всичко. И смята, че ако ѝ даде това, което иска, защо тогава ще ѝ трябва да ни помага?

— Двамата с него някой ден ще седнем и хубавичко ще си поговорим.

Дъждът шибаше по прозорците с все сила.

— Имаш ли чаши? — попита Джеб.

— В банята сигурно има.

Разнесе се тътен от гръмотевица.

— Ще ида да видя — каза Уейнрайт.

Следващият тътен разтърси сградата. Дебелината на стъклото се оказа недостатъчна да заглуши долетелия отвън вик.

Джеб замръзна на място.

— Това не беше гръмотевица — каза Малоун.

11.

— Исусе Христе!

Джеб се втурна към вратата, натрака кода на клавиатурата и изхвъркна навън, следван плътно от Малоун. Откъм дъното на коридора се чуваше суматоха, тичащи стъпки, панически викове.

— ...някъде отзад!

— Пробито е...

Отвън проехтя откос от автомат, последван от изтерзан вик, и нова експлозия разтърси стените. Джеб хукна по коридора, крещейки на Чейс:

— Не мърдай оттук!

Как не, каза си Малоун, спускайки се подир него. Двамата от охраната, с които се бе бил преди, бяха във фоайето с извадени пистолети, насочени към главния вход. По другите коридори идваше тичешком още охрана.

Още по-силна стрелба, трета експлозия.

„Трябва да намеря Сиена“, помисли си Чейс.

Застанал във фоайето, без да знае накъде да поеме, той се извърна към средния коридор и видя Ластър и двамата му помощници да излизат от една стая някъде по средата. Лицето на Ластър бе бледо; той затръшна вратата след себе си, сграби протичалия покрай него пазач за рамото и го попита нещо.

Малоун се обърна към мъжа, когото бе ударил в корема:

— Дай ми пистолет.

С оросено от пот чело пазачът не отместваше поглед от входната врата и като че ли не го чу.

— Мамка му, ти не чуваш ли бе? Трябва ми пистолет!

— Върни се в стаята — викна Ластър, приближавайки се към него.

— Къде е Сиена?

Входната врата бе разтърсена от силна експлозия. Откъм дъното на средния коридор се появи пушек. Въпреки че сградата бе направена от метал и стъкло, усилен да издържат на нападение отвън,

вътрешните дървени стени и греди се бяха запалили. Вън стрелбата се усили. После изведнъж се пренесе вътре. Ушите му писнаха от оглушителния откос на нечий автомат. Последва бърза стрелба от пистолет. Димът започна да се сгъстява.

— Върни се в... — започна Ластър отново, но бе прекъснат от невъобразимо силния в затвореното пространство трясък на стрелбата.

— Кажи ми къде е Сиена!

— Нямам представа откъде тия... — Ластър се извърна към единия от помощниците си: — Върви да доведеш жената!

Мъжът впери поглед в кълбящия се срещу него облак дим и се дръпна назад.

— Бягай да я доведеш! — повтори Ластър.

— Къде е тя? — изрева Малоун. — В стаята, откъдето току-що излезе ли?

Без да му обърне внимание, Ластър рязко се извърна към главния вход, откъдето се разнесе още една експлозия.

— Майната ти!

Малоун пое дълбоко дъх и се гмурна в облака дим. Очите му моментално се насълзиха и зрението му се замъгли. Май бе някакъв отровен газ, но в момента нямаше никакво време да мисли за това. Трябваше да намери Сиена. В кълбящата се около него мъгла не можеше да разбере докъде е стигнал.

Стигна до една врата, завъртя топката ѝ и я блъсна.

— Сиена!

В стаята нямаше дим. Чистият въздух изпълни дробовете му. Веднага след това започна да нахлува пушек, но не преди да види, че в помещението няма никой. Нямаше дори чаршафи на леглото. Влезе малко по-навътре, където димът още не бе стигнал, пое няколко пъти дълбоко дъх и отново изхвъркна в изпълнения с пушек коридор.

— Сиена!

Бутна следващата врата и отново попадна на празна стая.

Някъде откъм края на коридора му се счу приглушен вик:

— Чейс!

Дали не си въобразяваше? Дали не чуваше онова, което искаше? Той изтича към следващата врата и когато се втурна вътре, тя вече тичаше срещу него. Кашляйки, Чейс понечи да затвори вратата, за да

не пуска дима вътре, но навреме се сети, че така ще се заключат и няма да могат да излязат. Грабна един стол и го сложи на прага.

Двамата се прегърнаха. Искаше му се да я държи в обятията си вечно, но стрелбата я стресна, а пък и димът започна бързо да изпълва стаята.

— Помагай — каза ѝ той. — Трябват ни мокри кърпи.

Влязъл в банята, напълни мивката със студена вода. Сиена грабна две кърпи от закачалката и ги натопи вътре.

Стрелбата се приближаваше, а димът започна да изпълва и банята.

Кашляйки конвулсивно, Малоун притисна прогизналата кърпа към лицето си. Макар че така бе трудно да се диша, влагата филтрираше известна част от дима. „Обаче така няма да изкараме дълго“, каза си той. Сиена вече бе покрила лицето си с другата кърпа и двамата се отправиха към вратата.

Чейс ритна стола настрана, стисна Сиена за ръката и заедно излязоха в хаоса на коридора. Някой профуча покрай тях, без да ги забележи. Изстрелите, отекващи от другия край на коридора, накараха Малоун да се сними, принуждавайки и Сиена да стори същото. Без да се бави, той я поведе надясно — към фойето, където бе оставил Ластър и двамата му помощници. Джеб. Къде беше той?

Без да вижда къде стъпва, Малоун се спъна в нещо и едва не падна. Труп. Сиена зад него хлъцна. Той пусна ръката ѝ и се наведе над тялото. Ръката му напипа топла лепкава течност, покрила бездиханната гръд. Трупът бе в костюм и Чейс се запита дали не е някой от помощниците на Ластър. Напипа дясната му ръка, намери пистолета и го пхна под колана си. Пребърка вътрешните джобове, намери портфейла и също го взе.

Пъхайки портфейла в джоба на дънките си, той побутна Сиена нататък по коридора. През мократа кърпа ставаше все по-трудно да се диша: димът се беше съгъстил още повече. Сиена се разкашля силно. Малоун обаче не се притесни, че могат да ги чуят: наоколо вреше и кипеше от изстрели, от бързи стъпки, викове цепеха гъстата мъгла, стрелбата откъм коридора зад тях не секваше.

Той се бе прилепил до стената, докато изведнъж тя свърши. Бе стигнал до фойето. Обаче там като че ли нямаше никой. Изстрелите, виковете и стъпките долитаха до тях вече някъде отдалеч и

единственият близък звук бе прашенето на все още невидимите пламъци. Да не са ги избили всички?

— Чейс! — извика нечий глас.

Малоун се извъртя рязко.

— Чейс!

Хрипкавият глас принадлежеше на Джеб. Някъде отдясно.

Страхувайки се, че някой може да го използва за примамка, опрял пистолет в слепоочието му, Малоун отмахна кърпата от лицето си колкото да прошепне на Сиена:

— Хвани ме отзад за колана и не се пускай!

После отново притисна кърпата към устата и носа си. Не че вършеше кой знае каква работа. Димът вече можеше сякаш да се реже с нож. Докато тя го хване за колана, той извади пистолета.

— Чейс!

Джеб като че ли се чуваше от по-близо. И внезапно изплува от дима пред тях със зачервени очи и стреснат от пистолета, насочен към него.

Димът дращеше жестоко гърлото и Малоун едва успя да прохъхри:

— Изведи ни веднага оттук!

Приятелят му го задърпа за ръката, теглейки го надясно. Отвън прогърмяха два изстрела и Сиена стисна колана му още по-здраво. Джеб стигна до една врата, отвори я бързо ги дръпна в някаква слабоосветена стая. Въздухът тук бе относително чист и тримата задишаха трескаво, прочиствайки дробовете си от дима. Джеб побърза да затвори вратата.

„Но това е капан — помисли си Малоун. — Как ще се измъкнем от сградата сега?“ И почти веднага забеляза бетонните стъпала, водещи надолу.

— Това е тунел за обслужващия персонал, обикаля басейна и излиза от другата му страна.

На Чейс повече обяснения не му трябваха. Двамата със Сиена хукнаха надолу. Стигнали края на стъпалата, те спряха само за миг, колкото да дадат време на Джеб да намери ключа и да запали осветлението. Намираха се в дълъг бетонен коридор с врати от двете страни. По тавана минаваха тръби, извиващи се покрай осветителните тела.

Чуваше се само тежкото им дишане. Малоун и Сиена захвърлиха кърпите, минавайки покрай пералното помещение. Зад тях шумно се тресна врата. Тримата хукнаха още по-бързо.

Коридорът рязко сви вляво и те попаднаха в неосветена част. Беше хладно, мокро и миришеше на мухъл. Завил зад ъгъла, Чейс веднага се скри зад него и насочи пистолета назад към коридора.

От другия му край по бетонните стъпала затрополиха стъпки. Появиха се четирима мъже, въоръжени с автомати, единият от които викна:

— Всяка стая да се провери!

Тъй като хората се разделиха, Малоун не откри огън, както бе възнамерявал. Бяха много и освен това твърде далеч. Извърна поглед към Джеб, чиито втренчени в него очи сякаш прочетоха мислите му. Приятелят му кимна към тъмнината на тунела, сякаш казваше: „Най-добрият ни шанс е да се омитаме оттук по възможно най-бързия начин.“

Надявайки се, че от шума, който четиримата мъже вдигаха, няма да ги чуят, Сиена, Чейс и Джеб затичаха нататък. Но колкото повече се отдалечаваха от осветената част, толкова по-тъмно ставаше. Наложиха си да забавят малко и да протегнат ръце напред, за да не се блъснат в нещо.

Стъпалата завариха Малоун неподготвен, когато левият му крак се удари в тях. От дясната страна напипа метално перило, хвана се за него и тръгна нагоре, но в същия миг замръзна, като чу гласа зад себе си в коридора:

— Чувам нещо!

Чейс продължи нагоре. Сиена тичаше запъхтяна до него, а Джеб вече бе стигнал горе и се занимаваше с нещо, което тракаше и вдигаше шум като отключваща се желязна врата.

— Насам! — викна заповеднически гласът.

Боже господи, помисли си Малоун. Докато стъпките на мъжете се приближаваха, Джеб най-сетне отвори вратата. Пантите ѝ ръждиво изскърцаха и вътре се разля сивкава светлина.

— Зад оня ъгъл! — извика един от преследвачите им.

Изрязани на фона на светлината зад тях, силуетите на мъжете се появиха иззад ъгъла и вдигнаха автоматите.

Малоун стреля, улучи един от тях, стреля пак, старайки се да поеме отката както трябва. Останалите трима веднага се скриха зад ъгъла. Единият изпсува, но Чейс едва го чу: ушите му болезнено пищяха, сякаш някой го бе плеснал силно по тях.

Той се обърна и изтича нагоре по стълбите, излизайки в помещението на поддръжката. Сиена буташе някаква маса към вратата, а Джеб я затръшна зад гърба му. Мътната светлина, проникваща от отсрещната врата, разкриваше помпата, филтрите и бойлера за плувния басейн, но Малоун не им обърна внимание. Без ключ не можеха да заключат вратата отвън. Той се спусна да помогне на Сиена да премести масата и в момента, в който я блъснаха до вратата, от другата страна прозвучаха изстрели и на желязната повърхност цъфнаха няколко пъпки, но куршумите не можаха да я пробият. Масата обаче не бе достатъчно тежка, за да попречи на тримата мъже да я изблъскат.

Джеб вдигна тежка пластмасова бутилка с надпис ХЛОР и я тръшна върху масата. Чейс последва примера му с втора бутилка. Барикадата нарасна, но все още не бе достатъчно тежка. Ония от другата страна всеки момент щяха да я напънат с рамо.

Тримата тръгнаха под покритата с навес площ покрай басейна. От притъмнялото небе се лееха потоци дъжд и барабаняха по покривалото на плувното съоръжение. Насочил пистолета напред, Малоун напрегнато огледа затревената площ, конюшната, тенискорта и потъналите в мъгла хълмове наоколо. Извъръщайки се наляво, видя обхванатата от пламъци сграда и суетящите се около нея фигури. Шумът от пожара сигурно бе заглушил изстрелите му. Нямаше начин да разбере дали тези хора са на Ластър или на Беласар. Ако се окажеха на Беласар, не биваше да прави засада на ония тримата: изстрелите му по тях, когато излезеха от помещението, щяха да привлекат онези пред къщата. Единственото решение бе да се скрият някъде.

Конюшната, каза си Чейс. Махна на Джеб и Сиена да тичат към вратата, водеща към широка алея. След горещината в коридора дъждът беше като приятна милувка. Скоро обаче дрехите му прогизнаха, започнаха да залепват по него и по тялото му пробяга студена тръпка.

Обувките му се подхлъзнаха по калта. С мъка запази равновесие и хукна още по-бързо. От леещия се като из ведро дъжд се беше смрачило достатъчно, за да се надяват, че няма да ги забележат.

Конюшната вече бе близо. Цапайки през локвите, тримата стигнаха до една врата.

Правоъгълната постройка не бе използвана от доста време. В единия ъгъл се виждаше ремарке за коне, покрито с прах и паяжини. Десетте бокса, разположени от двете страни, бяха празни, ако се изключеше гнилата слама и още по-големите паяжини.

Мъчейки се да сдържа дишането си, Малоун впери поглед през отворената врата към района около басейна. Докато все още имаше време, той извади пълнителя, за да провери колко патрона са останали. В никакъв случай не би трябвало да е пълен: преди да го застрелят, човекът, от когото го бе взел, сигурно е стрелял. Оказа се прав. Оръжието — 9-милиметрова „Берета“, същият тип пистолет, който Чейс бе имал, когато бе военен — побираше шестнадесет патрона, от които бяха останали само девет.

— Виждате ли нещо? — попита Джеб.

— Ей там — посочи Сиена към брулената от дъжда алея, по която право към тях тичаше въоръжен с автомат мъж.

— Обаче не виждам другите — каза Малоун и мигновено разбра.

— Мамка им, разделили са се! Ще ни атакуват от три страни.

Джеб извади своя пистолет.

— От двете страни няма врати. Ще наблюдавам тази от другия край.

— А аз какво да правя? — попита Сиена.

— Нямаме повече пистолети. Затова се скрий.

— Единия го виждам — обади се Джеб от другия край. — Още е далеч и не мога да стрелям.

Малоун не изпускаше от поглед онзи, който тичаше по алеята. Човекът изведнъж се скри зад оградата, обрамчваща я от двете страни.

— Този се скри и явно ще се мъчи да се промъкне насам, без да го видим.

— Да, но къде е третият?

Напрегнал зрението си, Чейс каза на Сиена, без да се обръща:

— Скрый се зад ония бали сено.

Обаче като погледна към нея, не я откри на мястото ѝ и бързо се озърна. Видя я да се качва по дървена стълба, водеща към платформа над него.

— Какво пра...

Но не довърши изречението си, защото цялото му внимание се насочи към въоръжения на алеята, който изведнъж се появи при отворените порти на конюшните и се втурна през дъжда, за да се скрие зад един от навесите.

Малоун се прицели, чакайки го да се появи всеки момент от другата страна.

Над него, всред шума от дъжда, барабанящ по покритата с гофрирана ламарина конюшня, се чу гласът на Сиена:

— Тук има прозорче.

— За бога, внимавай! — извика той, без да отделя поглед от ъгъла на навеса.

— Виждам къде се е скрил зад навеса. Той...

От рязко настъпилата тишина Чейс изстина.

— Маха на някого, който се намира някъде вдясно от теб — продължи тя и той си отдъхна. — Сочи към едната страна на постройката. Третият сигурно се е насочил нататък. Ще се промъкне към нас откъм незащитения ни ъгъл.

Няколкото последователни тупкания откъм страната на Джеб му прозвучаха като попадения на куршуми в дърво.

— Божичко, добре ли си? — уплаши се Малоун за него. — Не чух никакви изстрели.

— Стреля със заглушител — отвърна Джеб.

Някаква мисъл се завъртя в главата на Чейс, но още преди да успее да смели информацията, човекът зад навеса се подаде и стреля бързо три пъти по отворената врата. Малоун се притисна до стената и куршумите се забиха в дъските на яслата зад него. Отново не се чуха никакви изстрели, и за това не бяха виновни все още пищящите му уши. Този тип също стреляше със заглушител. Защо?

— Оня зад навеса отново гледа към някого вдясно от теб — чу се гласът на Сиена отгоре. — Право към незащитената страна на постройката. Имам чувството, че третият е вече близо до другия ъ край.

Малоун разбра. Онзи зад навеса щеше да продължи да стреля, за да отвлече вниманието му, докато третият щеше да се промъкне до вратата и да го изчака да се появи, за да отговори на огъня. В момента, в който Чейс издадеше местоположението си, третият щеше да направи хода си.

— Оня зад навеса току-що кимна — обади се Сиена отново. — Готови са.

Приготвил се да стреля по човека зад навеса, Малоун дръпна спусъка още при първия признак на движение, изстрелвайки бързо един, два, три куршума. Човекът залитна назад и в същото време Чейс плонжира през вратата и стреляйки надясно към мястото, което му бе посочила Сиена, плъсна в калта. Онзи зяпна изумен и още преди да насочи пистолета си към него, куршумите на Малоун го пронизаха в гърдите.

Драпайки на четири крака, Малоун отново влезе бързо вътре. Вперил внимателен поглед в онези, които бе улучил, за да види дали няма да се раздвижат, той изведнъж усети, че Сиена е вече до него. Миг след това към нея се присъедини и Джеб.

— Последният отпраши към гората. Но ония от къщата тичат насам.

— Те работят за Ластър — каза Чейс.

— Откъде знаеш?

Мисълта, която се бе завъртяла в главата му преди малко, се избистри.

— Ония, дето ги застрелях, нямаше да стрелят със заглушители, ако не се страхуваха, че ще ги чуят. Хората на Ластър са успели да отбият нападението.

— Да — отвърна Джеб. — Виждам Ластър.

— Иди и му кажи, че сме живи и здрави — каза Малоун.

— А вие няма ли да дойдете с мен?

— Двамата със Сиена трябва да останем за малко насаме.

Джеб се поколеба, замислено разтривайки лявото си бедро, ранено през онази нощ в Панама, когато Малоун му бе спасил живота.

— Ами... добре. — Помисли още малко. — Заслужихте си го.

Той излезе навън и шляпайки през локвите, се насочи към бързо приближаващата група.

Загледан в отдалечаващия се гръб на приятеля си, Чейс дръпна Сиена навътре.

— Те едва не проиграха шанса си. Не могат да ни защитят. Твоят мъж нямаше да ни намери толкова бързо, ако няма информатор вътре в Управлението.

Очите на Сиена потъмняха при мисълта за Беласар.

— И той веднага ще научава, където и да се опитат да ни скрият. Единственият начин е да се постареем да се справим сами. Да отидем някъде, където няма да сме в затвор и да ни държат отделно.

— Не искам никога повече да се отделям от теб — каза тя.

Малоун я хвана за ръката и я поведе към задната врата. Студеният дъжд бе преминал в неприятен ръмеж, когато двамата излязоха и хукнаха към мрачината на близката гора. След няколко минути щеше да стане твърде тъмно, за да могат хората на Ластър да ги проследят. „Може би ще успеем да направим широк кръг, да се върнем и да откраднем някоя кола — помисли Малоун. — А може и да...“ Колкото и малко да бяха възможностите им, свободата на избора го поободри. Портфейлът от онзи мъртвец бе в джоба му. Имаше пари, кредитни карти, документи. Знаеше, че Ластър рано или късно ще разбере чия самоличност използва. Човекът на Беласар щеше да предаде информацията по-нататък. Това обаче бе проблем, който му предстоеше да решава утре. Засега двамата със Сиена бяха свободни и само след миг потънаха в сенките на дърветата.

ОСМА ЧАСТ

1.

Приспивното трак-трак-трак на колелетата караше Малоун да се чувства още по-изтощен. Двамата със Сиена се бяха тръшнали на седалките в едно купе, бяха врътнали ключа и сега едва забелязваха светлините на гарите, покрай които минаваше влакът.

Наближаваше полунощ. Бяха се качили на влака преди около час от вашингтонската Юниън Стейшън, докъдето се бяха добрали, след като Малоун реши да постъпи според моментното си хрумване и открадна една кола от паркинга пред горящата къща, докато хората на Ластър претърсваха гората. Надявайки се да прикрие следите си, той я остави пред един ресторант, откъдето двамата със Сиена взеха такси до гарата. След това, с помощта на кредитната карта, взета от трупа, купи два билета до Далас. Въпреки дъжда, изгорялата сграда нямаше да изстине толкова бързо, че хората на Ластър да я претърсят. Щеше да мине доста време, докато намерят тялото. Но дори и тогава имаше вероятност то да е обгорено до такава степен, че да не могат да разберат дали портфейлът му липсва. И тъй като плащанията по кредитната карта щяха да продължат да пристигат, чак тогава Ластър щеше да разбере какво е станало. Но вече щеше да е много късно. Междувременно Малоун и Сиена щяха да бъдат заедно. А това бе най-важното за него.

— Гладна ли си?

Тя обърна глава към плика със сандвичите, които бяха купили, и поклати отрицателно глава.

— По-добре ми кажи какво смяташ да правим оттук нататък.

— Зависи от това какво очакваш. Няма да можем да живеем така, както си свикнала в имението на мъжа ти.

— Не бих и искала.

— Нямам предвид напрежението и нервите. Говоря за липсата на лукс. Имам много пари, и то на различни места, но не мога да измисля начин да се добера до тях, без мъжът ти или ЦРУ да разберат къде сме. На техните компютърни специалисти сигурно им е наредено да следят всяка сделка, извършена по моите сметки. В момента, в който наредя

да ми прехвърлят пари, да речем, в някоя банка в Далас, те ще хукнат по петите ни. Летището, гарата, фирми за даване на коли под наем — всичко ще бъде под плътно наблюдение.

— Както го описваш, положението май е безнадеждно.

Дори и в тези мокри дрехи и измачкан блейзер, със сресана с пръсти коса, Сиена му се струваше по-красива от всякога. „Как ще успея да скрия такава поразителна красота“, запита се Чейс.

— Обещавам ти, че ще намеря изход, но ще е далеч от първокласния начин на живот, с който си свикнала.

— Затова ли отиваме в Далас?

— Не отиваме там.

— Но билетите...

— Ще слезем преди Далас. В едно градче, наречено Брадък.

— В случай че Дерек разбере по някакъв начин, че сме се качили на този влак и ни часа в Далас?

Малоун кимна:

— И защото в Брадък има един човек, с когото трябва да се видя.

2.

Тексаското небе бе опънало кобалтовосиния си покров над тях, когато двамата слязоха от влака и огледаха малката гара. Зад нея се виждаха ниски постройките — бензиностанция, сервиз за коли, магазин и до него бар. По улицата минаха няколко пикапа. И това беше. Градчето изглеждаше като запуснато.

— Цяло чудо е, че има гара — забеляза Сиена.

— Клинт има влияние, за да си осигури онова, което му трябва.

— Искаш да кажеш, че не само актьорите имат такива имена, така ли?

— Чейс, стари друже, бая време мина, а? — чу се привлечен и дълбок мъжки глас с най-странния акцент, който Сиена бе чувала.

Тя се извърна към отворената врата на чакалнята. На прага й стоеше мъж в каубойски ботуши, дънки, дънкова риза, кожено яке и каубойска шапка. Катарамата на колана му бе оформена като седло. Той пристъпи напред, прегърна Малоун и го потупа по рамото.

— Защо не поиска да ти изпратя самолета? — попита го мъжът. — На това отгоре се обаждаш за моя сметка. За тия години ти платих толкова, че едва ли си закъсал за пари.

— Нещо такова.

Мъжът го изгледа озадачено.

— Дълга история.

— Е, добре тогава. Надявам се да останеш повечко, за да имаш време да ми я разкажеш. — Без да престава да се усмихва, той се извърна очаквателно към Сиена: — А прекрасната дама с теб е...

— Клинт, това е моята приятелка Беатрис. Беатрис, запознай се с Клинт Брадък.

— Аз съм един от най-големите почитатели на Чейс.

Усмивката на Брадък се разшири още повече.

Сиена бе достатъчно висока, за да не гледа повечето мъже отдолу нагоре, но в този случай, ако искаше да го погледне в очите, трябваше да вдигне глава. А каубойската му шапка го правеше още по-висок.

Загорялата му от слънцето кожа бе груба като шкурка и той имаше големи рунтави мустаци.

— Клинт, ти направи онова, за което те помолих, нали? — Тонът на Малоун бе сериозен. — Не си казал на никого за обаждането ми? Не си казал на никого, че пристигам?

— Хей, това съм аз, друже, забрави ли? Кога съм те подвеждал? Ти си мъжко момче. Кажеш ли нещо, то става.

Чейс видимо се успокои.

— Ама какво има? Като ти предложих да ти пратя самолета, ти рече, че не можеш да припариш до летище. Тогава ми дойде наум, че може да си загазил нещо.

— Не си далеч от истината. Къде е колата ти? Не искам да стоим толкова време на открито.

— Зад ъгъла, брат. Къде е багажът ви?

— Нямаме такъв.

Бръчиците около очите на Брадък се стъстиха.

— Ама ти май наистина си загазил.

Заобиколиха гарата и се озоваха на посипан с чакъл и кажи-речи празен паркинг, на който най-личната кола бе блестящ яркочервен пикап. Докато Брадък заобикаляше автомобила и се настаняваше зад волана, Чейс хвана Сиена за лакътя и я поведе към дясната врата, шепнейки:

— Не се лъжи по провлечения му говор и акцента. Истинското име на Клинт е Питър. Родил се е и е отрасъл във Филаделфия.

— Какво?

Двамата влязоха в кабината.

— Клинт, тъкмо обяснявах на приятелката ми колко си обичал уестърните, като си бил малък.

— И доживях да събера толкова пари, че да живея като в тях — усмихна се Брадък. — Гледай кино, живея като на кино.

3.

Парите май са доста, помисли си Сиена, загледана в нището се покрай тях поле. През километър-два се появяваше по някой покрив, но иначе всичко останало бе само небе и земя. И добитък, много добитък. А след това започнаха да се мяркат и петролни помпи — отначало по една-две, докато накрая станаха стотици — и освен клатещите им се нагоре-надолу стрели, нищо друго не се виждаше. Пътуваха около половин час, докато най-сетне спряха пред обширна къща на два етажа и половина. Дългата ѝ, заемаща почти цялата предна част веранда напомни на Сиена, че май вече я бе виждала някъде. После изведнъж се сети.

— Позна ли я? — попита самодоволно Брадък.

— Не е ли същата къща от филма с Джеймс Дийн „Гигантът“?

— Нещо такова — каза Брадък. — Истинската къща е на юг оттук, в имота на някакъв тип. И то дори не е истинска къща. Само външна черупка, която са построили за филма, а след като са свършили снимките, са я изоставили. А аз построих това нейно копие.

Минаха под входна арка, на която бе написано „Риата“ — същото име, каквото имаше ранчото във филма „Гигантът“.

— С тази твоя мания по Запада — каза Малоун, — не мога да разбера защо колекционираш мои работи, вместо тези на Ремингтън или някой друг западен художник.

— За разнообразие.

— А пък аз през цялото време си мислех, че е заради таланта ми.

— Не исках да вдигам акциите ти излишно — изкиска се Брадък.

— А истината, моето момиче, е, че още като видях негова работа за първи път, си казах, че трябва да я имам.

Сиена го разбра чак когато прекосиха верандата и влязоха в къщата. Брадък поизостана, за да каже на един от работниците си какво да прави, след което ги последва и със задоволство видя как Сиена гледа картините по стените в захлас.

Бяха поне двадесетина — всичките пейзажи, трептящи от живот и цвят. Тя се приближи, забеляза подписа на Чейс под няколко от тях и

се извърна учудено към него:

— Колко от тях са твои?

— Всичките — отвърна Брадък вместо него. — Защо си толкова изненадана?

— Ами... защото... Единствената работа на Чейс, която съм виждала, е един мой портрет, няколко скици и... — Пак се извърна към него: — Нямах никаква представа какви са другите ти работи.

— Твоят портрет е най-доброто нещо, което съм правил — каза Чейс.

Брадък наостри уши.

— Продава ли се?

— Опасявам се, че не.

— Парите не са проблем.

— Не са и за оня, чието притежание е този портрет. Освен това има... — Малоун се поколеба. — ...лични причини, поради които иска да го запази за себе си.

— Никога не съм виждала картини, които да събуждат всичките ми сетива — каза Сиена възхитено. — Почти подушвам росата по храстите.

— Трябвало е да станеш критик.

— Не се шегувай.

— Той не се шегува — намеси се Брадък. — Ти моментално улови същественото. Работите на Чейс кипят от живот. Щеше да станеш по-добър критик от ония малоумници, дето не могат да различат перспектива от пикня.

Сиена се засмя.

— Закусвали ли сте? — попита ги Брадък.

— Не.

— Ами тогава ще отида да кажа на готвачката да ви стъкми нещичко.

Стомахът на Сиена изкъркори и тя отново се засмя.

— Но искам да ви предупредя — продължи Брадък. — Готвачката ми не е от ония префърцунени пикли, дето по цял ден се притесняват за холестерина в манджата. Ще ви нагости с истински бекон с яйца, препечени палачинки или пък бурито^[1] със салца и запържен боб.

— Звучи ми като песен — каза Сиена.

— А дотогава... най-голямата ми гостна е след стълбите вляво. Отидете да се поизмиете. В гардероба има много дрешки с различни размери. Обичам гостите ми да са доволни. Обзалагам се, че ще намерите нещо, което да ви стане.

— Благодаря — каза Сиена.

— А след това ще се захванем за работа — погледът на Брадък се спря на Чейс — и ще видим какво толкова сте загазили.

[1] Бурито — пържено говеждо с люти подправки, сервирано върху тортила. — Б.пр. ↑

4.

Сиена хапна от буритото с наденица, яйца и ориз.

— Страхотно е. Особено наденицата. Никога не съм вкусвала такова нещо.

— Викат й коризо. Мексикански специалитет — каза Брадък. — Не ти ли е много люта?

— Не мога да й се наситя — отвърна тя и си сложи още зелено чили.

— Защото и кожата ти е такава огнена. Точно жена по мой вкус.

Малоун извади лъжицата си от купата със запържен боб, залят с червено чили и топено сирене.

— Това, от което имам нужда — каза той, — е постоянен клиент.

Брадък остави кафето си на масата и го зачака да продължи.

— Някой, който да ме субсидира.

— Казвай за какво става въпрос.

— Някой, който да купи картините ми предварително.

Рунтавите вежди на Клинт се свиха.

— Дотам ли си я докарал?

— Ситуацията е доста напечена.

— След всичко онова, което купих от теб? — Брадък обгърна с жест стените на столовата, където висяха още три картини на Малоун. — През тия години съм ти платил... колко? Шест милиона, ако не се лъжа. Какво, за бога, ги направи?

— Нищо. Стоят си в банката, но не мога да се добера до тях. Ако се опитам да го сторя, онзи, който ни търси, ще разбере къде сме.

Брадък изгледа изпитателно Сиена, после погледът му се върна отново на Малоун.

— Онзи сигурно е съпругът, а?

Чейс разпери ръце.

Рунтавите вежди на Клинт се свиха още повече. После главата му се заклати ситно нагоре-надолу и той избухна в смях:

— Брей, момче, защо просто не си кажеш, ами го усукваш? Преди двадесетина години и аз бях изпаднал в такава съпругеска

ситуация. Винаги съм си мислил, че двамата с теб си приличаме. Трябва ти някой и друг долар да се пошляеш насам-натам, докато на оня му мине, това ли искаш да ми кажеш?

— Може би малко повече от някой и друг долар. И на онзи май няма да му мине толкова бързо. Всъщност едва ли някога ще му мине.

Брадък отново загледа Сиена преценяващо, после кимна замислено:

— Аха, виждам защо. Този съпруг... Дали няма да успееш да го преметнеш, ако използваш някоя офшорна банка?

— Не смея да пробвам — отвърна Малоун — и никога няма да рискувам и да накарам някой приятел да го направи вместо мен.

— Но нали точно това правиш в момента? Караш приятел да го прави.

— Карам го да ми плати в аванс картините, които ще му нарисувам.

— Ако приемем, че ще оцелееш, за да ги нарисуваш — отбеляза Брадък.

Кръвта се изцеди от лицето на Сиена.

— Работата е сериозна, нали? — попита Брадък. — Мъжът ти е сериозен играч, а?

— Да.

— Който не признава правила.

— Да.

Подсвирквайки си тихичко, Клинт се замисли. После попита:

— Колко ти трябват?

— Един милион.

Брадък дори не мигна.

— В брой. По стотачки — продължи Малоун.

— И какво ще получи срещу тази кръгла сумичка?

— Десет картини.

— Десет?

— Това прави по сто хиляди на парче.

— Никога не съм плащал по-малко от двеста хиляди за твоя работа.

— Наречи го сезонна разпродажба.

— Ако се разчуе... ако го направиш и с още някой от твоите почитатели, ще сринеш пазара.

— Ти си единственият, към когото съм се обърнал — каза Малоун. — И ще останеш единственият.

— И къде смяташ да се скриеш?

— Едва ли ти се иска да узнаеш.

Брадък отново се замисли.

— Прав си. А и ти не искаш да знам. В случай че някой дойде да пита.

Сиена наруши настъпилата тишина:

— А откъде сме сигурни, че никой няма да дойде да пита? — Тя се обърна към Малоун: — Един от най-големите колекционери на твои работи. Не е ли логично мъжът ми да направи връзката и да се запита дали не сме минали оттук да търсим помощ?

— Никой не знае, че съм един от най-големите колекционери на негови работи — отвърна Клинт. — Една от причините да ми върви така добре е, че не давам на хората да разберат с какво се занимавам.

— Тогава ще го направиш ли? — попита Чейс.

Брадък помисли малко.

— При едно условие.

— Казвай.

— Една от работите да бъде портрет на... — Обърна поглед към Сиена. — Имам чувството, че истинското ти име не е Беатрис.

— Не е — вдигна извинително рамене Сиена.

— Бих искал на едно от платната да нарисува теб.

— Не се притеснявай — усмихна се Малоун. — В известен смисъл тя наистина е Беатрис. И отсега нататък ще я рисувам много.

5.

— Благодаря ти — каза Сиена и целуна Брадък по бузата.

Беше десет часът на следващата сутрин. Небето бе синьо, въздухът бе чист. Тримата стояха на верандата.

Той потърка мястото, където тя го бе целунала, и се изчерви.

— Хей, даваш доста повече от мен.

Малоун стискаше куфарчето, което му бе дал Брадък. Десетте хиляди банкноти от по сто долара заемаха доста по-малко място, отколкото бе очаквал. И тежаха по-малко — някъде около десет килограма. За да запълни празното пространство, Брадък бе натъпкал няколко чифта дънки и ризи с размера на Малоун. Куфарчето на Сиена съдържаше горе-долу същото облекло.

— Веднага щом се установим някъде, се захващам за работа — каза Чейс. — След месец-два ще започнеш да получаваш картините.

— Не бързай. Когато те споходи вдъхновението.

— Вдъхновение да искаш — усмихна се Малоун на Сиена. — И между другото, Клинт, откъдето и да ти пращам картините, то няма да е оттам, където ще живеем.

— Така си й мислех. Освен това предполагам, че няма да се видим бая време.

Чейс сви рамене.

— Може би твърде дълго — отвърна и отклони погледа си встрани.

— Внимавай много, приятел — посъветва го Брадък.

— Честна дума, ще се постарая!

Настъпи неловка тишина.

— Време е да се размърдаме — каза накрая Малоун.

Устата му бе пресъхнала от вълнение. Подаде ръка на Клинт и той я стисна силно.

Докато със Сиена влизаха в колата, гърдите му се свиха от съжаление, че се налага да прекъсне тази дружба. „Добре че нямам близки — помисли си Чейс. — Щеше да се наложи да прекъсна връзките си и с тях.“

После се сепна, усещайки, че не е прав — имаше близки. Отправи поглед към Сиена, която тъкмо седнаше в колата, и му се прииска да я скицира, да запечата начина, по който изглеждаше тази сутрин. Не само бялата блуза, намерена в гардероба на Брадък, подчертаваше неописуемия цвят на кожата ѝ и пищността на косата ѝ. Бе нещо по-дълбоко, нещо, което винаги щеше да иска да рисува.

6.

Колата бе осемгодишен форд експлорър, който Брадък бе купил от един от работниците за толкова пари, колкото човечецът не бе виждал нито веднъж накуп. Предният ѝ калник бе охлузен, а ауспухът ѝ бълваше вонящ черен пушек, но иначе щеше да ги откара дотам, докъдето искаха.

В портфейла, който Малоун бе взел от мъртвеца в коридора, имаше документи за самоличност на името на Дейл Пери. В Абилин Малоун спря и с тяхна помощ си извади тексаска книжка на името на Пери. После регистрира и експлоръра на същото име.

Двамата потеглиха на запад.

7.

Юма, Аризона. Преди дванадесет години Малоун бе идвал тук на учение във военновъздушната база на морската пехота, намираща се в края на градчето. През лятото населението му бе малко — около петдесет хиляди души, но през зимата се увеличаваше двойно: слънчевият климат и река Колорадо привличаха гости от снеговитите области, повечето от които пристигаха тук и живееха в каравани и кампери. В края на март градчето все още бъркаше от народ.

Малоун и Сиена наеха малка стаичка — бивш офис — и я натъпкаха със стари маси и бюра в такова плачевно състояние, че всеки, влязъл тук с цел кражба, би им теглил една псувня и би потърсил друго място. В ъгъла обаче бе останал метален шкаф, където Чейс скри куфарчето с милиона. После дръпна падащата надолу вратичка, заключи го, даде на Сиена единия ключ и сложи в джоба си другия.

Взели със себе си двадесет хиляди долара, те обиколиха няколко банки и ги обмениха в песос, без да привличат внимание върху себе си с големи суми — не повече от две хиляди долара. Там, закъдето се бяха запътили, двадесет хиляди долара в песос щяха да им стигнат за доста дълго време.

После натовариха нещата, от които щяха да имат нужда, и поеха на юг, пристигайки на мексиканската граница след около четиридесет минути. Пресякоха я в едно градче, наречено Сан Луис — мексиканските граничари изобщо не си дадоха труда дори да погледнат в експлоръра. Със същото безразличие се бяха отнесли към Малоун, когато преди много години бе минал оттатък, за да прекара отпуската си. Обикновено хората, влизащи в Мексико с кола, трябваше да имат туристическа карта и разрешение за временен внос на автомобил, но крайната точка, закъдето се бе запътил Малоун, се намирал в зона, наречена Зона за свободна търговия „Сонора“, и от такива документи нямаше нужда. Времето за престой бе неограничено. Дори ако граничарите бяха спрели експлоръра и го бяха претърсили, Чейс пак нямаше да се притесни. В него нямаше нищо, уличаващо го в

каквото и да било. Пистолетът, задигнат от мъртвия Дейл Пери, отдавна бе заминал в канализацията на Юма.

Градчето остана назад и бе заместено от ферми. После и те започнаха да оредяват, докато накрая пред тях се виждаше вече само пясък, обрасъл тук-там с жилава зелена трева.

— Надушваш ли го? — попита Малоун.

— Кое?

Калифорнийският залив разделя континентално Мексико от западния му полуостров — Баха Калифорния. Когато беше малък, Чейс с голяма изненада бе научил колко близо до Тихия океан се намира Южна Аризона — само на два часа път с кола — и винаги бе използвал възможността да го види.

— Влажния въздух. Соления мирис. Морето трябва да се покаже след следващото хълмче.

Вместо това обаче двамата се натъкнаха на военен пост. Сиена се напегна.

— Спокойно — каза Малоун. — Тук търсят само дрога, внасяна с лодки и корабчета. Интересуват ги само коли, идващи от морето, а не отиващи към него.

От двете страни на бариерата имаше по трима въоръжени войници. От другата ѝ страна бе спрял очукан пикап, който в момента претърсваха. Командващият поста — мустакат строен капитан — наблюдаваше иззад стъклата на тъмните си очила.

Сиена бе също с тъмни очила. И със сламена шапка с леко увиснала надолу периферия. Бе направила всичко възможно да скрие чертите си, без да изглежда подозрително. Въпреки това Малоун се притесняваше, че граничарите ще усетят колко е хубава и ще поискат да хвърлят един поглед. Притесненията му обаче се оказаха безпочвени. Войниците като че ли се интересуваха само от пикапа, затова му махнаха да минава.

Погледнал в огледалото, Чейс видя, че капитанът гледа замислено подир отдалечаващия се експлорър.

— Видя ли? — обърна се той към Сиена. — Никакви проблеми.

8.

— Виждам го! — възкликна Сиена, сочейки надясно, където синевата изведнъж блесна на слънцето пред тях.

Пътят вървеше успоредно на морето, постепенно приближавайки се до него. След около три километра се появиха и първите сгради, после китки палми — навлизаха в покрайнините на малко градче. Минаха покрай крайпътен магазин и малък сервиз за коли. Двуетажна къща в пясъчен цвят с покрив с керемиди покрив. Къщата до нея пък бе построена от кирпич. После дойде ред на някакво празно място, потънало в боклуци, а след него — паянтова къщурка. Такъв бе стереотипът навсякъде — богаташки къщи редом с бедняшки колиби. Селище, нямащо никакви претенции за морски курорт. Малко по-навътре в градчето асфалтът свърши и широкият път се превърна в тясна пясъчна улица. Вдясно тя преминаваше в открит площад с пейки за сядане под сенките на дървета, обрамчени от двете страни от полицейски участък и малка бакалия. Отляво, зад верижната ограда, се виждаха сградите на училище, като всяка от тях бе в идеално състояние, районът блестеше от чистота, както и децата, играещи в него.

— Това е Санта Клара — обясни Малоун. — Рибарско селище, открито от американците с кампери, търсещи място, където да прекарат ваканцията си евтино. Толкова много американци идват и си отиват, че няма да направим никакво впечатление. Всъщност, ако си гледаме нашата работа и допринасяме за развитието на местната икономика, ние сме добре дошли.

— Точно такава е целта ми: да гледам нашата работа.

Няколко улички свиваха наляво, но повечето водеха надясно — към палмовите горички и откритите барове и ресторанти покрай морето. Малоун обаче подкара право напред, минавайки покрай редица паркинги за каравани, докато накрая пред тях вече нямаше нищо друго освен пясък. И морето.

— Това е краят на пътя — каза той.

— Не трябва ли да се върнем обратно в градчето и да потърсим място, където да отседнем? — попита го Сиена.

— Не съвсем. Дай да излезем да се поразтъпчем.

Озадачена, Сиена го последва, двамата прекосиха пясъчната ивица и се спряха там, където вълните с тих съсък се плъзваха по мокрия пясък и лизваха леко обувките им. Далеч навътре няколко моторни лодки мързеливо се поклащаха на вълните. Небето бе синьо като морето, слънцето печеше безмилостно.

Чейс с наслада пое соления въздух.

— Божичко, колко обичам да живея край вода — въздъхна той и за миг се сети какво направи Беласар с дома му в Козумел. Помълча малко, колкото да се успокои, и продължи: — Тук се намираме най-близо до Баха Калифорния. Ако напрегнеш зрение, може и да видиш отсрещния бряг. В момента има мараня, но може да видиш скалистите зъбери. Те са на около осем километра оттук. Още по на юг заливът става много по-широк — някъде около сто и петдесет километра.

Той се извърна да огледа и северния бряг, където приближили се към водата пикапи закачаха лодките с дълги въжета и ги извличаха на пясъка.

— Градът е станал по-голям, откакто бях тук за последен път — продължи. — Два от паркингите за каравани ги нямаше, а също и онзи ресторант с масите отвън. Но това би могло да се очаква.

Онова, което обаче не бе очаквал, бе запуснатият и опърпан вид на квартала покрай брега. Сенниците, издигнати на греди и подпрени на палмите, се бяха кипнали на една страна, бетонният вълнолом бе пробит на няколко места. Някои паркинги се бяха разцепили и хлътнали към морето. Какво, по дяволите, бе станало? После изведнъж се сети.

— Миналата година ги удари ураган. Спомням си. Вестниците писаха, че бил много силен. И още не могат да се оправят от него.

Обаче Сиена не гледаше натам, където ѝ сочеше той, а право в него.

— Какво искаш да кажеш, че няма да се връщаме в града, за да търсим място, където да отседнем?

— Ще отидем другаде.

— Нали каза, че това бил краят на пътя?

— Да.

— Тогава...

Малоун се поколеба. Бе я подготвил за всичко друго, с изключение на това.

— Съгласихме се, че единственият начин да се измъкнем от мъжа ти и Ластър е да отидем някъде накрай света и да изгорим мостовете зад нас.

Тя кимна.

— На това място американското сезонно население е част от икономиката. Ако някой се поинтересува откъде идваш, можеш да го излъжеш както си искаш и никой няма да те пита втори път или пък да тръгне да проверява. Местните изобщо не се интересуват откъде идват парите ти и никой не те пита за номера на социалната ти осигуровка. Но за още по-голяма сигурност... — Чейс се извърна на юг към разширяващия се нататък залив. — Питам се дали някъде няма още по-добро място от това. Когато бях тук за последен път, един от местните даваше под наем бъгита. С моя приятел си взехме едно и се разходихме покрай брега. Двадесет и пет километра не срещнахме жива душа. После, точно преди да свърши плажът, пред нас се показва малко рибарско селище.

— Искаш да кажеш — село?

— Не, по-малко от село. Може би не повече от дузина каравани. Простичко. Затова пък пейзажът е страхотен. Хората, които живеят там, са самотници. Никой няма да ни се меси или да ни безпокои.

Известно време се чуваше само далечното ръмжене на моторна лодка.

— Там ли искаш да отидем? — попита Сиена.

Малоун не можа да разбере дали в тона ѝ прозвуча разочарование.

— Това е най-доброто място, за което успях да се сетя. А там вече ще обмислим следващия си ход.

Тя изглеждаше съкрушена.

— Няма да е завинаги. При хора с бизнес като на мъжа ти има голяма вероятност властите да го спипат в крачка или някой от конкуренцията да му види сметката. Просто трябва да издържим, докато това се случи.

— Дерек е майстор в оцеляването.

Отново тишина. Сиена го погледна. После погледна към морето. След това към дюните на изток.

— Какво е онова на онзи хълм?

— Фар. Местните разправят, че бил изоставен.

— Може ли да се качим дотам?

— Разбира се, но ще ни отнеме цял ден да отидем и да се върнем.

— Не днес.

Малоун я погледна озадачено.

— Друг път — каза тя. — След като се установим.

— Искаш ли да останем?

— Животът ми твърде дълго беше прекалено сложен.

Непрекъснато си казвах, че трябва да го поопростя — отвърна тя и го хвана за ръката.

— Няма да живеем точно като отшелници. — Чейс стисна пръстите ѝ. — Ако ни се прииска малко нощен живот, можем да прескочим до града. Навремето ресторантите бяха добри. В града се провеждат фиести. В края на краищата хората идват тук да си карат отпуската. Защо да не опитаме? Ако не потръгне, ще отидем някъде другаде.

9.

Експлорърът бе с предно предаване и нямаше никакви проблеми по сбития пясък. Прозорците бяха отворени, топлият ветреца рошеше косите ѝ. Сиена се усмихна.

— Чувствам се така, сякаш сме първите хора тук;

— Луис и Кларк^[1].

— Капитан Кърк^[2]. „Там, където още човешки крак не е стъпвал.“

За да не позволява на гумите да се врежат в пясъка и да затънат, Малоун караше бавно — някъде около тридесет километра в час. Бавното и гладко, кажи-речи, хипнотично каране продължи четиридесетина минути, когато изведнъж след следващата дюна се показва скалист бряг и нататък повече не можеше да се продължи.

Селището не изглеждаше точно така, както си го спомняше Чейс от последното си идване тук. Дузината каравани, които бе видял преди дванадесет години, бяха намалели на две, едната от които бе килната встрани и отчасти заровена в пясъка. Пред другата бе опънат широк сенник, на който бе просната мрежа, избелели дънки, шорти и още някакво пране. Извън сенника, само на няколко метра от него, се виждаше огнище, оградено от няколко почернели от сажди камъка. На пясъка, съвсем близо до водата, лежеше леко наклонена на една страна моторна лодка. Загорял от слънцето мексиканец човъркаше нещо по двигателя ѝ, а двете деца изведнъж спряха да се плискат във вълните, отправили тревожни погледи към Малоун и Сиена, които тъкмо слизаха от експлоръра. На вратата на караваната се появи загрижена жена и преценяващо заразглежда новоодошлите.

Малоун ѝ махна успокоително с ръка и поведе Сиена към моторницата.

Лицето на мъжа бе опалено до такава степен от слънцето, че можеше да му се даде всяка възраст от четиридесет до шестдесет години. Ръцете му бяха груби и мазолести от дългите години работа с мрежата.

Обръщайки се към него на испански, Чейс представи себе си и Сиена като Дейл и Беатрис Пери. После протегна ръка.

Мъжът подозрително я изглежда, после я пое и я стисна с мазолеста длан. Казвал се Фернандо, отвърна той.

— Когато идвах тук за последен път, имаше далеч повече хора — рече Малоун. — Какво е станало?

Той изслуша отговора, после го преведе на Сиена:

— Казва, че миналогодишният ураган бил много лош. Американците с караваните се изнесли, преди да дойде. И повече не се върнали. Ураганът убил един рибар и уплашил останалите толкова, че те не посмели да се върнат. И досега не смеят. Сезонът на ураганите скоро щял да започне. И другите рибари не искат да ги завари тук.

— Значи мястото ще си е почти само наше.

— Да, по-добре, отколкото се бях надявал. — Чейс се извърна отново към Фернандо. — Двамата с жена ми мислехме да къмпингуваме тук известно време. Имате ли някакви възражения?

На Фернандо му хареса, че Малоун се обърна към него с учтивата форма *usted*, тоест на *Bue*.

— Хората идват и си заминават, когато поискат — отвърна им той.

— Да, но ние искаме да сме добри съседи. Може да ви помогнем с нещо. В замяна на престоя ни тук.

Малоун бръкна в джобчето на ризата си и извади пакет цигари. Макар че не пушеше, знаеше, че няма да е зле да му се намират за подарък.

Фернандо запали и двамата подхванаха разговор за времето, за лодката, за улова и за други всекидневни неща. Когато изпуши цигарата, мексиканецът откъсна огънчето и прибра фасата в джоба си. После махна към полузаровената в пясъка каравана и заобяснява нещо.

— Какво казва? — попита Сиена.

— Разправя, че караваната не била повредена толкова, колкото изглеждало на пръв поглед. Каза, че с нашата кола с предно предаване можем да я изправим, да я пооправим малко вътре и да си живеем.

— Gracias — рече тя на Фернандо.

[1] Луис и Кларк — ръководители на експедиция за проучване на Дивия запад (1804–1806 г.). — Б.пр. ↑

[2] Капитан Кърк — популярен герой от филма „Стартрек“. —
Б.пр. ↑

10.

По-близка представа за рая Малоун май нямаше — по цял ден плуване, риболов, сърф или просто лежане в хамака с книга в ръка. Но повечето време прекарваше в рисуване, опитвайки се да хване онова нещо в очите на Сиена, което се бе зарекъл да изобрази на платното.

Беатрис^[1] наистина.

Понякога зад него заставаше десетгодишният син на Фернандо и като омагьосан гледаше изображенията на Сиена на платното.

— Искаш ли да те науча? — попита го веднъж Малоун.

Момчето кимна сериозно. И от един, уроците се превърнаха в няколко. Малкият се разхождаше наоколо със скицник в ръка и рисуваше всичко, което му попаднеше пред очите, сякаш изведнъж бе открил как се прави магия.

Една нощ, както си лежаха в леглото, Сиена прошепна:

— Знаеш как да се отнасяш към деца.

— Е, към едно поне... — пошегува се той.

— Дръж се сериозно. Това, което правиш, е чудесно.

— Добро дете е.

— Но това, на което го учиш, никак не е просто. Знаеш как да грабнеш вниманието на дете. Добър баща ще излезе от теб.

— Добър... Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че искаш дете?

— Тази мисъл ми е минавала през ума.

— С всички тези неща на главата...

— Не съм ти казала веднага. Но ако няхмахме такива проблеми, какво би казал...

— Да имам дете от теб?

— Да.

— Ако това ще те направи щастлива.

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

И в нощта двамата се сгушиха, без да правят нищо — просто лежаха прегърнати, заслушани в тихия шепот на вълните навън.

[1] Авторът прави паралел с историята за Данте, който е бил обсебен по същия начин от Беатриче. — Б.пр. ↑

11.

На масата, сложена на верандата в замъка, с изстинало кафе и недокоснат кроасан, седеше Потър и се вслушваше в картечните откоси. Лицето му се бе издължило, клепачите пареха. Нормално, каза си той. В края на краищата картечницата го бе събудила преди зазоряване, както бе направила и миналата нощ, и нощта преди нея... От време на време откосите спираха, за да бъдат заместени от глухи експлозии и единични изстрели от пистолет, но през повечето време се чуваше само непрестанното й стакато. Цял ден. Всеки ден. И от това страдаха не само нервите на Потър. Охраната също бе напрегната докрай — хората се спираха, обръщаха лица към стрелбището, мръщеа се.

Алекс не можеше да разбере как тялото на Дерек, ръцете и раменете му издържаха на непрестанното напрежение, на което ги подлагаше. Самата картечница във всеки случай не издържаше. Дерек вече бе потрошил един триножник, бе развалил два затвора и бе прегрял дузина цеви. Обаче тялото му не даваше никакви признаци на умора. Яростта му бе толкова голяма, че ако не намираше отдушник в стрелбата, сигурно щеше да експлодира в нещо друго.

Емоциите на Дерек бяха нещо съвсем друго. Потър никога не го бе виждал толкова разсеян. От деня, в който Малоун бе избягал със Сиена, Беласар не можеше да мисли за нищо друго, освен за отмъщение. Чакаха го много важни работи, но той не им обръщаше внимание. Беснееше из стрелбището, стреляйки с всяко оръжие, което му попаднеше в ръцете. Превърнал дървеното селце в трески, той накара хората си да го построят наново, после направи и него на трески, без да остави нито една дъска изправена. Когато картечницата се счупеше от прекаленото натоварване, той започваше да крещи на техниците и инженерите си да я правят по-здрава, заповядвайки им да му донесат друга. Отегчеше ли се от стрелбата, с разкривено от мисъл за отмъщение лице, той се захващаше с гранатите и гранатохвъргачките.

На Потър най-накрая му писна. Той стана от масата и тръгна по алеята към изпитателния полигон. Дерек пак бе приведен над картечницата — дърпаше затвора и не можеше да измъкне заседналата вътре гилза, а псувните му можеха да се чуят чак оттук. На главата му имаше наушници, затова не разбра, че Алекс е дошъл, докато не го видя да застава пред него.

Яростта го изпълваше целия и от това силното му присъствие се усещаше още повече. Огромните му очи бяха потъмнели от гняв.

— *Намери ли ги?*

— Не. Продължаваме да търсим. Престани вече с тези работи, Дерек. Утре трябва да си в Маями.

— Намери ги, мамка му! — Дерек най-сетне успя да измъкне заседналата гилза и започна да стреля по дървената фигура на човек, правейки я на парчета. — *Намери ги!*

12.

Ресторантът се наричаше „Ел Делфин“. Намираше се само на няколко пресечки от плажа, на една прашна уличка — избеляла едноетажна постройка с дъсчен покрив, боядисан в оранжево, и климатик, сложен на стойка в един от прозорците. Крайно неугледно място, с това изключение, че в него се сервираше най-добрата храна в Санта Клара.

Малко преди здрачаване Малоун и Сиена отвориха вратата на ресторанта и пристъпиха навътре по изтъркания балатум на пода. Отначало им се стори, че всички маси са заети, но веднага след това Чейс мярна една свободна в дъното от дясната им страна. Забеляза и още нещо — военен с чин капитан, разговарящ с други трима мъже. Лицето на капитана — слабо и изпито, с тънки мустачки — приличаше на хищна птица. Сгънатите му огледални очила висяха от горното джобче на ризата му.

— Зад теб — каза Сиена, докато сядаха един срещу друг на масата.

— Да — отвърна Малоун. — Капитанът от пътния пост. Голяма работа! В края на краищата всеки трябва да яде.

Сервитюрката дойде, двамата си поръчаха бира и заразглеждаха омачканото, написано на един-единствен лист меню.

Чейс се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад. Тия скариди май ги бива.

— Препоръчвам ви ги — каза нечий глас.

Сиена вдигна глава, а Малоун се извърна. Капитанът бе застанал до масата им.

— Тогава и аз ще си поръчам — каза Чейс.

— Капитан Рамирес — представи се военният и се усмихна любезно, протягайки ръка.

Малоун я пое.

— Дейл Пери.

— Беатрис Пери. — Сиена също стисна ръката му.

— Приятно ми е.

Чейс забеляза, че Рамирес погледна ръката ѝ да види дали има халка. Обаче преди да тръгнат от Юма, те си бяха купили две.

— Моля да ме извините, че се натрапвам, но бих искал да поздравя гостите ни от Съединените щати. Така мога да упражня малко английския си.

— Който е много добър.

Рамирес скромно благодари.

— Седнете при нас — покани го Малоун.

— Може би само за минутка-две — прие той и каза на приближилата се сервитьорка: — Una otra cerveza^[1]. — После придърпа един стол и седна. — Харесва ли ви тук?

— Много.

— Не намирате ли, че е доста горещичко по това време на годината? Повечето от вашите съотечественици вече са си отишли.

— Всъщност ние обичаме да е по-горещо.

— Сигурно имате огън във вените.

— Когато бях тийнейджър — да.

— Дааа, хубаво е човек да се почувства тийнейджър — засмя се Рамирес. — Госпожо Пери, повечето от американките, идващи тук, са пенсионерки. Рядко може да се види толкова млада жена като вас, идваща от север. — Той направи многозначителна пауза. — И толкова хубава.

Тя се почувства неловко.

— Благодаря.

— Явно сте доста млада, за да сте пенсионерка. Да не сте спечелили от лотарията?

— Откъде този късмет? Дейл е комерсиален художник в Абилин, Тексас. — Този сценарий вече го бяха упражнявали. Номерата на колата и книжката му бяха оттам. — Преди два месеца обаче фирмата му бе закрыта.

— Жалко — каза Рамирес без съжаление.

— Дейл винаги е искал да бъде истински художник. Когато фирмата я закриха, му казаха, че сам Бог го кара да се вслуша в повика на сърцето си. Събрахме спестяванията си и поехме насам, спирайки по пътя, когато Дейл видеше нещо интересно за рисуване. И така стигнахме дотук.

— Вие сте жена, проявяваща разбиране. Да тръгнете след мечтите на мъжа си...

— Само искам той да е щастлив.

— Сигурен съм, че е така.

— Какво?

— Че го правите щастлив.

Сервитьорката донесе бирите.

Тъкмо когато Рамирес вдигна своята, в ресторанта влезе запъхтян войник и му направи знак да излезе.

Рамирес кимна, после се обърна към Сиена:

— Както виждате, трябва да тръгвам.

— Беше ни приятно да си побъбрим — каза Малоун.

Капитанът обаче не сваляше очи от Сиена.

— Удоволствието бе изцяло мое. *Nos vemos.*

Той тръгна към вратата и Сиена запита:

— Какво каза той?

— „Пак ще се видим.“

Вратата се затвори с трясък зад капитана.

Всички в ресторанта се бяха смълчали, следейки какво ще стане, и след като Рамирес излезе, разговорите се възобновиха.

Сиена се наведе към Чейс и преструвайки се, че му шепне нежни слова, каза:

— Мисля, че ще повърна.

— Поеми си дълбоко въздух.

— През цялото време едва се сдържах да не го направя. — По лицето ѝ проблясваха капчици пот. — Личеше ли ми? Какво, по дяволите, иска той?

Тя шепнеше, страхувайки се да не я чуят.

— Нямам представа.

Полагайки всички усилия да изглежда спокоен, Малоун отпи едра глътка от бирата и му се прииска да беше нещо по-силно.

— Добре поне, че не поиска да се легитимираш.

— Което означава, че не го интересуваме чак толкова. Може би просто му се е приискало да подръпне някой гринго за опашката. Обаче наистина зададе доста въпроси. Вече знае почти толкова, колкото ако ми беше видял документите.

— Много хубаво ме успокояваш.

— И себе си не мога да успокоя.

— Не се шегувам. Наистина ми е лошо. Хайде да се махаме оттук!

— Не можем.

— Какво?

— Ами ако види, че излизаме веднага след него? Ще се запита какво ли ни е притеснило, че даже не сме останали да вечеряме.

— Божичко!

— Нямаме избор — каза Чейс.

Сервитьорката се върна и двамата най-сетне си поръчаха скарриди. Малоун трябваше да признае, че Сиена положи усилия да изглежда нормално и си изяде цялата порция. На връщане обаче го помоли да спре, слезе от колата и повърна всичко.

[1] Una otra cerveza. — Още една бира (исп.). — Б.пр. ↑

13.

Тя не спеше. Лежеше в тъмното, взираше се в тавана и се надяваше тихият плисък на вълните да я успокои, но спокойствието, което обикновено ѝ носеха, този път не идваше. Може би Рамирес наистина просто упражняваше английския си и нищо повече. Районът наоколо в края на краищата разчиташе на туризма. Защо да безпокои двама от малкото туристи, останали в града? Нямаше смисъл. Той просто се опитваше да се държи приятелски.

Ами да, каза си тя.

Обаче не можеше да се отърве от усещането, че случката в ресторанта много приличаше на онова, което ставаше при всяко ревю, при всеки ангажимент като модел, на всяко парти — изобщо навсякъде. Без значение дали беше гримирана или не, дали стоеше с шапка на главата и със сведен поглед. Рамирес бе дошъл на масата им заради външността ѝ.

— Трябва да се махаме оттук — каза тя на Чейс сутринта.

Измъченото изражение на очите ѝ показваше колко малко бе спала тази нощ и въпреки това пак не изглеждаше толкова невзрачна, колкото ѝ се искаше.

Навън, докато товареха експлоръра, приближаващият се шум от двигател ги накара да вдигнат глави. Отначало тя помисли, че е моторница. Но докато оглеждаше вълните, някакво движение малко по-нататък привлече вниманието ѝ. Обаче не от морето, а от брега. Военен джип. Не беше открит и в него имаше само един човек. Мускулите ѝ се схванаха, когато долови двойния отблясък от огледалните слънчеви очила.

14.

Докато Рамирес спираше джипа до експлоръра, жената на Фернандо накара децата да се приберат в караваната им. Очевидната ѝ паника достави видимо удоволствие на капитана, който слезе от джипа, без да бърза, и побутна очилата си с пръст. Униформата му бе изгладена безупречно и подчертаваше стегнатия му корем и изправения му гръб. От дясната му страна висеше кобур с пистолет. Без да се усмихва, той се приближи към караваната.

— Buenos días — поздрави Малоун, мъчейки се гласът му да звучи дружелюбно.

— Моля ви, на английски. — Контрастът между учтивите думи на Рамирес и строгото му изражение бе очевиден. — Разговорът с вас снощи ми достави такова удоволствие, че съжалих, че се наложи да си тръгна. И сега реших да ви дойда на гости.

Чейс разпери ръце в знак на гостоприемство.

— Трудно може да ви открие човек. — Погледът на Рамирес се спря на Сиена.

Малоун ясно си даваше сметка за ефекта, който тя оказваше върху него. Без шапката, която снощи не бе свалила в ресторанта, красотата ѝ бе поразяваща. И въпреки безсънната нощ, кожата ѝ хвърляше изпепеляващи медни отблясъци.

— Толкова ме впечатлихте със саможертвата, която правите за съпруга си, че реших да намина и да видя картините му — каза капитанът.

— Не са толкова хубави, колкото бих искал да бъдат — рече Малоун, — но...

— Глупости! Сигурен съм, че се отнасяте прекалено критично към тях. — Рамирес се извърна към експлоръра и впери поглед в навития на руло сенник, който Чейс бе подпрял на колата, за да го натовари. — Готвите се да си тръгвате ли?

— Смятаме да пообиколим малко наоколо. Има едно място, което искам да нарисувам.

— Но вие ми казахте, че рисувате пейзажи. А това е портрет на жена ви.

— От време на време ѝ правя по някой портрет.

— Никога не съм виждал нещо по-прекрасно от това. — Откъснал поглед от извивките на бедрата, гърдите и талията на портрета, той се извърна към оригинала. — Учудвам се, че не живеете в града, госпожо Пери. Не се ли чувствате самотна тук?

— Дейл не обича да се разсейва.

— Бих казал, че по-скоро *вие* ще го разсейвате.

— Харесва ни спокойствието и тишината.

— А и да ви призная — намеси се и Малоун, — опитваме се да спестим някой и друг долар. В Санта Клара ще се наложи да плащаме наем.

Вниманието на Рамирес бе насочено само към Сиена.

— А как се забавлявате, госпожо Пери?

Тя се направи на озадачена.

— Плувам. Чета. Мъча се със сърфа.

— И това ви е достатъчно?

— В Абилин непрекъснато се притеснявахме за работата на Дейл. После, когато се случи най-лошото, вече нямаше за какво да се тревожим. Простичкият живот се оказа много по-приятен.

— За да компенсирам с нещо ранното си тръгване снощи, бих желал да ви поканя на вечеря.

— Разбира се. За Дейл и мен ще бъде чест.

— Всъщност поканата беше само за... — Огледалните очила се насочиха към Малоун. — Мога ли да видя туристическата ви карта?

— Туристическа карта ли? — учуди се Чейс. — Че ние нямаме нужда от туристическа карта. Санта Клара е в Сонорската зона за свободна търговия.

— Това е така. Но тук не е Санта Клара. И вие не живеете в зоната за свободна търговия. Вашата туристическа карта, моля.

И Рамирес протегна ръка.

— Нямаме такава.

— Това е проблем — каза капитанът.

— Вярно. Май ще е по-добре да се върнем до границата и да си извадим карта.

— Няма да е необходимо.

— Но нали току-що казахте...

— И бездруго имам работа там. Ще ви донеса.

Малоун присви вежди.

— Но не се ли дават само лично?

— Ще направят едно изключение.

— О, много любезно от ваша страна.

— Нищо особено. — Рамирес отново впери поглед в Сиена. —

Това ще ми даде повод пак да ви дойда на гости. Обаче е необходимо да удостоверя имената ви. Служителят, от когото ще взема картата, трябва да бъде уверен в самоличността ви. Може ли да видя шофьорската ви книжка, господин Пери?

— Разбира се. — Малоун извади портфейла си и му подаде книжката.

Рамирес се вгледа в снимката на Чейс, която тексаският служител бе ламинирал в документа. После прочете името на глас:

— Дейл Пери. Идеална прилика.

И сложи книжката в джобчето на ризата си.

— Почакайте малко! Защо...

— Трябва ми, за да я представя на служителя, който ще ми даде туристическата карта.

— Но...

— Просто формалност. Ще ви я върна веднага след това. Нямате намерение да карате извън района, нали?

— Не, но...

— Значи няма да ви трябва.

15.

— Той иска мен — промълви Сиена.

— Да.

Изтръпнали от страх, двамата гледаха, без да помръдват, понеслия се по посока на Санта Клара джип.

— Ще пусне името Дейл Пери по компютъра, за да види дали няма нещо, което да използва срещу мен. — Сиена не можеше да откъсне погледа си от отдалечаващия се джип. — И да ме принуди да легна с него.

— Да.

— Работодателят на Пери — който и да е той — сигурно вече знае, че портфейла му го няма. А мъжът ми, както и Ластър, е наредил на компютърните си специалисти да следят дали някой няма да си послужи с кредитната му карта или с номера на социалната му осигуровка.

— Да.

— А това означава, че скоро ще имаме гости. — Джипът на Рамирес потъна в маранята и Сиена най-сетне се отърси от унеса. Устата ѝ бе пресъхнала. — И сега какво, за бога, ще правим?

— Вече го каза. Да се махаме.

— Но как? За границата има само един път. И на него има контролен пост. А хората на Рамирес сигурно ще ни чакат.

Чейс се обърна на юг — към скалата, където плажът свършваше.

— Нямах предвид този път.

— Какво, да не би да искаш да заобиколим скалата и да продължим пеш до следващия град? — Сиена имаше предвид Пуерто Пеняско, на сто и шестдесет километра на юг. — Ще вървим с дни. И в тази горещина едва ли ще успеем. Освен това Рамирес ще се сети накъде сме тръгнали. И ще каже на войниците си да ни чакат там, когато пристигнем.

— Нямах предвид пеш.

— Тогава...

Чейс се взираше към водите на залива. Тя разбра.

— Когато Фернандо се върне от риболов, ще му платя да ни закара до Пуерто Пеняско — каза той. — Ще стигнем дотам за два часа. Рамирес няма да има време да се върне дотук и да разбере какво сме направили. Там ще намерим някой американец. Една разкъсваща сърцето история плюс една-две стотачки сигурно ще ни осигурят обратното пътуване до Щатите.

— Ами Фернандо? Рамирес ще разбере, че той ни е помогнал. Така го слагаме на топа на устата.

— Не и ако Фернандо каже, че съм го принудил... Всъщност хрумна ми по-добра идея. Ще му платя да ни продаде лодката. А той ще каже на Рамирес, че сме я откраднали. После ще хване някой приятел да го закара до Пуерто Пеняско и ще си я вземе.

Двамата впериха погледи един в друг.

— Нямаме избор — каза Сиена с треперещ глас.

— Ще се оправим. — Чейс я прегърна. — До довечера ще сме в Щатите. Ще хванем автобуса до Юма, ще си вземем парите от шкафа и ще намерим някое друго място като това.

Тя се притисна силно в него, копнеейки да му повярва.

— Има и други места на края на земята — каза той. — До довечера това вече ще бъде поредният кошмар, останал зад гърба ни.

— Дано.

— Не бъди толкова съкрушена. Обещавам ти, че ще се измъкнем. — Чейс я целуна, мъчейки се да ѝ вдъхне малко от увереността, която сам не чувстваше. — Хайде, давай да си събираме нещата, за да сме готови, когато Фернандо се върне. Не бива да губим време.

Време, помисли си тя.

16.

Оставиха повечето неща и напълниха чантите си само с тоалетни принадлежности и един кат дрехи. Сиена ги остави вътре до вратата. Отправила поглед към караваната, не можа да не изпита натрапчиво чувство за нещо изгубено, за нещо, което няма да се върне. В края на краищата тази барака бе техен дом.

Двамата разделиха мексиканските песос, които им бяха останали — около шестнадесет хиляди долара. Част от тях Сиена натъпка в джинсите, които бе обула вместо шортите, а по-голямата част сложи в чантата. Чейс набута своята половина в предните джобове на рибарското яке, с което бе излизал на риба с Фернандо.

— Някаква следа от него? — попита Сиена.

— Още не.

— Три часът е. Не се ли връща обикновено по това време?

— Фернандо казва, че ранните часове са най-добри за риболов.

— Тогава къде е?

— Днес сигурно му върви повече, отколкото на нас. Спокойно! Всеки момент ще си дойде.

Но три часът мина и замина, стана четири, после пет. Слънцето слизаше все по-ниско и Сиена не можеше да си намери място.

— Рамирес скоро ще се върне. Или пък ще дойде някой, пратен от мъжа ми, или...

— Може да му се е случило нещо.

— Ако не побърза, на нас ще се случи нещо.

Погледът ѝ непрекъснато отскачаше към северния бряг, очаквайки там всеки момент да се появи военният джип.

Шест часът. Седем. Слънцето слезе още по-ниско.

Димът от огнището привлече погледа ѝ. Жената на Фернандо приготвяше вечерята. Изплашена от Рамирес, тя бе стояла вътре дълго след като капитанът си бе тръгнал. Когато най-сетне излезе, забрани на децата да ходят до тяхната каравана, хвърляйки недоволни погледи към нея.

— Мисли си, че сме ѝ донесли неприятности — каза Чейс.

— И още ще ѝ донесем.

— Чувам двигател.

Моторницата най-сетне се появи и започна да нараства. На руля бе седнал Фернандо.

— Слава богу! — въздъхна облекчено Сиена.

Двамата се спуснаха към брега и го изчакаха да се приближи. Чейс се втурна да му помогне да извлече лодката на пясъка. Сиена вече бе понаучила малко испански и разбра, когато Чейс се обърна към Фернандо с думите:

— Притеснихме се за теб.

Отговорът на мексиканеца обаче бе много бърз и се наложи Чейс да ѝ преведе, че се наложило да се срещне в Санта Клара с фирмата, на която продавал улова си.

Фернандо върза лодката, за да не отплава по време на прилива, и се обърна към намръщената си жена, която се бе приближила към тях.

— Какво е станало? — попита я той.

Като чу за визитата на военния, Фернандо се намръщи. Недоволството му се превърна в слисване, когато Чейс му обясни, че двамата със Сиена искат да наемат лодката му, да идат с нея до Пуерто Пеняско и да я оставят там, откъдето той по-късно да си я вземе.

— Не — вдигна ръце жената на Фернандо.

— Ще ви дам петстотин долара — каза Чейс.

— Не!

— Седемстотин.

— Не! — Жената затегли Фернандо към тяхната каравана.

— Хиляда.

Това вероятно бяха повече пари, отколкото мексиканецът бе виждал в живота си. Избърбори нещо, преди да се остави жена му да го завлече вътре.

— Каза, че ще се опита да поговори с нея — преведе Чейс на Сиена.

— Дано успее.

Тя отново отправи поглед към северния бряг. Макар че се бе смрачило, беше още достатъчно светло, за да се види дали не идва някаква кола.

— Ако не иска да ни я даде под наем, ще му вземем тази проклета лодка. Нямам намерение да прекарам нощта тук.

— Ще ги съблазня с още по-голяма сума — каза Малоун.

— Дай им всичко. Само и само да се махнем оттук!

Двамата отидоха до караваната им. Отвътре се чуваше как Фернандо и жена му се карат. Когато Малоун почука, жената викна отвътре:

— Махай се!

Но Чейс отвори вратата и пристъпи вътре, забелязвайки изплашените лица на децата.

— Превеждай ми! — каза Сиена.

И се опита да обясни колко се страхува, че мъжът ѝ може да ги намери.

Жената закри ушите си с длани.

— Да върви по дяволите! — каза Сиена. — Отвлечи им вниманието с нещо, докато взема чантите и ги натоваря на лодката.

И изхвърча навън. Залезът вече не се виждаше, забулен от облаци. Тя изтича до караваната, затвори вратата и посегна зад нея да вземе чантите.

От сенките се стрелна някаква ръка и я сграбчи за лакътя.

17.

— Добър вечер, госпожо Пери.

Рамирес я издърпа в сумрака на караваната. Колкото и здраво да я бе стиснал за ръката, на Сиена ѝ се стори, че гърлото ѝ сякаш е още по-силно стиснато. От ужас не можеше и дума да продума.

— Или дали не трябва ви наричам вече госпожа Беласар?

— Какви ги приказвате? — успя да изхрипти тя.

Застанал срещу нея, капитанът изви ръката ѝ зад гърба. Карайки я да потръпва, той я дръпна към себе си и се надвесил над нея.

— Не се страхувайте. На никого не съм казал. — Притисна я още по-силно към себе си. — Проведох малко търсене по компютъра. И научих истинските ви имена. Разбрах, че ЦРУ ви търси. Но не се безпокойте. Прекъснах веднага връзката. Вашата тайна е моя. — Рамирес я обгърна с другата си ръка. — Но каква точно е тази тайна? Защо ЦРУ ви търси? Каква награда ще ми дадете за това, че не съм докладвал за вас?

Той се опита да впие устни в нейните, но тя се извърна, мъчейки се да се отскубне. Рамирес затърси устните ѝ още по-настойчиво. Когато Сиена изви глава назад, той я стисна още по-силно. Тя вдигна крак и го стовари върху пръстите на краката му.

Мъжът я удари.

За момент пред очите ѝ затанцуваха черни кръгове. Той я удари още веднъж и този път тя падна на пода. Със замъгленото си от болка зрение видя как онзи дръпва назад кубинката си, за да я ритне, и за миг ѝ се стори, че това е Дерек, че е отново в онзи хотел в Истанбул, че Дерек пак я рита, че...

Нещо се тресна. Покрай нея се стрелна някаква фигура. Замайването от ударите премина и тя в миг разбра, че се е треснала вратата, а стрелналата се фигура е на Чейс, че той се е хвърлил върху Рамирес и вкопчени един в друг, двамата падат върху масата.

Масата с трясък се счупи надве и те се озоваха на пода. С трескав поглед Сиена затърси нещо, с което да удари капитана. В мрака не можеше да се разбере кой е Чейс и кой — Рамирес, тъй като

двамата се търкаляха ту на една, ту на друга страна, безмилостно нанасяйки си удари. Някой от тях изстена. Дишаха тежко. Опитаха се да се изправят на крака и се блъснаха в кухненския плот. Издрънчаха чинии и една от тях с трясък се пръсна на пода.

Някой залитна назад от силата на удара в лицето, но се задържа и удари другия в корема, който залитна на свой ред назад. Първият се изправи и силуетът му се очерта на прозореца. Той вдигна дясната си ръка. В нея имаше нещо. Пистолет! Рамирес! Сиена отвори уста да нададе предупредителен вик. Късно! Изстрелът бе оглушителен. С писнали уши тя едва чу собствения си вик.

Куршумът разби прозореца. Чейс вече се бе изправил и стиснал въоръжената ръка на капитана, се опитваше да го обезоръжи. Пистолетът гръмна още веднъж и блясъкът му озари за миг стаята. Замаяна от двата изстрела, Сиена усети как куршумът свирна покрай нея, но тя мислеше само как да стигне до счупената маса и не му обърна внимание. Добра се до нея и измъкна единия ѝ крак. Откъм подебелия край дървото се бе счупило и стърчеше като копие. Тя вдигна крака с две ръце над главата си и с все сила го заби в гърба на Рамирес. Онзи изрева от болка. Двамата мъже отново изгубиха равновесие и докато падаха, пистолетът гръмна за трети път.

Сиена измъкна още един крак от масата и отново го вдигна над главата си, готова да го стовари върху черепа на Рамирес, но не можа да познае чий точно е неговият.

— Чейс, къде си?

— Тук!

Дървото в ръцете ѝ се стовари с такава сила върху главата на Рамирес, че се счупи надве. Без да губи време, тя се извърна, измъкна трети крак от масата и отново го удари, усещайки как дървото потъва в нещо меко. Ала от него не последва никаква реакция, сякаш не бе усетил нищо.

18.

Дълго време никой не помръдна. Единственият звук беше тежкото дишане на Малоун. Сърцето му се блъскаше като лудо в гърдите.

— Мъртъв ли е? — Думите с труд излязоха от устата ѝ.

— Да.

Към гърлото ѝ се надигна гореща жлъчка.

— Добре ли си? — попита я той.

— Май... — Тя избърса кръвта от устата си. — Нищо ми няма.

Някъде далеч навън прогърмя гръмотевица — над залива се надигаше буря.

Чейс се хвана за плота и с мъка се изправи.

— Как така не можахме да чуем шума от джипа?

— Няма го отпред. Сигурно го е спрял на плажа и се е промъкнал тихо дотук.

Гръмотевицата този път бе по-близко.

Двамата се прегърнаха.

— Той ме нарече „госпожа Беласар“.

— Исусе Христе!

— Каза, че търсил в компютъра. — Раменете ѝ се тресяха. — Знае, че ЦРУ ни търси.

— Ако е въвел името на Дейл в компютъра, можеш да се обзаложиш, че това е вдигнало Управлението под тревога. И онзи, който е казал на Беласар за конспиративната къща във Вирджиния, вече е предал информацията на когото трябва. Мъжът ти ще дойде. — Над главите им отново се разнесе грохот. Малоун погледна загрижено към прозореца и продължи: — Нямаме много време.

— Ами какво ще правим... — Едва потискайки желанието си да повърне, тя сведе поглед към трупа. — Не можем да го оставим просто така. Мексиканската полиция ще го свърже с нас. И ето че и те ще хукнат подире ни.

Чейс се напрегна да подреди мислите си.

— Ще завържем нещо тежко за тялото му и ще го хвърлим в средата на залива. Джипът му. Трябва да го намерим. Ще го закарам до Санта Клара, а ти ще караш след мен с експлоръра. — Мисълта му трескаво се носеше напред. — Ще направим да изглежда така, все едно е спрял някъде на края на града. Бурята и приливът ще изтрият всички следи от гуми. Ако внимаваме да не оставяме пръстови отпечатьци, полицията няма да може в никакъв случай да го свърже с нас.

— Ами изстрелите?

— Много сме далеч, за да може някой да чуе. Да, Фернандо ги е чул, но той се страхува от властите и няма да им каже.

Без да обръща внимание на това колко бързо изстива тялото, Малоун претърси джобовете на Рамирес. Намери ключовете, но те не бяха достатъчни. Трябваше му шофьорската книжка на Дейл Пери. Къде беше, по дяволите? Трябваше да я намери.

— Ето я! Слава богу! — Той я измъкна от джоба на панталоните. — Бързо! Помогни ми да го занесем до лодката.

Чейс сграбчи трупа за ръцете, вдигна го, но видя, че Сиена стои и не мърда от мястото си. Поредната гръмотевица обаче я извади от унеса — тя хвана краката, потрепера, но ги вдигна. Дватама повлякоха трупа през караваната. Малоун беше пръв и отстъпваше заднишком към вратата. Стигна до нея и я ритна. Спря за миг, колкото да хване тялото по-добре, после пак тръгна назад, но отново спря, като видя ужасеното изражение на Сиена.

В миг разбра, че не Рамирес я бе ужасил. Зад него имаше нещо.

Извърна се като ужилен.

Поредната светкавица освети Беласар, Потър и още трима телохранители.

— Трябваше да си сигурен, че ще ви намеря — каза търговецът на оръжие.

Сиена високо изохка.

— Какво, изхвърляте боклука, а? — запита спокойно Беласар.

Малоун пусна трупа и започна да се изправя.

Но не достатъчно бързо.

Потър го тресна с цевта на пистолета си по челото.

— Дай първо да се оправим с тоя боклук.

19.

Със стичаща се по лицето му кръв Малоун усети, че го вдигат. Двама от телохранителите го вмъкваха обратно в тъмната каравана. Някъде отдалеч чу, че Беласар пита нещо. Отговорът на Сиена бе неразбираемо мърморене. Чейс бе на границата на припадъка, за да чуе ясно. В момента усети само, че го тръшнаха с все сила на един от столовете и той едва не загуби съзнание.

До него пак достигнаха някакви гласове. Нещо проблесна. Заради замъгленото си зрение отначало помисли, че е светкавица. Последва обаче втори проблясък, а след него и трети и той постепенно разбра, че това всъщност са свещи, които Беласар бе накарал Сиена да извади от едно чекмедже. Тя запали четвърта свещ, а след това и пета.

В караваната стана светло.

— Пак портрети. — Лицето на Беласар се разкриви и той заби юмрука си в едно от изображенията на Сиена, разкъсвайки платното. — Работите ти вече взеха да не ми харесват.

Псувайки невъздържано, той захвърли портрета в ъгъла и рамката му се счупи, отскачайки от стената. С два скока се озова до Малоун и го удари с такава сила в лицето, че столът се преобърна и той се просна по гръб на пода.

— Помниш ли, че ти казах да не пипаш жена ми?

Чейс бе твърде замаян от болка, за да отговори.

Навън изтрещя гръмотевица, разтърсвайки караваната.

— Вдигнете го!

Нечии ръце изправиха Малоун на крака.

— Дръжте го здраво.

Със замъглени очи Чейс видя как Беласар си слага кожени ръкавици.

— Не! — извика Сиена.

Ударът в корема би го превил одве, ако хората на Беласар не го държаха здраво. Следващият удар попадна в носа му, а третият — отново в корема. В устата. И още някъде след това...

Последното нещо, което чу, преди да изгуби съзнание, бе писъкът на Сиена.

20.

— Ще го убиеш!

— Точно това е целта на занятието. — Дерек отново приготви юмрук за удар.

Сиена се отскубна от телохранителя, който я държеше, и увисна на ръката му.

— Моля ти се като на Господ!

— Като дойде и *твоят* ред, ще има да молиш далеч повече.

— Пет пари не давам какво ще правиш с мен! Остави го да живее! Ако си имал някога чувства към мен.

Дерек я отблъсна назад, тя се блъсна в малката масичка и бутна една от свещите на пода.

Силен порив на вятъра разлюля караваната.

— Бурята приближава — обади се Потър.

Свещта на пода продължи да гори.

Подутото лице на Малоун представляваше кървава маса размазана плът, но Беласар отново го удари.

По ламаринения покрив забарабаниха първите капки дъжд.

— Докарай колата тук! — заповяда Потър на един от телохранителите. После се обърна към Беласар: — Добре че успяхме да проследим тоя с джипа.

Пламъкът от свещта започваше да се пренася на мокета.

— Бързо! — продължи със заповедите Потър. — Преди бурята да се е стоварила отгоре ни, защото тогава няма да можеш да намериш колата. — И докато мъжът хукваше навън да изпълнява, той се обърна към останалите двама: — Угасете огъня.

— Не — обади се Дерек. — Нека си гори. Нека всичко изгори.

После удари Малоун още веднъж, намръщено изгледа изцапаните си с кръв ръкавици и каза на телохранителите да го пуснат.

Чейс се срина на пода.

Сиена се спусна към него, но Дерек я сграбчи за ръката.

Проблесна светкавица. Дъждът забарабани по-силно върху покрива.

— Погледни го за последен път — каза той и я повлече навън.

Сиена запищя. Не можеше да спре. Усещаше, че гласните ѝ струни като че ли всеки момент ще се скъсат, но просто не можеше да спре. Пламъците започнаха да се издигат по-високо, а Дерек не спираше да я влачи към вратата.

С блеснали на дълги фарове и с бясно мятаци се наляво и надясно чистачки пред караваната спря голям джип. Дерек я измъкна навън в дъжда и Чейс изчезна от погледа ѝ.

Захвърлена на задната седалка като парцал, тя се изправи на колене и отправи поглед през задното стъкло към проблясващите през дима пламъци. Колата пое напред и караваната изчезна зад завесата на дъжда. Останаха само пламъците. После и те изчезнаха, потънали в мъглата на пълните ѝ със сълзи очи.

ДЕВЕТА ЧАСТ

1.

Остър звук, долетял отвън, накара Фернандо рязко да се извърне към вратата.

Жена му също се стресна.

— *Какво беше това?* — попита тя. — Приличаше на...

— Изстрел.

Правейки знак на децата да не мърдат от местата си, Фернандо предпазливо откряхна вратата и през сгъстяващия се мрак опита да види караваната на Дейл. Изстрелът бе дошъл оттам. Но това нямаше никакъв смисъл. „Дейл и Беатрис няма да седнат да се стрелят я — помисли си той. — Дали оня военен не се е върнал?“ Дочул втори изстрел, а след това и трети, Фернандо се вдърви от страх.

— Трябва да им помогнем — каза той на жена си, но краката му отказваха да го слушат.

Прогърмя гръмотевица. От юг се носеха плътни черни облаци.

Обаче вниманието на Фернандо бе насочено на север, откъдето, забързано крачейки в сгъстяващия се здрач, се бяха задали петима мъже в костюми. Бяха на около петдесет метра от караваната на Дейл и бързо скъсяваха разстоянието. Единият от тях бе нисък и набит. Тримата бяха високи и широкоплещести. Но първият — този, който ги водеше, излъчваше далеч по-голяма сила — направо да ти настръхнат косите. Бе тъмнокос, с ярко изразени черти, изкривени от ярост. Твърдата му и решителна крачка показваше, че едва ли има нещо на този свят, което да го спре.

Следващата гръмотевица беше още по-силна.

— Тук не сме в безопасност — каза Фернандо. — Трябва да се махаме.

— Но къде?

Той моментално се сети къде се бяха крили от урагана миналата година.

— В пещерата. Бързо! Вдигай децата!

Хвана сина си за ръката и двамата излязоха навън, надявайки се да не ги видят, докато тичат през пясъка. Без да обръща внимание на

светкавиците и трещящите една след друга гръмотевици, семейството се носеше към близката дюна.

„Дано успеем да я заобиколим, преди да ни видят“, помисли си Фернандо. Толкова голям страх не бе изпитвал никога през живота си. Тия мъже бяха обсебени от ярост, по-голяма сякаш от тази на приближаващата буря. Настръхнал не само от внезапно духналия студен вятър, той затича още по-бързо. Заобикаляйки дюната, се спуснаха към скалата, където свършваше плажът, и към малкото, почти скрито от погледа устие на пещерата.

Но дори и след като влязоха вътре в еквивалентното си убежище, Фернандо не се почувства в безопасност. Пещерата трудно можеше да се види, освен ако не знаеш накъде да гледаш, а дори и да знаеш, в този мрак... Стъпките в пясъка обаче бяха съвсем друга работа. Ако ония имаха фенерчета...

„Стига си мислил така — скастри се сам Фернандо. — Какво ги интересува какви сме и що сме? Тях ги интересуват Дейл и Беатрис. За тях ние не означаваме нищо... Точно в това се състои работата. За тях ние не означаваме нищо. Ако ни видят, ако се притеснят, че оставят зад себе си свидетели... Просто не можем да стоим тук и да чакаме да ни избият.“

— Трябва да скрия следите!

Фернандо излезе и приведен одве, изтича до мястото, където следите им заобикаляха дюната. Съблече ризата си и започна да я влачи по пясъка, мъчейки се да го изглади, но вятърът бе станал толкова силен, че едва не я изтръгна от ръцете му. По голата кожа го пернаха няколко капки дъжд, а след тях още и още.

„Няма нужда да прикривам следите — каза си той. — Дъждът ще свърши тая работа вместо мен... Ами ако ония дойдат преди това?“

Тресна силен гръм, последван почти веднага от светкавица, която го заслепи и го накара да се почувства незащитен. Гръмотевицата постепенно затихна някъде нататък и обгърнат отново от мрак, той затича да се скрие зад дюната. Единственият звук, носещ се наоколо, бе писъкът на вятъра.

Изведнъж до слуха му долетя и друг звук — някаква кола се приближаваше към караваната на Дейл.

Проблеснаха фарове и Фернандо едва не се просна на пясъка. Снишил глава, той чу колата да спира. После вратата на караваната се

тресна в стената. Беатрис изпищя. Чуха се звуци от борба. След това вратите на колата се затръшнаха и фаровете още веднъж осветиха върха на дюната.

„Май ония отведоха Беатрис — помисли си Фернандо. — Ами Дейл?“

Подаде предпазливо глава иззад ръба на дюната. Светлините на колата изчезваха в мрака и в същия миг той забеляза пламъците, проблясващи в прозореца. Видял и някакво тяло пред вратата, Фернандо притича снишен натам, едва пазейки равновесие от силните пориви на вятъра. Бе сигурен, че това е Дейл, но когато се приближи, с изненада впери поглед във военната униформа. Къде беше...

Фернандо погледна през мрежата на вратата. Светлината от пламъците идваше отдясно — откъм всекидневната, и се прехвърляше постепенно през кухнята към спалнята. Вдигнал ръка да се предпази от лъхналата го жегата, той успя да хвърли поглед вътре и видя проснатия на пода Дейл. Пламъците обаче преграждаха пътя към него.

„Той не помръдва. Лицето му е потънало в кръв. Вероятно е мъртъв. Пълен глупак ще бъде, ако...“

Преди още да е разбрал какво прави, Фернандо бързо заобиколи караваната отляво, насочвайки се към страната на спалнята. Когато Дейл стягаше караваната, отзад, в стената на спалнята, бе открил дупка и беше я закрил с парче брезент. Сега мексиканецът спря пред нея и бързо дръпна брезента от мястото му. Бесните пориви на вятъра моментално го изтръгнаха от ръцете му и той потъна в нощта. Прогизнал до кости, Фернандо се намъкна в тясната дупка. Промушвайки се странично, охлузвайки корема и гърба си, успя да се вмъкне в стаята.

Срещу него блъвна гъст дим и го задави, но въпреки това бутна леглото и заобиколи. Цялата вътрешност бе изпълнена с танцуваща светлина, нахлуваща откъм вратата. Той усети горещината още преди да се доближи и малко остана да се върне, като видя нахлуващите в кухнята пламъци. „Исусе Христе и ти, пресвета Богородице, помагайте!“, помоли се той наум и се хвърли напред. Усещайки как нарасналата за миг непоносима жегата пърли косата му, Фернандо сграбчи Дейл за краката и отчаяно го задърпа към спалнята. Успя да го прехвърли през остатъците от счупената маса, блъсна се в кухненския плот и изгуби равновесие. Падайки назад, но без да изпуска краката на

Дейл, той се просна в сянката на спалнята и макар че жегата бе започнала да набира мощ и тук, стори му се, че никога през живота си не бе изпитвал такава приятна хладина. Бързо довлече Дейл до дупката, извъртя го и го подпря на стената. После с бясно биещо сърце надникна навън. Дъждът се лееше като из ведро и вятърът пищеше неистово. Той се измъкна навън, извърна се и за миг се дръпна назад, като видя, че огънят навлиза вече и в спалнята.

Протегна ръце навътре, сграбчи Дейл за раменете и дръпна. Главата се показа през дупката. Виждайки как пламъците се втурват лакомо към леглото, Фернандо задърпа по-силно. Вятърът напълни устата му, проникна в дробовите му, задуши го. По-силно, каза си той. Обаче тялото на Дейл се бе заклешило: джобовите на якето му бяха до такава степен издути, че се бяха закачили и не можеха да минат. Фернандо го бутна обратно. Без да има време да му свали якето, придърпа краищата му навън и отново го задърпа към себе си, усещайки с облекчение липсата на съпротива. Гръдният кош на Дейл вече бе навън. После коремът. Бедрата. С последно яко дръпване Фернандо падна по гръб, усещайки как Дейл се просва тежко до него под силните струи на дъжда и поривите на вятъра.

Нямаше обаче време за почивка. Пламъците вече бяха стигнали до дупката и езиците им посягаха към краката на Дейл. Фернандо бързо го дръпна малко по-нататък, изправи го с мъка на крака, праметна го през рамо и превит одве под тежестта му, се отправи, преплитайки крака, към другата каравана. Влезе с трясък вътре, ритна вратата зад себе си, положи американеца на пода и надигайки се в тъмното, заопипва за свещ. Намери една и я запали. Това, което видя на трепкащата светлинка, го накара да изпъшка съчувствено. Лицето на Дейл бе неузнаваемо от синини, отоци и кръв. Дори стихийният дъжд не бе успял да я отмие. От носа му продължаваше да тече кръв. Фернандо потрепера, но не от кръвта или от мокрите си дрехи, а от възмущение, защото моментално разбра очевидното — от труповете кръв не тече.

— Божичко, ама ти си жив!

2.

Събуди го болката. Срита го, замачка го, задъвка го с безмилостни зъби. Цялото му лице гореше от нея, туптеше като огромен цирей, готов всеки момент да се спуска. Главата също. И коремът... о, боже, коремът му! И ребрата от дясната страна го боляха така, че...

Колкото повече нервните му окончания се връщаха към живота, толкова повече нарастваше болката. Подутите му клепачи се разлепиха с усилие и изранените места около тях пламнаха от болка. Всред околните сенки той видя треперлива светлинка. После видя и пожара. Явно лежеше в караваната. Пламъците вече посягаха към него. Сиена. Къде беше... Пъшкайки, той се заизвива като червей, за да избяга от пламъците. Нечии ръце го сграбчиха и го спряха — хората на Беласар. Пред него се появи някакво лице... Беласар се готвеше отново да го удари. Той се заблъска по-силно да се освободи и от това цялото му тяло се загърчи от болка.

Някакъв глас, идващ като че ли от много далеч, промълви нещо неразбираемо.

Той отново се заблъска.

— Стой мирно — каза гласът.

На испански.

— Няма страшно — продължи гласът.

Малоун отвори очи още малко и замъгленият му поглед постепенно докара на фокус брадясало лице, набраздено от бръчици и потъмняло от годините работа на слънце.

— Няма вече страшно — повтори Фернандо.

Някакво движение, доловено с периферното зрение, накара Малоун да се стегне, но видя, че това е жената на Фернандо, посягаща към челото му с влажна кърпа. Друго движение привлече вниманието му към ъгъла, където се бяха сгушили уплашено децата му.

Тъй като имаше проблеми с поемането на въздух през носа, той отвори уста, челюстта му изкрещя от болка, но когато гърдите му се

разшириха от поетия дълбоко въздух, болката в ребрата отдясно едва не го накара да припадне отново.

Навън вятърът продължаваше да пищи неистово. Дъждът плющеше по прозорците.

— Сиена — успя да пропъшка той. — Къде...

Фернандо вдигна вежди озадачено, сякаш Малоун бе започнал да говори глупости.

Което си е точно така, сети се Чейс. Бе проговорил не само на английски, но и бе казал Сиена — име, което Фернандо не бе чувал никога преди. Той я познаваше като Беатрис.

— Беатрис — каза Малоун. — *Donde esta? Que pasa?*^[1]

Фернандо и Бонита разтревожено се спогледаха.

— *Que pasa?* — повтори той настоятелно.

Фернандо въздъхна и му разказа какво се бе случило.

Малоун затвори очи, защото душевната болка се оказа по-силна от онази, на която бе подложено изстрадалото му тяло. Представи си на какъв тормоз е била подложена, докато са се разправяли с нея тук и са я качвали в колата. А в момента тормозът сигурно бе двойно по-голям и кой знае какъв ад подготвяше Беласар за нея.

Ако е още жива.

Преди колко време са я отвели със себе си? Опитвайки се да избистри мислите си, Чейс погледна часовника и видя, че е почти 22,30. Хората на Беласар бяха пристигнали на здрачаване — около 20,45. Нямаше представа колко време са останали тук, след като са го проснали в несвяст, но все си мислеше, че едва ли е било дълго. Това означаваше, че имат преднина от около деветдесет минути.

„Сега са вече сигурно на границата — помисли си той с болка. — Не, бъркам.“ Плющиящият в прозореца дъжд го наведе на мисълта, че бурята сигурно ги е забавила. Дори може би се е наложило да се подслонят някъде в Санта Клара. Имаше известен шанс.

— Помогни ми да стана — каза той на Фернандо.

— Не. Не трябва да се движиш.

— Моля те! — Малоун направи гримаса от болка. — Помогни ми да стана.

— Но...

Опитвайки се да не обръща внимание на болката, Чейс успя да седне. Веднага му се доповръща, като се опита да събере сила,

необходима да се изправи на крака.

— Loco!^[2]

Фернандо му помогна, задържайки го с усилие, когато залитна.

Малоун с треперещи ръце заопипва джобовите на якето си.

— Помогни ми да отворя тези джобове.

Мексиканецът се подчини и изписаното на лицето му любопитство бе заменено от израз на крайно смайване, като видя пачката песос, която Малоун измъкна оттам.

— Половината от това е твое — каза Чейс.

— Какво?

— Ще трябва да задържа другата половина, ако ми трябва нещо в Юма. Ако не беше така... — Олюлявайки се, Малоун изчака пристъпът на замайване да премине. — Твоят дял тук е около четири хиляди долара.

Жената на Фернандо ахна.

Чейс непохватно бръкна в джобовите на дънките си и извади ключовете от експлоръра.

— Ти беше добър приятел. Благодаря ти.

Гласът на Фернандо потрепера от емоции:

— De nada.^[3]

— Може ли да направиш още едно нещо за мен?

Фернандо го гледаше очаквателно.

— Помогни ми да стигна до колата.

[1] Donde esta? Que pasa? — Къде е? Какво става? (исп.) — Б.пр.

↑

[2] Loco! — Безумец! (исп.). — Б.пр. ↑

[3] De nada. — Няма за какво (исп.). — Б.пр. ↑

3.

В тона на Малоун и в погледа му имаше нещо, което накара Фернандо да се подчини, без да спори. Кимвайки, той се приближи откъм лявата му страна и внимавайки да не докосва болната дясна страна, го обгърна през кръста.

Когато Чейс отвори вратата, втурналият се навътре дъжд и вятърът ги блъснаха обратно. Той се стегна и пристъпи навън в развилнялата се тъма, подкрепян от Фернандо. Измокрени и бездруго до кости, двамата залитаха към изтърбушената каравана. Въпреки бурята, няколко пламъчета се бореха с вятъра и дъжда, осветявайки с колеблива светлина паркирания отпред експлорър.

„Дано пожарът не го е засегнал“, каза си с лудо биещо сърце Малоун. Въпреки студения дъжд, се бе изпотил. Вятърът носеше към тях мирис на дим. В светлината на една от светкавиците успя за миг да зърне експлоръра. Боята му се бе обелила от жегата и висеше на парцали. Той се приближи и опипа прозорците — бяха здрави.

— Фернандо, гумите — едва успя да каже Чейс, докато вятърът се мъчеше да натъпче думите обратно в устата му. — Здрави ли са?

— Да.

— Помогни ми да вляза вътре.

Мексиканецът го настани внимателно зад волана. От това усилие болката в ребрата рязко нарасна и за няколко секунди на Малоун му причерня пред очите. С треперещи пръсти той се опита да намери отвора на контакта.

— Сигурен ли си, че можеш да караш? — попита го Фернандо.

— Трябва.

— Ще се моля за теб.

— Ще имам нужда от това.

Чейс завъртя ключа. За миг се изплаши да не би в електрическата система да е влязла вода, но само след едно завъртане двигателят запали. Той включи фаровете, чиято светлина едва успяваше да пробие пелената дъжд. Когато задейства и чистачките, видя как Фернандо

тича в тъмнината към тяхната каравана. Натисна газта и колата, хвърляйки зад себе си мокър пясък, се понесе към Санта Клара.

Силата на вятъра надигаше вълни, по-големи от обичайните, и с все сила ги запокитваше по брега, заливайки целия плаж. Малоун насочи колата към скритите в мрака дюни и се принуди да намали скоростта, което пък го ядоса.

„Не забравяй — напомни си той, — че Беласар също е минал през всичко това. Трябвало е да се справя със същите проблеми. Не губя кой знае колко време.“

Тъй или иначе, те бяха с деветдесет минути преднина, а бурята не се беше развирила още така, както сега.

Не се съмняваше нито за миг, че Беласар се е отправил към най-близкото по-голямо летище, което се намираше в Юма. Единственият начин да пристигне толкова бързо (той сигурно се е намирал в имението си във Франция, когато са му казали къде са) бе да го стори с реактивен самолет.

„Обаче в тази буря той е заникъде — каза си Малоун. — Никой няма да му позволи да излети. Преднината му от деветдесет минути не означава нищо, след като няма да може да излети.“

От мрака пред него внезапно изникна изровен канал, в който се пенеше вода. Нямахме време за спирачки — експлорърът се хвърли надолу, после рязко вирна муцуна по отсрещния бряг, разплисквайки водата като ветрило не само встрани, но и по предното стъкло. Карайки, без да вижда, Чейс не можа да разбере откъде се е появил този канал. Бе минавал много пъти оттук, но никога не се бе натъквал на него. После си спомни, че бе минавал много пъти през широки, полегати и плиткни седловини. „Значи това са били коритата на пресъхнали потоци — каза си той. — Щом завали силен дъжд, водата от хълмовете вдясно се събира в тези седловини и по тях се влива в морето.“

Водата се оттече от предното стъкло. Силните пориви на вятъра разтърсваха колата. Фаровете осветиха още един канал, този път поширок. Още докато кракът му рефлексивно натискаше спирачката, разбра, че това е грешка. Блокиралите колела щяха да се плъзнат по мокрия пясък и колата нямаше да може да спре навреме. Ще се плъосне в мътната вода и няма да може да излезе. А трябваше да даде газ, да използва набраната инерция, за да мине от другата страна.

Дръпна крак от спирачката като опарен и го премести върху газта. Усети как колата за миг се плъзна, после отново започна да набира скорост. Предницата се заби във водата, зъбите му изтракаха от удара и той ги стисна. От двете страни на колата се надигнаха огромни ветрила като криле и тя като че ли полетя на тях, тежко удряйки се в отсрещния бряг и поемайки нагоре по него.

Задницата обаче потъна. Макар че и четирите колела захапах стръвно пясъка, с всеки изминат миг задните губеха сцепление, защото течението ги подкопаваше. Малоун натисна газта още по-здраво, предните колела издърпаха колата още малко напред, но недостатъчно, за да измъкнат задницата от водата. Миг след това усети дори движение назад по посока на течението. „Божичко, ще ме дръпне вътре“, изплака наум Чейс.

Всичко се разви много бързо. Експлорърът изведнъж бе дръпнат в бясно пенещата се вода и Малоун дори не можа да слезе. Стиснал волана, той се опита да насочи колата към брега, но кормилото се въртеше в ръцете му без никакво усилие: господар на положението бе клокоещото мътно течение. Водата мигновено наводни двигателя, елсистемата даде някъде на късо и фаровете изгаснаха. Чейс усещаше силата на водата под себе си. След това експлорърът изведнъж бе завъртян перпендикулярно на течението и се заклеши в двата бряга, превръщайки се внезапно в запушалка. Водата клокочеше около нея, надигайки се над прозореца откъм лявата страна и прехвърляйки покрива. През стъклото започна да се процежда вода. „Ще се удавя като нищо“, мина му през ума.

Той се премести на дясната седалка и натисна копчето за стъклото, забравяйки за миг, че елсистемата не работи и стъклото няма да помръдне. Водата навлизаше отвсякъде. Дръпна ключалката на дясната врата и натисна с рамо, примижавайки от болка.

Нищо не се случи.

Той блъсна още по-силно.

Вратата се отвори едва-едва.

Заблъска я с удвоена енергия. В същия миг водата, прехвърляща се през покрива, я отвори докрай, дръпвайки и него навън. Едва има време да поеме въздух, когато водата го погълна. Течението го заподмята на всички страни и той загуби ориентация: не можеше да познае къде е — нагоре или надолу. Опита се да плува, но разбра, че е

невъзможно. Тъкмо щеше да нагълта вода, когато усети, че течението го блъсва в брега. Тук каналът завиваше леко и Малоун бе запрятен към отсрещния склон, където подаде глава над водата, пое трескаво въздух и заби пръсти в пясъка, борейки се с течението, което го задърпа обратно към средата. Една от вълните обаче го тласна към брега и с нейна помощ Чейс изпълзя от водата на четири крака.

Опита се да стане, но не можа: краката не искаха да го слушат. Замаян, остана на колене. Загълта въздуха на едри глътки и изохка. Болката в ребрата му напомни за себе си.

Санта Клара бе твърде далече, за да стигне до нея пеш в тази буря. Бясно пенещият се поток нямаше да му позволи да се върне за помощ при Фернандо. Най-вероятно щеше да получи хипотермия и да умре тук.

Това нямаше значение. Какво щеше да стане с него не бе никак важно. Важното бе да се добере до Сиена, а при създалото се положение нямаше да може да го стори.

Някъде нататък по плажа проблесна светлина. Кола.

Помощ, помисли си той.

Въодушевен, не усети как успя да се изправи на крака.

Насам идваше някой и можеше да му помогне.

Присвивайки очи от ярката светлина, Чейс размахна ръце. Една тревожна мисъл го накара да замаха още по-енергично. „Боже господи, кара много бързо, няма да успее да види потока и няма да може да спре. Ще се плъосне във водата и ще свърши като мен. Спри!“ — извика той наум. Фаровете обаче се носеха главоломно напред.

Внезапно му хрумна друга мисъл, от която едва не му стана лошо. Някой не караше по плажа с такава скорост в такова време, освен ако...

„Това е полиция. Някой е видял пожара. И сега идват да проверят какво става. А може и да е някой приятел на Рамирес, чудейки се къде ли е.“

Заливан от потоците дъжд, Малоун трескаво се огледа къде може да се скрие, но единственото място, предлагащо що-годе някакво прикритие, бе дюната вдясно. Краката му бяха изтръпнали от студ и не можеше да ги мръдне. Фаровете се носеха към него и с последно мъчително усилие той успя да се откъсне от земята, заобиколи зад дюната и падна там.

Повече не можа да мръдне.

Обаче оттук виждаше много добре — фаровете осветиха мътните въртопи вода пред тях и скоростта им сякаш намаля. Дали шофьорът бе видял потока навреме?

Или мен, запита се Малоун.

Колата спря точно преди да цопне в потока. Оттук не можеше да се разбере дали е полицейска или не. Той напрегна зрение, чакайки да види какво ще направи човекът в нея.

Навън обаче излязоха двама души.

Запалиха фенерчета и лъчите им се насочиха към дюната.

„Мамка му! — изруга Чейс. — Ами ако работят за Беласар? Ако ги е изпратил да видят дали наистина съм мъртъв?“

Забравил болката, той се изправи и залитайки, изтича зад съседната дюна.

Светлините от фенерчетата обаче го последваха. Поспряха се при първата дюна, намериха следите му и просто ги последваха към втората.

Стигнал предела на силите си, Малоун не можеше да направи нищо друго, освен да пълзи. Ръцете и краката му сякаш не бяха негови и повече не можа да ги помръдне.

Двата светли кръга се заковаха на него и той примигна на ярката светлина, чакайки примирено куршума, който щеше да му пръсне мозъка.

— Исусе Христе, какво е станало с теб? — долетя до него познат глас.

Малоун впери поглед в едрия мъж зад една от светлините, мъчейки се да го разпознае.

— Божичко, Чейс — разтревожено възкликна Джеб, спускайки се към него да му помогне да се изправи, — трябва да те закараме в болница.

4.

— Не! Никаква болница.

— Какво? Не те чувам.

Без да смее да надуе скоростта докрай по бурния плаж, Джеб се осмели за миг да хвърли поглед към Малоун, който беше почти легнал на задната седалка.

— Летището — промърмори той едва-едва. — Летището в Юма.

— Бълнува горкият — обади се мъжът до Джеб.

— Пази си силите — каза приятелят му.

— Летището в Юма — настоя Чейс малко по-силно. — Беласар е там и Сиена е с него.

— *Какво?*

Малоун се опита да му обясни за Рамирес, но Джеб се сети за какво става въпрос и го прекъсна:

— Разбрахме за него. Сутринта той Рамирес е използвал един от компютрите на мексиканската емиграционна служба, за да види какво може да научи за семейство Дейл и Беатрис Пери. Дейл Пери беше наш човек.

— Аз взех портфейла му.

— Сетихме се. Половин час след като името му се появи на компютъра, аз вече бях на един от самолетите на Управлението, за да говоря с онзи емиграционен служител от мексиканската граница, чийто компютър Рамирес бе използвал.

— Обаче Беласар пристигна преди теб — успя да промърмори Малоун.

— *Как?* Дейл Пери беше *наш* човек, а не негов. Беласар няма откъде да знае за него.

— Освен ако някой от Управлението не работи за него. — Чейс изрече думите с усилие. — Откъде би могъл Беласар да научи, че сме в онази конспиративна квартира във Вирджиния?

Оглушителният трясък от гръмотевицата навън бе последван от тежко настанила се в колата тишина.

— По дяволите! — каза Джеб.

Малоун се сгуши на задната седалка и затрепера още по-силно.

— Трябва да свалиш тези мокри дрехи.

Набитият другар на Джеб се промъкна на задната седалка и отвори пътна чанта, хвърлена на пода. После измъкна от нея риза и дънки.

— Тъй и тъй ще ми носиш гащите — ухили се той, — ами да вземем да се запознаем. Казвам се Дилън.

— Надул съм парното докрай — обади се Джеб отпред. — Ще те стоплим, Чейс.

Времето беше ужасно лошо и колкото и бързо да караше Джеб, отне им четири часа — два пъти повече от нормалното — да стигнат до границата. Дилън се опита да се обади по клетъчния си телефон на летището в Юма и да каже на властите да не дават разрешение за излитане на Беласар, но лошото време отново му попречи.

Когато минаха отвъд границата, времето се пооправи, но пак отне цял час, докато стигнат до Юма. Клетъчният телефон най-сетне проработи.

Малоун, който ту се унасяше в трескав сън, ту се сепваше ужасен, питайки се къде се намира, го чу да говори напрегнато с някого в Юма. С усилие се опита да избистри съзнанието си и да схване какво му казват от другата страна.

— Стигнахме!

Джеб влетя в скромното по размери летище и поднасяйки колата, рязко спря пред едноетажната сграда. На паркинга имаше няколко полицейски коли с бавно въртящи се светлини на покрива. Всички стояха и чакаха. Джеб изхвъркна от колата и се втурна към групичката униформени пред входа. Малоун се опита да го последва, но още преди да направи и крачка, видя мрачния поглед, с който Джеб се обърна към него.

— Съжалявам, Чейс. Щеше ми се да... Самолетът на Беласар е излетял преди четиридесет и пет минути.

Малоун се тръшна обратно на седалката като убит.

5.

— Ребрата ви са здраво натъртени, но не са счупени — каза докторът. Стъклата се тресяха от излитащите и кацащи самолети във военновъздушната база на морската пехота край Юма. — Носът ви обаче е счупен. И имате сътресение на мозъка.

— Това сътресение опасно ли е за живота ми?

Високият и слаб лекар — капитан, вдигна поглед над очилата си.

— Не и ако известно време я карате по-спокойно.

— Искате да каже да си починеш и да не мислиш за нищо — обади се Джеб.

— *Знам* какво искам да каже.

— Да, но това, което ти не искаш да кажеш — продължи Джеб нападателно, — е, че ще хукнеш подир Беласар. Ние ще се погрижим за това. Ти изобщо не си във форма.

— Как?

— Не те...

— Как имате намерение да се погрижите за Беласар? Кажете ми как ще върнете Сиена обратно тук?

Джеб отклони смутено поглед встрани.

Докторът погледна единия, после другия.

— Моля да ме извините, господа, но не мисля, че това ме касае.

Вратата се затвори зад гърба му.

— Знаеш ли накъде е тръгнал Беласар?

— На юг през мексиканското въздушно пространство.

— А после?

— Докато алармираме мексиканските власти, той вече бе във от обхвата на радара им.

Болкоуспокояващите, с които го бе натъпкал лекарят, не пречеха главата да го цепи от болка.

— Вероятно е прелетял над Баха Калифорния и е поел над Тихия океан.

— Така мислим и ние.

— Може да е поел накъдето си иска.

— Обърнахме се към Канада и централноамериканските държави да ни се обаждат, ако засекат неидентифициран граждански самолет.

Малоун разтърка чело.

— Не можем да приемем, че ще се върне в имението си във Франция. Най-много, за което можем да се надяваме, е, че каквото и да е намислил да стори със Сиена, Беласар няма да го направи в самолета, а ще изчака, докато слезат някъде. Това поне ни дава още малко време.

— За да направим какво? Човек с такава власт... Съжалявам, Чейс.

— Няма да се откажа! Кажете ми всичко, което си научил за Беласар, откакто избягахме. Може да има нещо, което да ни помогне.

— Оня оръжеен търговец, дето Беласар смяташе да му продаде оръжието...

— Тарик Ахмед.

Джеб кимна.

— Дочул отнякъде, че жената на Беласар избягала с друг мъж. Но не знае, че и Управлението има пръст в тази работа. Беласар се мъчи да не му даде възможност да го разбере, но самият факт, че Сиена е избягала, застрашава преговорите между тях. Ахмед е от онзи тип мъже, които смятат, че щом не можеш да се оправяш със собствената си жена, значи не можеш да се оправяш вече и с бизнеса си. Беласар вероятно ще я остави жива, за да я покаже на Ахмед и по този начин да му даде да разбере, че отново е господар на положението.

— Може би.

— Нещо в погледа ти не ми харесва. Казвай какво има.

— Беласар може да поиска да покаже какъв мъж е, като покани Ахмед да гледа как я убива.

Още един излитащ самолет разтърси прозорците.

— Това е именно едно от онези откачени неща, които са в стила му — каза Джеб. — Да я убие пред очите на Ахмед. Това ще разреши доста от проблемите му. Не само ще поднови преговорите с нова сила, но и ще подплаши всеки, който се изкуши да го подцени.

— Ако твоите хора наблюдават плътно Ахмед...

— ...той може да ни заведе при Беласар — довърши вместо него
Джеб.

— И Сиена.

Джеб измъкна клетъчния си телефон.

6.

Мощните двигатели на гълфстрийма мъркаха равномерно и успокояващо, но Сиена не им обръщаше внимание и потънала в мислите си, едва поглеждаше към пенливите вълни на океана под тях. Мина ѝ през ума, че трябва да ги гледа. Щеше да ѝ е за последно. Но това не я интересуваше. Вперила поглед в гърба на седалката отпред, не можеше да забрави онова, което Дерек бе сторил на Чейс. Пред очите ѝ бе проснатото му на пода тяло и пламъците, пълзящи към него. Той бе мъртъв. Повече нищо нямаше значение.

Някой застана до нея на пътеката. Когато се извърна да погледне кой е, очите ѝ се спряха на по-намусеното от всякога лице на Потър.

— Тоя номер с чувалите в самолета — каза той. — Страхотен беше. С удоволствие ще гледам какво ще стане с теб.

Тя извърна поглед и отново го впери мрачно в гърба на предната седалка. Само след миг присъствието на Потър избледня, за да бъде заместено от друго, далеч по-заstraшително. Нямаше нужда да поглежда кой сядат до нея.

— Какво им каза? — попита я Дерек.

— Всичко.

— Кое то значи нищо, тъй като не знаеш нищо важно. Не си присъствала на нито една среща. И никога не съм дрънкар в леглото. Нямаш никаква представа за работата ми.

— Значи няма от какво да се страхуваш.

— Толкова дълго живя с мен и пак не можа да научиш най-основното нещо за мен. — Дерек я хвана за брадичката и извъртя лицето ѝ към себе си. — Аз не се страхувам от нищо.

— Не съм живяла с теб, Дерек.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти на никого не даваш да живее с теб. Аз просто живеех в една сграда с теб. Нищо повече.

— Защо ме предаде?

— А ти какво очакваше? Да чакам да ме убиеш ли? Значи ти можеш да планираш убийството ми, а когато аз хукам да бягам,

смяташ това за непростимо, така ли? Арогантен... Но дори и да нямаше намерение да ме убиваш, пак щях да те оставя. За първи път в живота си срещнах мъж, който да държи на мен повече, отколкото на себе си.

— Аз ти дадох най-доброто.

— И се държеше с мен като с вещь от колекцията ти.

— Все пак е по-добре, отколкото да умреш.

7.

— Добре! — Джеб натисна бутона за прекъсване на връзката и се обърна към Дилън, за да му предаде току-що проведения разговор.

Малоун се появи от другата стая — складовото помещение, което бяха наели със Сиена. Джеб спря да обяснява на Дилън и се обърна към него, засенчвайки очи от блесналото право насреща утринно слънце.

— Какво, по дяволите, правим тук?

— Трябваше да взема този куфар.

— Какво толкова има в него? Вече ти дадохме дрехи.

Малоун го отвори.

Джеб впери смаян поглед в парите.

8.

— Не, *ти* ще дойдеш при мен — каза Ахмед в осигурения против подслушване телефон. Навън движението по претъпканите истанбулски улици бе стигнало своя връх. — Не виждам защо трябва аз да ти клякам. В края на краищата ти си този, чиито работи не са в ред. И е твое задължение да върнеш доверието ми в теб.

— Обаче ти нямаш необходимото оборудване — дойде гласът на Беласар от също такъв телефон на борда на самолета му. Бе заредил машината на едно частно летище в Ел Салвадор, принадлежащо на негов клиент. Когато научи къде се крият Малоун и Сиена, бе точно там, на път за Маями. — Хората ми не могат да гарантират безопасна демонстрация, ако тя не бъде проведена в камера номер четири тук.

— Ако оръжието ти е толкова чувствително, то също не ме изпълва с особено доверие към теб.

— Гарантирам ти, че когато свършим, доверието ти към мен твърдо ще се възвърне.

— Доста трябва да се потрудиш, докато ме убедиш, че личните ти работи са отново в ред.

— Не и след утрешния следобед. Планирал съм много специална демонстрация. Повярвай ми, досега такова нещо не си виждал в живота си.

9.

Самолетът на Управлението набра крайцерската си скорост и Джеб излезе от кабината на пилотите.

— Току-що получихме информация, че Ахмед заповядал на пилота си утре да се готви за полет до Ница.

— Значи срещата ще се проведе в имението на Беласар — заключи Малоун. — Ще прехванем самолета на Беласар на летището в Ница и ще избавим Сиена от него.

— Не. Има голяма преднина. Няма да стигнем навреме.

— Но можеш да накараш френските власти да го сторят.

— На какво основание? Доколкото това засяга френските власти, той не е направил нищо лошо!

— Тогава, по дяволите, прати една оперативна група да отърве Сиена от него!

— Без разрешението на французите? На такова голямо летище? Телохранителите на Беласар няма просто да си хвърлят оръжието и да се предадат. Ще се завърже здрава престрелка. И има голяма опасност да пострадат невинни цивилни граждани.

— Боже господи, да не искаш да ми кажеш, че знаем къде и как ще я убие, но не можем да го предотвратим?

— Ако имах властта аз да вземам решенията, щях да го направя, но оня, дето ме дърпа назад, е Ластър.

— Тоя мръсен кучи...

— Хей, аз също го обичам колкото теб — прекъсна го Джеб, — но той е прав. Не можем да предизвикаме международен скандал заради нещо, което на пръв поглед прилича на най-обикновен семеен проблем.

Малоун трепереше от гняв, болка и изтощение.

— Кога за последен път си взе хаповете? — попита го Джеб.

— От тях ми се мае главата.

— Чудесно. Значи трябва да си починеш малко.

Двамата останаха така известно време, вперили погледи един в друг.

Чейс отвори уста да възрази, после я затвори и кимна мълчешком.

Глътна две хапчета и се опита да си внуши, че нещата не са чак толкова безнадеждни, колкото изглеждат на пръв поглед, че все ще измислят как да отърват Сиена, но не можеше да се отърве от ужасно неприятното чувство, че греши.

„Не е ли примирението първата фаза на скръбта? — запита се той. — Не се отказвай. Още е жива, нали?“

10.

Повече никой не ѝ проговори, нито пък погледна към нея. Държаха се така, сякаш я нямаше. „За тях — помисли си Сиена — аз съм вече труп.“

По време на полета, когато сервираха вечеря, на нея не ѝ предложиха нищо — още един пример за презрението, с което я третираха. Не че бе гладна. Смъртта на Чейс бе притъпила чувствата ѝ до такава степен, че изобщо не ѝ беше до ядене. Това обаче нямаше значение: ако искаше да умре от глад, щеше ѝ се поне сама да си го е избрала. Затова стана и докато всички около нея се хранеха, отиде до бокса в опасната част на самолета. Взе си бисквити и чаша чай и когато се върна на мястото си, никой не реагира. Все едно бе невидима като призрак. Испита неудържимо желание да запрати димящата течност в лицето на Дерек и чак тогава си даде сметка, че отчаянието се е отдръпнало и на негово място е дошла яростта.

Тогава си каза, че трябва да оцелее. За да си го върне. Как щеше да стане това — нямаше никаква представа. Но трябваше да мисли агресивно. Защото да оцелее не бе достатъчно. Трябваше и да накара Дерек да си плати.

Оставила се да бъде обсебена от тази мотивация, тя се насили да вземе една бисквита. Емоциите ѝ бяха в такъв хаос, че от самата мисъл за ядене ѝ се повдигна. Но събра сили, отхапа, задъвка машинално, после преглътна с усилие.

След това отхапа още веднъж и още веднъж.

Продължаваха да не ѝ обръщат никакво внимание. Вперила поглед във врата на Дерек, тя си помисли с внезапно надигнала се злоба: „Хей, ти! Копеле гадно! Аз не съм ти някаква вещ! Не можеш просто да ме закачиш на стената!“ С яд си спомни стаята на Дерек, където бе видяла портретите на другите му жени.

И снимката на сестра му, на която тя толкова приличаше.

И дрехите на манекена, и обувките, акуратно сложени под него, и...

И урната.

„Нищо подобно нямаше да се случи, ако не приличах толкова на сестра му.“

Сестрата на Дерек, разбра тя с внезапно обхванал я хлад, бе единственият шанс, с който разполагаше.

11.

— Извинявай, Чейс, ама трябва да те събудя.

Клепачите на Малоун сякаш бяха налети с олово. Джеб бавно влезе във фокус.

— Хайде същото упражнение. Колко пръста виждаш?

— Три.

— Да виждаш двойно?

— Не.

— Да ти се повдига?

— Не. — Малоун понечи да разтърка лице, но рязко отдръпна ръка, когато болката го парна безмилостно. Насочи поглед към тъмнината отвъд илюминатора. — Къде сме?

— Над Атлантика. Спомняш ли си, като заредихме на „Дълес“?

Чейс помисли малко.

— Да.

— Мисля, че вече не е нужно да се притесняваме за сътресението ти.

— Накъде летим?

— Към Южна Франция.

— Ластър не се ли възпротиви?

— Той не знае.

Изненадата на Малоун нарасна, когато видя партньора на Джеб — Дилън, да разговаря с петима едри мъжаги, насядали по предните седалки.

— Кои, по...

— На път от Юма проведох няколко разговора. Това са момчета, с които работя от време на време. Когато се качиха на борда от „Дълес“, ти вече беше заспал.

— Но нали казваш, че Ластър не е одобрил операцията?

— Не е. Това не е официална операция. Ти ги наемаш, плащайки им с онова, което е в куфара ти.

— Несъгласуваната с началството операция може да ти струва работата. Защо сам си слагаш главата в торбата?

— Защото ти ми спаси живота в Панама.

— Ти вече се разплати за това.

— Не. Ако не бях аз, сега нямаше да си в тая бъркотия.

— Ако не беше ти, нямаше да срещна Сиена.

— Тогава дай да видим как ще си я върнем — каза Джеб. — Това е последната информация, която имаме.

Малоун озадачено погледна папката, която Джеб му подаде. Отваряйки я, в нея той намери снимка двадесет и пет на петнадесет сантиметра.

— Снимка на Сие... — Думите замряха на устните му, когато с внезапно обхванато от студ сърце разбра, че греша.

На снимката се виждаше пищна тъмнокоса жена с чаша шампанско в ръка, седнала заедно с Беласар на някаква веранда, гледаща към живописен плаж.

— Направена е преди три месеца в Пуерто Ваярта — каза Джеб. — Около Беласар се навъртали доста телохранители, така че нашето момче трябвало да снима отдалеч. Заради неудачния ракурс и далечината човек наистина може да си помисли, че е Сиена. Но не е. Това е дъщерята на един френски индустриалец, произвеждащ някои от оръжията, които Беласар продава. Беласар се запознал с нея на някакъв коктейл, който баща ѝ дал преди около шест месеца в Париж.

— Значи горе-долу по времето, когато Беласар е започнал да отритва Сиена. Разбира се. Намерил ѝ е заместничка. — Чейс вдигна снимката по-близо до очите си. — Ако си пусне косата малко по-дълга и си постесни брадичката посредством пластична операция, съвсем ще заприлича на Сиена.

— И на сестрата на Беласар. Преди Сиена да ни каже, няхаме никаква представа, че сестра му заема такова важно място в живота му — каза Джеб и му посочи следващата снимка.

Усещайки как кожата му настръхва, Малоун започна да я разглежда. Пищната тъмнокоса жена не беше Сиена и въпреки това имаше същата фигура и същите черти на лицето, същия пламтящ поглед. Ако бяха на тъмно, двете спокойно можеха да бъдат объркани една с друга.

— Любовната връзка между Беласар и сестра му е започнала, когато той е бил на четиринадесет години, а тя — с една година по-малка — равнодушно произнесе Джеб.

— Какво?

— По всичко личи, че сестра му — казвала се е Кристина — е била буйна и импулсивна натура. Навсякъде са ходили заедно. Правили са всичко заедно.

— Но щом работата е била толкова открита, родителите им сигурно са забелязали. Не са ли им забранявали?

— Не са успели да им забранят.

Малоун го гледаше недоумяващо.

— Родителите загинали в пожар, разrazil се в лятната им вила в Швейцария... — Джеб направи многозначителна пауза, после продължи: — ...в същата година, в която Беласар и сестра му започнали любовната си връзка.

— Ааах, мамка му! — промърмори Чейс, прозрял намека.

— И следващите три години Беласар и Кристина ги превърнали в един безкраен празник. Рим, Лондон, Рио. А през това време бизнесът бил управляван от попечители. Когато обаче Беласар навършил осемнадесет, двамата със сестра му поели нещата в свои ръце. Вкусовите им били толкова скъпи, че се наложило да управляват още по-безскрупулно, отколкото попечителите. Тринадесет години по-късно обаче празниците свършили.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато Кристина навършила тридесет години, паднала от балкона на един хотел в Рим и се убила. И май Беласар не ѝ е бил достатъчен. Имала е връзки кажи-речи с всеки изпречил се пред погледа ѝ мъж. Една нощ в Рим Беласар нахлул в стаята ѝ, заварил я с жена и не могъл да се сдържи. Скарали се жестоко. И всичко свършило с падането от балкона.

— Убил е собствената си сестра? — В гърлото на Чейс се надигна горчилка. — Но според това тук, срещу него не са били повдигнати никакви обвинения.

— Единствен свидетел била жената, с която я заварил Беласар. И той я подкупил. Версията била, че Кристина употребявала наркотици, което било вярно, и че без да иска, се наклонила през перилата на балкона и паднала долу. Три месеца по-късно свидетелката била сгазена от кола, чийто шофьор избягал. И този път свидетели нямало.

— И оттогава той непрекъснато търси жена, която да замести сестра му.

12.

Знаеше, че трябва да поспи малко и да не позволява на умората да замъгли мисълта ѝ. Нещо повече дори — планът ѝ зависеше от това Дерек да разбере, че е спала.

Отначало, килнала глава встрани и затворила очи, Сиена се преструваше на заспала. През главата ѝ минаваха най-отчаяни планове, прекъсвани от време на време от пристъпи на завладяващ съзнанието ѝ страх, които тя с усилие потискаше. Единствената емоция, която трябваше да управлява действията ѝ, трябваше да бъде само гневът. За да се избави от мрачните мисли, тя се концентрира в равномерното бучене на двигателите и малко по малко тъмнината зад очите ѝ започна да се сгъстява, унасяйки я.

Нечия ръка грубо я разтърси.

— А?...

— Събуди се — разтърси я повторно Потър.

Замаяна, тя премигна, мъчейки се да адаптира зрението си към острата луминесцентна светлина в салона. Зад илюминаторите вече цареше мрак.

— Отивай в тоалетната.

— Какво?

— Всеки момент ще кацнем — каза Потър. — Отивай в тоалетната и стой там, докато не ти кажа да излезеш.

Самолетът наистина се снишаваше — Сиена забеляза светлинките долу и дори успя да разпознае ярката огърлица на известния булевард „Promenade des Anglais“ покрай пристанището на Ница.

— По дяволите, прави каквото ти казвам!

Потър с ядно движение разкопча колана ѝ и я вдигна толкова грубо, че зъбите ѝ изтракаха. После я повлече по пътеката и я натика в тоалетната, тряскайки вратата зад гърба ѝ. Сиена си спомни за времето, когато Дерек просто би убил Потър за такова държане към нея, но сега дори не си направи труда да погледне насам.

Чула двигателите да променят оборотите си, Сиена се хвана за стените на тясната кабинка и след малко усети лекото друсване — самолетът бе кацнал. Каквото и да бе намислил Дерек, щеше да го направи съвсем скоро. Горещо се помоли да не продължава да демонстрира презрението си, като не се доближава до нея, защото планът ѝ зависеше от това дали ще ѝ се удаде възможност да разговаря с него.

Ярката изкуствена светлина на тоалетната ѝ придаваше ужасен вид — всъщност тя точно така и се чувстваше. Синината, която ѝ бе направил Рамирес, бе отвратителна. „Ако някога наистина е трябвало да изглеждаш добре — каза си тя, — то това е сега.“ Едно от шкафчетата съдържаха основни неща от козметиката. Чула долитащите откъм салона гласове — вероятно емиграционните власти проверяваха самолета, — тя бързо се зае да си придаде представителен вид. С треперещи ръце напписа лицето си, измивайки петънцата от съсирена кръв по него. Положи всички усилия да си направи приемлива прическа, напудри синината на челюстта и се начерви, стискайки зъби от парещата болка в долната устна.

Вратата рязко се отвори и Потър сърдито я изгледа.

— Марш навън!

Тя не му даде възможност да повтори заповедта си. С твърда крачка мина край него и пое по пътеката, полагайки всички усилия да прикрие нервността си и да изглежда така, сякаш не бе изпаднала в немилост пред Дерек. Решителността ѝ обаче едва не се пропука, когато видя, че вън я чакат само двама телохранители, а Дерек никакъв не се виждаше.

Докато слизаше по стълбичката, тя не обърна никакво внимание на соления аромат на морето, макар че би трябвало да го стори: можеше да ѝ е за последно. Но отхвърли мисълта — нищо не биваше да я разсейва сега. Хеликоптерът вече загряваше. Испита неприятното чувство, че събитията се развиват с главоломна бързина. С по един телохранител от всяка страна, включително и отзад, Сиена бе насочена към вратата на очакващата ги машина, където — още един признак за безвъзвратната промяна — никой не ѝ помогна да се качи. Тя се покатери сама, надявайки се да срещне погледа на Дерек, но не успя. Все пак свари да заеме мястото до него преди някой от телохранителите.

За миг се уплаши да не би Дерек да стане и да отиде да седне на друго място, но телохранителите заеха останалите места, оставяйки само едно в дъното, където, по-сериозен и намръщен от всякога, седна Потър. Тя закопча колана. Вратите се затвориха и засилвайки тежестта в стомаха ѝ, хеликоптерът излетя.

С изключение на приглушения шум от двигателите, в кабината бе тихо.

— Сънувах странен сън — каза тя на Дерек, без да поглежда към него.

Той гледаше право пред себе си и не даде никакви признаци, че я е чул.

Сиена помълча, после продължи с несигурен глас, опитвайки се като че ли да си спомни:

— Сънувах как падам.

Никаква реакция.

Хеликоптерът се издигна в мрака и пое към хълмовете. Без да променя позата си, Сиена си наложи да си припомни всичко с максимална яснота. Заключената стая до спалнята на Дерек. Портретите на останалите му съпруги. Снимката на сестра му. Всички подробности по нея. Дневникът.

Сестрата на Дерек бе загинала на 10 юни.

А датата на един от вестниците в самолета беше 8 юни.

— Но не както се случва в кошмари, когато сънуваш как падаш — продължи тя. — Където навсякъде около теб е тъмно и не знаеш накъде падаш. Това, което сънувах, ставаше като че ли наистина.

Приглушеният шум от двигателите продължаваше да запълва тишината. Сърцето ѝ биеше толкова лудо в гърдите, та ѝ се струваше, че ще се пръсне. Повече от това не би посмяла да отиде. Ако Дерек не реагираше...

— И къде падаше?

Гласът му бе толкова тих, че мина цяла секунда, преди да разбере, че е проговорил и какво точно е казал.

— Към някаква улица. — Спомни си, че в смъртния акт на Кристина е записано точното време на смъртта ѝ — 3 часът сутринта. — Беше нощ. Виждах улично осветление, фарове на някаква кола, а някои прозорци светеха. Мокрият паваж се носеше стремглаво към

мен. Ударих се в него, в главата ми избухна някаква друга светлина и аз се събудих.

— Падала си значи — обади се Дерек.

— Болката от удара беше... — Тя замълча.

Тридесет секунди.

Минута.

Не успях, помисли си Сиена.

— А откъде падаше?

Тя не отговори.

— Това не го ли сънува? — попита я той.

— Някакви перила. — Отново замълча и пак разигра театъра със старанието да си припомни. И като че ли спомнила си изведнъж, изрече учудено: — На някакъв балкон.

Сега вече Дерек се обърна към нея и я изгледа изпитателно.

— Балкон, а?

— На някакъв хотел. — Тя потрепера и се извърна към него, вглеждайки се в очите му, мъчейки се да установи емоционален контакт. — Усещах как вътрешностите ми се надигат. Беше толкова реално...

— Балкон значи.

Някъде напред по курса на хеликоптера изгряха ярки светлини. Пилотът каза паролата си на посрещачите долу. Оттам му разрешиха да се приземи.

Машината започна да се спуска.

— Някой ме нарече Кристина.

Погледът на Дерек вече не се отделяше от нея.

— Някакъв мъж... Нищо не разбирам. Защо трябва да отговарям на някого, който ме нарича Кристина?

— Писна ми от тия глупости — заяви Дерек равнодушно.

— Какво искаш да кажеш?

— Кой ти каза за нея?

— Нищо не...

— ЦРУ?

— Познаваш ли някоя жена на име Кристина? — попита го Сиена.

— Има само един начин да прекратим тия глупости. Опиши ми балкона.

— Ама...

— Ако кошмарът ти е бил толкова ясен, сигурно си видяла ясно и откъде падаш. Нали точно това се опитваш да ми кажеш. Опиши балкона!

Сиена се поколеба. Тук вече трябваше да гадае и ако сбъркаше... Припомни си снимките, които бе видяла на стената в заключената стая. На една от тях се виждаше десетинагодишната Кристина, облегната на перило от ковано желязо, на фона на катедралата „Свети Петър“. Дано хотелът да е бил любим на семейството.

— Обширен балкон. Перилата бяха метални. Ковано желязо. Недалеч се виждаше катедралата „Свети Петър“.

Хеликоптерът се спускаше все по-ниско, светлините от имението на Дерек растяха в тъмнината, към тях се присъединиха още, осветявайки площадката за кацане.

— Ти си играеш някакви играчки с мен! — каза той.

— Играчки?

— Ако си мислиш, че няма да те убия само заради някакъв номер, който си...

— Номер? Не разби...

— Млък! Нито дума повече!

— После сънувах, че яздя пони.

— Какво?

— Че съм малка и яздя пони. Навсякъде се виждаха алпийски върхове. Обаче никога не съм ходила в Швейцария и никога не съм имала пони. Как изобщо съм разбрала, че това, което яздя, е пони? А аз дори го обичах. Божичко, да не би да губя разсъдъка си?

13.

— Още колко ни остава до Ница? — попита Малоун.

— Един час.

Чейс надникна през илюминатора на самолета на Управлението. Небето на изток посивяваше. Скоро щеше да съмне.

— Ще ни трябва оръжие и специално оборудване.

Джеб кимна.

— Още през февруари, когато се съгласи да работиш с нас, уредих да ни чакат, в случай че ни потриват.

— След като кацнем и заредим, едно от тия момчета ще трябва да отлети до Париж.

— Защо, какво има в Париж?

— Новата приятелка на Беласар и баща ѝ.

— Какво имаш предвид?

Малоун обясни.

Джеб повдигна вежди.

— В колко часа трябва да пристигне Ахмед? — попита Чейс.

— В два следобед.

— Значи имаме време.

— За какво?

Когато Малоун му каза, веждите на Джеб отскочиха още по-нагоре.

— Рискована работа.

— Имаш ли предвид нещо друго?

— Знаеш, че нямам.

— Тогава смятам да го направя — със или без помощта ти.

— Хей, кой е казал, че няма да ти помогна?

— Но номерът няма да стане, ако не успея да вляза във Франция.

Трябва ми паспорт.

Джеб бръкна в джоба на самото си.

Малоун пое паспорта и го изгледа смаяно.

— Как...

— Беше между документите, които ми донесоха на „Дълес“, докато зареждахме.

Чейс сведе поглед към името и към снимката си.

— Томас Кориган?

— Не е зле да имаш измислено име, ако нещата тук се объркат.

— Не *бива* да се объркват. Не *трябва* да се объркват.

— Може би това ще ти даде още по-голяма надежда.

Малоун поклати глава озадачено, когато Джеб му подаде още един паспорт. Снимката вътре бе на Сиена, а името под нея — Джанис Кориган.

— Благодаря ти — каза Чейс.

Ето това наистина бе основателна причина да се надява.

ДЕСЕТА ЧАСТ

1.

— *Откъде знаеш тези неща?* — прошепна яростно Дерек на сантиметър от лицето ѝ.

Сиена бе просната на едно от креслата в библиотеката, в което я бе блъснал още като влязоха.

— Какви неща? Нямам представа за какво говориш. Разправих ти просто какъв странен сън сънувах.

— В който падаш от балкон, а след това яздиш пони.

— Не. Не в едно и също... Събудих се и пак задряхах. После пак. Няколко сънища се преплетоха.

— Какъв цвят беше понито?

Сиена напрегна памет да си спомни снимката.

— Беше някакъв тъмен цвят. Но гривата му беше бяла.

— В Алпите, казваш.

— Да. — Сиена поклати глава. — Защо правиш такива работи? Престани да ме тормозиш. Ако ще ме наказваш, наказвай ме. Но престани с тези...

— На колко години беше, когато го имаше това пони?

— Не съм казала, че съм имала пони. Просто сънувах, че...

— По дяволите, на колко години беше?

На снимката беше написана дата — 1949 година. А датата на кръщелното свидетелство на Кристина — 1939 г.

— Десет...

— *И откъде го имаше това пони?*

„Ето това е краят — помисли си Сиена. — Ако не позная...“ Очевидният отговор беше „От мама и татко“, но нещо в трескавия поглед на Дерек ѝ подсказа, че тук има някакъв капан, че понито е ужасно личен въпрос. Какво толкова има значение кой ѝ е подарил понито? Освен ако...

— От брат ми.

Дерек потрепера.

— *Защо сънувам такива сънища?* — почти изплака Сиена.

На вратата се почука.

— Не сега! — извика Дерек, без да се обръща.

— Искаш ли аз да отида да посрещна Ахмед на летището? — долетя гласът на Потър иззад вратата. — Или ще пратиш само охраната?

— Посрещни го!

— Как обаче искаш да се държа? Приятелски или сдържано?

— Както искаш! Просто ни остави на мира, мамка му!

След кратка пауза стъпките се отдалечиха нататък по коридора.

Дерек отново насочи цялото си внимание към Сиена.

— Кой ти каза за балкона и за понито?

— Никой нищо не ми е казвал! Аз ги сънувах!

— *Какво още сънува?*

— Някакъв карнавал.

— Какъв по-...

— Фиеста. На улицата. Хората бяха облечени в карнавални дрехи.

— *Къде?*

Хората от снимката изглеждаха латиноамериканци. Сиена си спомни още една снимка, на която зад Кристина се издигаше внушителната статуя на Христос, разперил ръце встрани, сякаш да запази града. А знаеше, че единствената такава статуя на Христос се намира в...

— Рио.

Освен всичко това, градът бе известен по цял свят с карнавалите си, но на Дерек не му направи впечатление.

„Бог да ми е на помощ, май сбърках“, помисли си Сиена и се напрегна, очаквайки удар.

— Рио — промълви Дерек, впил яростен поглед в нея.

„Сега ще ме убие“, помисли си тя.

— Кристина обичаше ужасно Рио... — промълви Дерек унесено, после изведнъж се сепна и с грубо дръпване я изправи на крака. — Кой ти каза за сестра ми?

— За сестра ти? Не знаех, че имаш сес...

— Имах!

— И името ѝ е било Кристина? — попита го Сиена.

— Тя почина много отдавна. *Да не би да се опитваш да ме убедиш, че си сънувала нея?*

— Нищо не се опитвам да те убедя! Никога не съм чувала за нея, докато ти не...

— Да не си мислиш, че няма да те убия, защото ще ми се стори, че все едно убивам сестра си?

— Убиваш сестра си ли?

Изражението на Дерек бе ужасяващо.

— Кристина да не е паднала от балкон? Да не би да съм сънувала как е умряла?

Дерек потрепера от пристъпа на ярост.

— Колкото и да я обожаваш, винаги намираще начин да ме вбеси. Точно както и ти ме вбесяваш.

Усетила внезапен хлад, Сиена разбра какво се е случило на балкона онази нощ.

— В съня ми... някой ме бутна.

Дерек вдигна ръка.

— Моля те, не ме убивай пак! — прошепна Сиена.

2.

Потър разсеяно гледаше как летището на Ница бавно расте пред очите му, докато хеликоптерът внимателно се спуска към него. Нарочно тръгна по-рано да посрещне Ахмед. Каквото и да е, само да е далеч от Дерек. Далеч от крясъците му. Да го гледа как се държи с него като със слуга. „Свърши ли всичко това, напускам“, каза си Алекс.

Хеликоптерът се отпусна меко на обичайното си място в единия край на летището. „След като взема Ахмед — продължи той мислите си, — ще го закарам до имението и утре по това време, когато се погрижа за жената и бизнесът е уреден, ще го върна обратно на летището и просто ще продължа. Спестил съм пари. Подготвил съм се за времето, когато Дерек ще се обърне срещу мен. И тогава ще види той какво е да разчиташ само на себе си.“

— Имаме много време. Зареди машината — каза той на пилота и след това се обърна към охраната: — Хайде да отидем до терминала.

Вместо обаче да станат, двамата пазачи гледаха покрай него към тримата механици в работни комбинезони, отворили вратите и насочили пистолети към тях.

Единият от охраната едва не извади пистолета си, но като видя зловещото удължение на заглушителите отпред, се отказа и повече не посмя да мръдне.

— Помисли си хубавичко — насърчи го единият от механиците. Беше здравеняк с късо подстригана руса коса. — Така. А сега много бавно, само с връхчетата на пръстите си, извадете оръжията и ги сложете на пода... Браво! Ако правите каквото ви казваме, никой няма да умре.

— Кой... — започна Потър, но русият не му обърна внимание.

До хеликоптера спря ван.

— Всички вън. Ще се повозите малко.

Пазачите се спогледаха несигурно.

— Хей, ако искахме, досега да сте мъртви — каза мъжът. — Играйте чисто и ще се измъкнете живи. — Направи нетърпелив жест с пистолета. — Мърдайте!

Пилотът и охраната се надигнаха с неохота, но когато и Потър понечи да ги последва, мъжът каза:

— Ти не.

— Ако искате пари, мога...

— Сядай долу! Ти ще се повозиш с нас.

Виждайки, че пилотът слиза и се качва във вана, Потър попита с недоумение:

— А кой ще кара хе...

— Аз — отвърна някакъв глас от другата страна.

Гласът му се стори смътно познат отнякъде и той рязко се обърна към вратата на пилота, където се появи мъж с жестоко изранено лице. Въпреки раните обаче Потър моментално го позна и сякаш някой го ритна в корема.

Малоун.

3.

Пилотът на Ахмед обяви, че скоро ще кацнат. *Е, не бързай толкова*, помисли си Тарик. Четиричасовият полет от Истанбул сякаш нямаше край. Не обичаше Беласар. Не обичаше и да пътува. Далеч от познатите миризми и шумове на дома той се изнервяше. Дано поне демонстрацията на Беласар да си струваше пътуването. И само да забележеше и най-малкия намек, че работите му не вървят добре...

Самолетът му кацна. Беласар му бе обещал, че преминаването през митницата и емиграционните власти ще бъде бързо и наистина точно така стана. Но когато Ахмед излезе оттам, не видя нито Беласар, нито Потър. Ако с това искаше да покаже как ще протече срещата...

— Господин Ахмед?

От тълпата излезе едър мъжага с късо подстригана руса коса. Бе облечен в костюм и лицето му излъчваше смутено извинение, когато протегна ръка:

— Казвам се Реймънд Бейкър. Съжалявам за неуместното забавяне. Господин Беласар ме изпрати да ви посрещна.

— А защо не дойде лично?

— За лош късмет, той е зает. Моли да го извините. Толкова много иска посещението ви тук да е успешно, че реши лично да се погрижи за някои довършителни работи.

— Не съм ви виждал по-рано. Защо не изпрати Алекс Потър да ме посрещне?

— Аз съм нов тук. Господин Потър трябваше да се погрижи за някои мерки, свързани със сигурността. Ще се видите с него в хеликоптера. Ако нямате нищо против вие и вашите придружители. — Мъжът кимна към двамата телохранители, застанали зад Ахмед. — Полетът ни до имението на господин Беласар ще е кратък.

Ахмед се поколеба, раздразнен, че Беласар е изпратил някакъв си слуга да го посрещне, но успокоен от сервилното му държане, каза:

— Добре. Колкото по-скоро свърши тази среща, толкова по-скоро ще се прибера в Истанбул.

— В такъв случай щастлив съм да ви уверя, че господин Беласар е уредил да нямате никакви спънки при обратния полет. А сега, ако ме последвате...

4.

Наближавайки хеликоптера, Ахмед сви вежди раздражено, като видя Потър, седнал вдървено до отворената врата. Никога не бе харесвал вечно намръщения и неодобрителен поглед на този тип. Потър дори не си направи труда да му подаде ръка пръв. Типично. „Да пукна, ако пък аз му подам ръка“, помисли си Ахмед.

Тъкмо понечи да се качи, видя двамата механици с работни комбинезони, които извадиха пистолети и ги допряха до тиловите на двамата му телохранители. Едва не припадна. До тях спря ван. Пет секунди по-късно телохранителите му бяха вътре, механиците ги бяха последвали и ванът се отдалечаваше. Всичко стана толкова бързо, че се запита дали не сънува.

— Не можех да те предупредя — обади се Потър и кимна към другите двама механици на задните седалки, насочили пистолетите си към тях.

— Скачай вътре — каза мъжът, който бе посрещнал Ахмед на летището.

Дясната му ръка бе под полите на сакото, готова да измъкне пистолета при най-малка провокация.

— Кои сте вие? Какво ис...

— Млъквай и се качвай!

Почти наблъскан вътре, Ахмед бе претърсен, грубо му закопчаха колана, след което го приковаха с белезници заедно с Потър за една от страничните дръжки. Но колкото и неприятно да беше всичко това, нищо не го бе подготвило за онова, което изпита, щом пилотът се извърна към него, разкривайки подутото от отоци и синини лице, излязло сякаш от нечий кошмар.

— Добре дошли на борда на авиолинии „Разплата“.

5.

— Телохранителите на Потър и Ахмед са заключени с белезници и сега сладко спят морфинов сън във вана — каза Джеб на Малоун, закопчавайки предпазния си колан. — Нашият човек ще ги закара на едно отдалечено място и ще чака да му се обадим.

— И ако след двадесет и четири часа не му се обадим?

— Ще разбере, че всичко е отишло по дяволите, и ще ги пусне да си вървят.

— Да, но нищо няма да отиде по дяволите. — Гласът на Малоун хриптеше от възмущение. — С изключение на Беласар.

Той се свърза с контролната кула, получавайки разрешение за излитане. После щракна един-два ключа. Роторите бавно се завъртяха.

— Когато Беласар ме взеше към имението си, а и по-късно, когато откраднах хеликоптера да избягаме, се чудех какво е това допълнително табло и не можех да разбера за какво служи.

Роторите вече се въртяха по-бързо.

— Мъчех се да разбера за какво е — повиши глас Чейс, за да надвика шума. — Когато хеликоптерът се разби и резервоарът избухна, експлозията бе много по-голяма, отколкото би трябвало. И най-накрая смятам, че ми стана ясно.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Просто искам да отбележа, че такова нещо би могло да се очаква от един търговец на оръжие. Подгони ни с джипове, които всъщност си бяха малки бронетранспортъри, снабдени с картечници. Защо да не направи същото и с хеликоптерите си, а?

— Искаш да кажеш, че...

— Това чудо е снабдено с подвижно оръжие. Най-обикновен боен хеликоптер.

6.

— *Какво още сънува?*

— Не мога вече да си спомня. Искам да си легна малко. Не...

Дерек я удари по лицето.

Тя залитна назад.

— Какво искаш ти — няма никакво значение. Ще правиш това, което ти кажа. *Какво още сънува?*

— Не си спомням.

Дерек я зашлеви още по-силно.

— Ти ми обеща никога да не ми причиняваш болка! — извика тя.

— То беше, преди да избягаш с...

— Кристина! Ти й обеща никога повече да не й причиняваш болка... Утре.

— Какво?

— Тя е починала утре.

Дерек я зашлеви за трети път.

— Бързо казвай откъде си научила толкова много неща за...

— Имаше някаква яхта. — Сиена напрегна памет да си спомни още неща от снимката.

Дерек замръзна с ръка във въздуха.

На снимката Кристина бе пищна девойка по бански костюм на борда на някаква яхта, излегнала се на слънцето. Точно над нея имаше закачен спасителен пояс, на който бе написано името на яхтата.

— Яхтата се казваше *Кристина*. Беше някакъв купон и...

— Все купони! Все купони! Кристина не можеше да им се насити! Само да си обърна гърба и... Тя ме предаде... също като теб.

— Това не е никакво предателство! Трябваше да си спасявам живота.

Разяреният поглед на Дерек не се отделяше от нея, после като че ли за миг омекна, сразен от простата й логика.

— Защо трябва да става така? — извика Сиена умолително. — Защо да не започнем отново?

Дерек изпитателно я гледаше.

— Защо не си простим? Преди пет години ние се обичахме. Защо не можем да започнем пак оттам?

Тя пристъпи колебливо към него, протегнала ръка да го докосне.

— Какво още сънува?

— Какво?

— Кажи ми откъде си научила толкова много неща за сестра ми.

Духът на Сиена падна изведнъж като простреляна птица.

— Балконът, понито, карнавала, яхтата, времето и датата на... —
Очите на Дерек се разшириха. — Исусе Христе, ти си ги видяла!

— Какво?

— Ти си ги видяла!

— Нямам представа за какво...

Дерек сграбчи ръката, която тя бе протегнала към него, и жестоко я дръпна към вратата. Сиена опита да се съпротивлява, но силата му бе огромна. Той отвори вратата толкова стремително, че тя се блъсна в лавиците зад нея.

— Дерек, не, какво искаш...

Мъжът я повлече по коридора, през вестибюла и нагоре по извитата стълба. Тя се дърпаше отчаяно — при поредното дръпване загуби равновесие и падна на колене. Дерек обаче не спря, дръпна я жестоко и я повлече вече в буквалния смисъл на думата.

Първата площадка.

Втората.

— Спри! — изплака Сиена.

Той продължи да я влачи.

— Къде ме водиш?

Най-горният етаж. Вдигайки я с рязко дръпване на крака, спря пред вратата на неговата спалня, извади ключа от джоба си, отключи вратата и я отвори. Тъмните сенки отвътре мамещо потрепваха.

— Не, не искам да...

Той я блъсна вътре, светна лампите и без да обръща внимание на портретите на стената, я довлече до урната.

— Кристина — промърмори той, после я хвана и я завъртя към снимките на стената. — Нямах представа колко я обичах. — Погледът му трескаво пробяга по снимките, спирайки се на онези, които му трябваха. — Ето. На балкона, на понито, на карнавала, на яхтата. — Обърна се като обезумял, грабна дневника и го отвори на последната

страница. — Годаinata и датата на смъртта ѝ. Ето откъде си разбрала за сестра ми. *Ти си влизала тук!*

— Не, кълна се! Не знаех нищо за...

— „Преди пет години ние се обичахме. Защо не можем да започнем пак оттам?“ — подигравателно я изимитира Дерек.

— Сериозно говорех.

— О, разбира се!

— Какво стана между нас? — попита го Сиена. — Защо се обърна против мен?

За миг погледът на Дерек се проясни, като че ли изведнъж бе разбрал колко накриво бе тръгнало всичко.

— Кристина! — отвърна той. — Това стана.

С отново потъмнели от гняв очи, той я извлече от стаята.

— Ахмед всеки момент ще пристигне. И най-накрая ще имаш възможност да ми бъдеш полезна за нещо.

7.

Хеликоптерът профуча над билото и долината под тях се ширна чак до възвишенията. Точно в средата ѝ се виждаше имението на Беласар.

— Дано да не объркаме нещо — каза Джеб. — На летището наистина бе рисковано, но тук...

Малоун нагласи микрофона на шлема си.

— Беласар очаква хеликоптерът да се върне с Ахмед. И ето го че се връща.

— Да, но той ще очаква да се обадиш и по радиото преди това. Някаква парола. И чак тогава ще допусне това нещо да се приближи. А ти не знаеш какво да кажеш.

Чейс кимна. Когато бе долетял тук с Беласар сякаш преди сто години, той чу, че пилотът говори с имението, но човекът го бе казал на френски, а Малоун естествено не бе разбрал нищо.

Той започна да настройва различни честоти, докато накрая чу мъжки глас да казва нещо на френски. Въпреки френското им звучене, някои от думите бяха близки до английските и Малоун схвана, че го карат да се легитимира.

Чейс почука няколко пъти по микрофона, после потърка по него лист хартия, промърморвайки някои от думите, които току-що бе чул, опитвайки се да създаде впечатление, че има проблеми с радиото.

После го изключи.

Хеликоптерът приближаваше имението.

— Дано номерът да мине — промърмори Джеб напрегнато. — Щом е търговец на оръжие, долу сигурно има и ракети.

— Вероятно. Но едва ли ще рискува да убие Ахмед, освен ако не прецени, че е абсолютно наложително. Засега не сме направили нищо, за да сметнат, че представляваме заплаха. — Малоун погледна назад към партньора на Джеб и момчетата, които им помагаша. — Готови ли сте?

Напрежението на лицето на Дилън му бе добре познато още от времето, когато излиташе със задача. Погледът му се спря на Ахмед и

Потър, които седяха с пребледнели от страх лица, приковани за дръжките.

— Всички стегнати ли са? — попита Чейс.

После рязко разклати лоста. Хеликоптерът моментално се залюля като пъян и се килна встрани.

— Мамка му! — извика Джеб.

Знаеше какво се кани да направи приятелят му, но не бе подготвен, че така реално ще изимитира повреда в уредите за управление.

— Газовите маски! — Малоун хвърли хеликоптера в противоположна посока.

Всеки имаше по една и сега я нахлузи на лицето си.

— Сложете на Потър и на Ахмед — каза Чейс напрегнато.

Той си свали пилотския шлем, сложи си маската и размята хеликоптера така, че всички на земята помислиха, че всеки момент ще се разбие.

— Вратите!

Дилън и останалите ги отвориха.

— Димките!

— Готови!

— Действай!

Двете димки изтропаха на пода в хеликоптера. Тихото им пуф бе последвано от гъсти облаци дим, който за броени секунди изпълни хеликоптера. За миг Малоун се уплаши, че не е преценил правилно, че гъстият дим ще му попречи да овладее нестабилните маневри, които изпълняваше с хеликоптера. Ако театърът се окажеше неубедителен за охраната долу...

Течението през отворените врати поразсея дима — достатъчно, за да му позволи да види имението и да насочва мятания се наляво и надясно хеликоптер право нататък. Сега по-голямата част от дима се извиваше навън, създавайки впечатление, че на борда наистина има някакъв проблем. Малоун си представи паникьосания глас на радиооператора долу.

Хеликоптерът се въртеше, залиташе и подскачаше. Но през цялото време се приближаваше неотклонно към имението. Вече бе съвсем близо и се различаваше охраната долу. Всички бяха застинали

по местата си — по пътеки, сред лехи, край градини, — всички се бяха спрели и гледаха напрегнато нагоре.

На височина около триста метра той зависна над имението, клатушкайки се неудържимо. Някои от пазачите хукнаха да се скрият, страхувайки се, че ще падне върху тях.

— Готови? — викна Малоун назад, без да се обръща.

Дилън отвори един сандък.

С периферното си зрение Чейс мярна как хвърля половинлитрова стъклена банка — от ония, дето се използват в лабораториите. Тя се завъртя във въздуха, ясно видима от всички страни поради белия прах, с който бе пълна. Охраната долу се пръсна да не ги удари, а през това време банката стигна земята и се разби в една от алеите. Малоун си представи с какъв ужас я гледат пазачите, как се вцепеняват от страх от белия облак, надигнал се над нея и духнат от лекия ветреца към тях. Няколко от тях, чието любопитство бе по-голямо от страха им, се приближиха да видят какво е това. Чейс се усмихна вътрешно, като си представи физиономииите им, когато прочетат етикета, залепен здраво за стъклото:

ВНИМАНИЕ! АНТРАКС! ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!

А ако не знаят английски, черепът и костите бяха достатъчно красноречиви.

С бълващ от вратите пушек, Малоун заклатушка хеликоптера над други места в имението. Видя как надолу политат още банки, но насочи вниманието си към тенискорта — мястото, където бе паднала първата от тях. Обгърнати от белия прах, пазачите бягаха колкото им държат краката. Представи си как сдържат дъха си с обезумели от страх очи. Някои от тях викаха предупредително. Тия, които бяха по-далеч, също хукнаха да бягат. Една от банките обаче падна между тях и всеки хукна накъдето му видят очите, само и само да е по-далеч от падналата банка. Друга обаче се разби пред тях.

Пет, шест, седем. Докато криволичеха над имението, долу се разбиха още банки, бълвайки бял прах. Дванадесет, тринадесет, четиринадесет. Замъкът, Манастира, конюшните, плувният басейн, изпитателният полигон — белите миниатюрни експлозии вече бяха навсякъде. Седемнадесет, осемнадесет. Охраната тичаше на всички страни — паниката бе пълна. Някои се метнаха на първите попаднали им коли и панически подкараха към портала.

До този момент Малоун бе разчитал двойната отвличаща маневра — явно готовият да се разбие всеки момент хеликоптер и падащите от него банки — да накара охраната да се въздържа от стрелба по тях. Помислили, че са обект на нападение с биологическо оръжие, само някои преодоляха първичния си страх и гръмнаха един-два пъти по тях, преди да се разбягат панически подир останалите. Но дори и тези изстрели можеха да се окажат достатъчно фатални. Чейс предполагаше, че хеликоптерът е брониран, но от опит знаеше, че дори и в такъв случай пак не е неуязвим: когато двамата със Сиена бягаха, огънят от охраната успя да повреди откраднатата машина. И докато спорадичните куршуми чаткаха по корпуса или свирваха покрай него, той реши да подсили впечатлението от употребата на биологическо и химическо оръжие.

— Изритайте димките навън!

Момчетата зад него веднага ги ритнаха. Въздухът в кабината веднага се избистри, а през това време те започнаха да хвърлят още димки долу. Тези обаче бяха със сълзотворен газ — ярките им цветове започнаха да цъфват навсякъде из имението, бълвайки гъсти кълба разноцветен дим, принуждавайки охраната да зареже всичко и да хукне да се спасява.

— Затворете вратите!

Малоун отведе хеликоптера вън от имението, после направи стръмен завой и се извъртя обратно. Щракна четири от ключовете, които по-рано го бяха озадачили. На път от Ница бе провел няколко опита, мъчейки се да разбере кое за какво е.

От двете страни на хеликоптера се отвори по един люк и оттам се подадоха цевите на автоматични оръдия. Ако бяха като онези, които си спомняше от службата в армията, всяко от тях можеше да изстрелва по шест хиляди 30-милиметрови патрона в минута. Над тях се подадоха носовете на ракетометите, всеки от тях снабден с 60-милиметрови ракети със сгъваеми стабилизатори. Идеални за всеки диктатор, желаещ да изненада неприятно враговете си, помисли Чейс.

Сега обаче Беласар щеше да бъде изненаданият.

Димната завеса от сълзотворния газ скриваше земята. „Но крие и хеликоптера“, мина му през ума. Натиснал спусъците и на двете оръдия, той се спусна в бърснеш полет над имението, без да може да види какви щети нанася, но знаейки, че всичко става на трески и

парчета на пътя им. Внимавайки да не удари замъка или Манастира, където може би беше Сиена и биологическото оръжие, той изстреля първата ракета. След нея още една. Дори и през рева на двигателите всички чуха експлозиите им долу сред охраната. Когато се извърна към имението отново — този път от другата му страна, — сред пушека от сълзотворния газ се виждаха вече и пламъци.

— Потър!

Никакъв отговор.

— Мамка му, Потър! Знаеш какво трябва да правиш! Обади се веднага!

Малоун пак се впусна в атака. Оръдията затрещяха едновременно и пороят патрони описа полоса, зад която не оставаше нищо друго освен тотално разрушение. Във въздуха хвърчаха парчета бетон, тухли, цели дървета падаха, покосени от плътния огън. Вероятно бе улучил склад за боеприпаси, защото отдолу изведнъж цъфна огненото цвете на експлозия и ударната вълна подметна хеликоптера нагоре като играчка.

— Потър!

Отново никакъв отговор.

— Бог да ти е на помощ, Потър, защото ако не му се обадиш, ще те хвърля долу като нищо.

Стиснал зъби от ярост, Малоун изстреля още една ракета. Тя се стрелна към бункера за противовъздушна отбрана и всред огъня на експлозията се разхвърчаха огромни парчета бетон и метал. Заобикаляйки стълба дим от образувания кратер и обсипвайки охраната с дъжд от куршуми, той стигна до другия край на имението, направи завой и отново се обърна към него.

Зависнал в това положение, Чейс се извърна побеснял към Потър, чиито приковани ръце държаха клетъчен телефон, непохватно доближен до ухото му.

— Да — каза той в слушалката. — Шестима души плюс Малоун и Ахмед. — Забелязал гнева в изражението на Чейс, Потър се дръпна назад, обхванат от страх, че тоя откачен художник може да изпълни заплахата си и да го хвърли долу като едното нищо заради това, че е казал колко души са. — Малоун иска да говори с теб, Дерек. Не можах да го предотвратя. Съжалявам.

Каквото и да му отговори Беласар, то бе толкова обидно, че Потър за миг придоби изражение на бито кученце. Но секунда след това, докато Дилън измъкваше телефона от ръката му и го подаваше на Малоун, изражението му се промени и в него ясно проблесна гняв. Насочил яден поглед напред към замъка, той прохриптя:

— Не биваше да разговаря така с мен! Убий го този кучи син!

Малоун изстреля още една ракета и експлозията ѝ сигурно разтърси стените на замъка. Чак тогава доближи телефона до ухото си:

— Привлякох ли достатъчно вниманието ти?

8.

— Изцяло. — Изтичал в Манастира, Беласар се взираше през прозореца към забуления в пушеците хеликоптер. Сиена, твърде замаяна, за да разбере какво казва, лежеше в единия ъгъл. — Ти не трябваше ли да си мъртъв?

— Съжалявам, но се налага да те разочаровам.

— О, няма нищо! Тъкмо ще изпитам удоволствието да те убия втори път. Предполагам, дошъл си за жена ми?

— И дано да е жива.

— А ако не е?

През мъглата отвън Беласар видя излитащата от хеликоптера ракета. Приличното на тънка пура тяло прелетя с писък през късото разстояние до замъка и се заби в терасата всред разхвърчали се на всички страни плочи.

— Е, и какво? — каза Дерек в телефона. — Пак ще я построя... Освен това не съм там. В Манастира съм. Но хубавичко си помисли, преди да пуснеш още една ракета. Любовта на живота ти е тук, при мен.

— Жива?

— В известен смисъл.

Сиена се опита да стане на крака, но Беласар я блъсна и тя пак падна. Изтръгналият се от гърдите ѝ стон бе достатъчно силен, за да се чуе по телефона.

— Искам да говоря с нея! — каза Малоун.

— Ако е в състояние. — Беласар я погледна отвисоко. — Познай с кого говоря, мила. С твоето скъпо приятелче.

Сиена премигна, вдигнала поглед към него, едва схващайки за какво става въпрос.

— Точно така! Представяш ли си? Твоето приятелче. Великият художник. Вика те на телефона. Колко мило от негова страна, нали? Кажи му няколко думички.

Той свали телефона от ухото си и ѝ го подаде. Все още несигурна дали не започва да губи разсъдък си, тя го пое нерешително.

— Е, хайде де! Не го карай да чака. Знаеш ли чак откъде е дошъл?

Тя отново премигна, сигурна, че тук нещо не е наред. Убедена, че това е някакъв негов номер, вдигна телефона до ухото си.

— Чейс?

— *Добре ли си?*

— Боже господи! Това наистина си ти. Мислех те за умрял! Мислех...

Беласар издърпа телефона от ръцете ѝ.

— Казах „няколко думички“, а не цяла реч... Доволен ли си? — попита той в слушалката.

— Пусни я.

— Не виждам причина да го сторя.

— Аз обаче виждам. Искаш ли да ми направиш една услуга? Я звънни на този номер.

И Малоун му го продиктува.

Номерът му беше толкова добре познат, че Беласар изстина.

— Какво...

— Просто се обади на този номер в Париж. Един мой човек в момента се намира при твоята следваща жена и баща ѝ.

— *Какво?*

— Ако не направиш онова, което искам, моят човек ще им покаже досие за твоите предишни три брака и за това как си убил жените си. Ще им разкаже как си възнамерявал да убиеш и настоящата си съпруга. Ще им разкаже още, че ти и сестра ти сте имали любовна връзка и че всичките ти жени са приличали на нея. Носи си и снимки.

Беласар не можеше да продума от ужас.

— Годеницата ти няма да може да те гледа, камо ли пък да се омъжи за теб. Баща ѝ ще побеснее до такава степен, че ще спре всичките си доставки за теб. Е, вярно, че е само един от многобройните ти доставчици на оръжие, обаче баща, чиято чест е наранена, ще се разприказва и всичко ще се разчуе. А ти си маниак на тема неприкосновеност на личния живот. Такъв вече няма да имаш. И съм готов да се обзаложа, че и другите доставчици ще прекратят бизнеса си с теб, особено пък след като разберат, че си компрометиран не от кого да е, а от ЦРУ.

— От ЦРУ?

— Ако със Сиена стане нещо, ще пусна слух, че ЦРУ знае всяка твоя стъпка и че бизнесът ти всеки момент ще отиде на кино. Никой повече няма да ти има вяра. Ако все пак искаш да си търговец на оръжие, ще трябва да продаваш евтини пушкала на наркопласъорите из улиците.

Беласар едва се сдържаше да не изреве от ярост.

— А след като изгубиш властта си — продължаваше Малоун безмилостно, — всички, които си тъпкал, всички, които ти имат зъб, ще се втурнат да си го върнат. Ти съсипа моя живот. Сега ще разбереш как се чувства човек при това положение.

— А ако направя онова, което искаш, този разговор между нас никога не се е състоял, така ли? — попита Беласар презрително.

— Точно така.

— И искаш да повярвам, че няма да кажеш нищо на онова момиче в Париж? Да я предпазиш от мен?

— Ти ще я предпазиш сам.

— Така ли? И как ще стане тази работа?

— Ще прекъснеш отношенията си с нея. Така няма да стане нужда да ѝ казвам нищо.

— И в замяна на това получаващ Сиена. Как обаче мога да вярвам, че ония, дето са с теб, ще спазят условията? Откога ЦРУ е започнало да сключва частни споразумения?

— Тази операция не е съгласувана с началството. Тези момчета работят за мен. Ще направят онова, за което ги помоля.

— И това е всичко?

— Не съвсем — отвърна Малоун. — Притежаваш биологическо оръжие. Няма да те оставим на мира, докато не се уверим, че е унищожено.

Яростта на Беласар достигна върха си.

— Извеждам я — каза само в слушалката и прекъсна връзката.

После се извърна към Сиена.

— Ставай!

Грубо я вдигна на крака и я изблъска от стаята. Но вместо да се насочи към изхода, той я тласна надолу към партера.

А след това към сутерена под него.

9.

Гледайки как сълзотворният газ се разсейва във въздуха и охраната започва да се прегрупира, Малоун изстреля откос и с двете оръдия. Във въздуха отново се разхвърчаха клони, храсталак, но този път имаше и части от човешки тела.

— Минаха три минути! Вижда ли я някой?

Прочесвайки земята под себе си с оръдията, Чейс се насочи към площадката за кацане, зависна и описвайки пълен кръг, изравни всичко около нея. В момента, в който машината докосна земята, Джеб, Дилън и останалите изхвърчаха навън, стреляйки. Макар че витлата на хеликоптера бяха разпръснали сълзотворния газ, всички бяха още с маски, надявайки се да затвърдят убеждението на охраната, че онова, което са хвърлили, наистина е антракс.

Докато Малоун закачаше на колана си димките, Потър изкрещя:

— Ами ние? Махни тия белезници!

Чейс дори не си направи труда да отговори — просто грабна един автомат и се спусна към Манастира.

Зад него отново се чу стрелба. Джеб и момчетата му помагаха на охраната да реши накъде да бяга. Покрай главата му свирна заблуден куршум и Малоун се хвърли зад посечено дърво, стреляйки по един от охраната, който се бе забавил само за част от секундата повече, отколкото трябва. Откосът на Малоун го шибна в гърдите и го просна по гръб в басейна.

Погледът му трескаво обходи опустошенията, търсейки други цели. Статуите бяха обезглавени. От фонтана обаче продължаваше да блика вода. Ето го! Той стреля по пазача, който се бе подал иззад една паднала колона. Оня падна, Чейс огледа района, не видя никой друг и отново се спусна към Манастира. Веднага обаче пак залегна зад първото попаднало му дърво, защото вратата внезапно се отвори.

— Малоун! — викна Беласар отвътре.

— Къде е тя?

— Клетъчният ти телефон у теб ли е? — Без да се показва, Беласар му изкрещя няколко цифри.

Тоя пък какво иска сега? Със свит от тревожно предчувствие стомах, Чейс се сниши зад дървото. После извади телефона от джоба на якето си и набра номера, който му даде Беласар.

— Чейс? — веднага отвърна Сиена с изплашен глас.

— Добре ли си? Къде се намираш?

— В сутерена на Манастира. Заключена съм в някаква стая.

— Каква стая?

— Не знам! Той ми завърза очите, преди да ме доведе тук!

Малоун положи всички усилия да говори спокойно:

— Не се страхувай. Идвам!

Натисна бутона за прекъсване на връзката и извика към вратата на Манастира:

— Беласар!

Никакъв отговор.

— Беласар!

Отвърна му тишина, нарушавана само от изстрелите в далечината.

Чейс откачи една димка от колана си, дръпна шплента ѝ и я хвърли през отворената врата.

Входът веднага потъна в гъст дим.

Той се спусна към страничната стена на Манастира, с помощта на автомата разби един прозорец и хвърли вътре още една димка. До този момент маската му висеше на шията. Сега я вдигна и я сложи на лицето си. Почисти останалите парчета стъкло от рамката на прозореца и се вмъкна вътре. Изтърколил се на пода в стаята, се изправи на коляно и цевта на автомата му мигновено обиколи всички кътчета, но помещението бе празно. Не се чуваше и кашлица. Притича до вратата, хвърли последната димка в коридора и миг по-късно я последва, промъквайки се предпазливо през непрогледната мъгла. Още не чуваше никакво кашляне. Беласар едва ли е очаквал нападение със сълзотворен газ, така че малко вероятно бе да има противогаз подръка. Дали не използваше Сиена като примамка, а в същото време да се измъква някъде отзад?

Беласар не е важен! Трябва да намеря Сиена!

Той продължи по коридора, проверявайки всяко помещение.

Бяха празни.

Чейс стигна до някакви стълби, които водеха нагоре и стигаха до потъналия в гъстия дим вход.

Но имаше и други стълби, които водеха надолу. Той предпазливо заслиза по тях.

Захладня. Камъните, от които бяха направени стълбите, станаха по-големи, цялата конструкция беше някак си по-груба, сякаш бе строена преди хиляда години.

Стигна до яркоосветено помещение, в чийто край се виждаше лъскава метална врата. Молейки се горещо да не се окаже заключена, той дръпна и облекчено въздъхна, когато тя се отвори. Малоун мигом залепи гръб до нея.

Беласар можеше да е от другата страна и само да го чака да се покаже, за да го засипе с куршуми.

Чейс свали маската и бавно я подаде зад рамката на вратата. Куршум обаче не последва. Поемайки дълбоко дъх, той се хвърли в помещението отатък, обикаляйки го с цевта на автомата още докато летеше във въздуха.

Но нямаше никой.

Намираше се в яркоосветен коридор на някаква лаборатория. И от двете му страни имаше работни помещения. Спусна се по коридора, без да срещне никой.

— Сиена!

Отговор не последва.

— Сиена!

Стигна до втора метална врата. Тя също не бе заключена, но този път, когато се хвърли вътре, пред себе си видя побелелите от страх лица на двамата руснаци.

Докато се изправяше, без да ги изпуска от очи, той видя как поглеждат към огромен прозорец, зад който се виждаше още един.

— Сиена!

Тя не реагира. Седнала на масата зад втория прозорец, разделен от първия с широк коридор, жената се взираше унило в ръцете си. Лицето ѝ бе изранено.

— Сиена!

— Не може да те чуе — каза руснакът с отпуснатите рамене, когато Малоун бе видял да пристига с хеликоптера преди толкова

много време. Английският му бе със силен акцент. — Не може и да те види. Това е еднопосочно стъкло. Откъм нейната страна е огледало.

Чейс се хвърли към вратата, дръпна, но тя не помръдна. Задърпа бравата с всичка сила.

— Нищо не може да се направи — обади се отново руснакът. — Дори и да имаш ключ. Не и през следващите шест часа.

— Шест часа?

Малоун вдигна автомата и с все сила го стовари в стъклото, но то само потрепна. Отново го удари, този път още по-силно, но то пак не даде признак, че поддава.

— Губиш си времето — каза руснакът. — Не можеш да минеш през това стъкло нито с боен чук, нито с куршум. А за да се избегне всякакъв риск на утечка, тя се намира в камера, поставена в по-голяма камера.

— Утечка? — Малоун усети, че още малко и ще загуби разсъдък.

— Изобщо не съм си представял, че може да направи подобно нещо. — Руснакът говореше като замаян. — Беласар каза, че ще даде пример на онзи, с когото преговаря, но изобщо не съм и сънувал...

— Пример? Боже господи, какво...

Зад него иззвъня телефон.

Чейс впери налудничав поглед в него. Заслушан в звъна му, изведнъж се сети чий глас ще чуе, ако го вдигне. Хвърли се към него и грабна слушалката.

— *Копеле мръсно, казвай веднага как да я измъкна оттук!*

— Не можеш — отвърна Беласар. — Не и през следващите шест часа.

— Шест часа?

Пак същият период от време. Чейс смътно си спомняше, че му бяха казвали нещо важно за него, но кой и кога...

— Какво толкова важно има в тия шест...

Внезапно паметта му се избистри и цялото му тяло сякаш се вледени. Ластър. В конспиративната къща във Вирджиния.

Това, което прави оръжието уникално, е, че Грибанов и Булганин са променили генетичния код на вируса по такъв начин, че той не може да зарази никого, ако не е

комбиниран с един друг вирус — почти безвреден и много рядък — бе казал Ластър. — Първо разпръскваш слабия вирус. Веднага щом населението в набеязаната зона се зарази от него, пускаш смъртоносния вирус... Слабият вирус е активен шест часа — бе продължил Ластър. — След това, дори да си заразен вече с едрата шарка, не можеш да я предадеш на никого, който не е влизал в контакт със слабия вирус през изминалите шест часа.

Това ограничение във времето бе въведено, за да може оръжието да бъде контролирано и да не се разпространява извън набеязаната зона.

— Обещах, че ще ти я върна — каза Беласар, — но не съм давал никакви гаранции в какво състояние.

— *Ти си пуснал и двата вируса едновременно?*

Колената на Малоун омекнаха.

— Можеш да казваш на когото си искаш и каквото си искаш за мен. Разлика няма да има. Когато враговете ми разберат на какво съм способен, ще ги е страх два пъти повече от мен.

— *Ти си я заразил с едра шарка?* — изкрещя Чейс.

10.

Извън себе си от ярост, той полетя навън по стълбите. *Ще го пипна! Ще го стисна за гушата! Ще...*

Ала когато се качи горе, чу стрелба — но не чаткането на автоматни откоси, а трясъка на хеликоптерните оръдия. Чу се и характерното *шишит* на изстреляна ракета, последвано от силна експлозия.

Сълзотворният газ в коридора горе се бе разнесъл. Изхвърквайки от Манастира, Малоун впери поглед в мястото, където бе видял Джеб и хората му за последен път. От прах, пламъци и дим нищо не се виждаше. Погледна към площадката за кацане, но хеликоптера го нямаше на мястото му. Вляво от него долетя отчетливото чаткане на ротори, димът изведнъж рязко започна да се разсейва и машината се появи. Като злокачествен тумор под корема ѝ изникна нов комплект оръжие. Хеликоптерът увисна на около тридесет метра от земята и на стотина метра разстояние. Напрегнатото лице на Беласар зад стъклото се виждаше дори оттук. Гласът му прогърмя през външния високоговорител:

— Никога не продавам оборудване, с което не мога да боравя.

Чейс не успя дори да мигне, когато оръдията отново затрещяха и зад гърба му куршумите разораха почвата. Ударната вълна го хвърли на земята — върху него се посипа пръст, разхвърчаха се осколки. Той се претърколи встрани, за да избяга по-далеч от попаденията, но хеликоптерът промени ъгъла и едното оръдие тропоса земята, този път вдясно от него. Ушите му писнаха.

„Но той можеше да ме убие! Тоя мръсен кучи син си играе с мен!“

Малоун рязко се изправи на крака, направи крачка сякаш да побегне наляво, но в момента, в който Беласар мръдна носа на хеликоптера натам, той смени посоката и хукна надясно.

Далеч от Манастира.

Далеч от Джеб и хората му, ако бяха все още живи.

Право към изпитателния полигон.

Зад себе си чу как оборотите на роторите се променят и разбра, че Беласар се втурва подир него. Ревът отзад нарасна толкова бързо, че Чейс се хвърли на земята — машината премина с грохот отгоре, вдигайки вихрушки прах. Преди Беласар да успее да завие и да се върне, Малоун скочи и се втурна напред.

Тази част от имението не бе пострадала от стрелбата. Използвайки прикритието на храсти и дървета, Чейс продължи да тича към полигона. Дърветата вляво от него изведнъж западаха, покосени от стрелбата на оръдията. Той се хвърли на земята миг преди храстите, зад които се криеше, да се разхвърчат на ситни трески и листа и хеликоптерът пак мина над главата му.

И отново, докато още Беласар не се бе върнал, Малоун скочи и побягна. Прескочил последния ред храсти, се озова пред дървените огневи боксове на полигона. Вдясно от него бе 50-калибровата картучница, с която търговецът го бе заплашвал. Но още щом се опита да стигне до нея, Беласар стреля. Вдигна се стена от трева, пръст и камъчета и между Чейс и оръжието се проточи плитък ров.

Малоун опита отново и Беласар пак му отрязва пътя. Тази гадина се забавляваше. Побеснял, Чейс хукна в друга посока. След дървените боксове започваше построеното от дъски селце, което клиентите използваха за мишена. Бе престроявано, откакто бе за последен път тук. Той се спусна към един от боксовете, щракна ключа, както бе видял Потър да прави, и хукна всред изведнъж оживялото селище, всред изглеждащите като живи войници, цивилни и коли, тръгнали по улиците.

Откосът от хеликоптерното оръдие раздра земята откъм дясната му страна. Завивайки наляво, но все още насочен към селището, Малоун се напрегна в очакване на откоса, който щеше да последва в тази посока. Опитвайки се точно да прецени времето на стрелбата, кривна рязко вдясно миг преди земята вляво от него да заври. Този път обаче куршумите попаднаха съвсем близо до него. На Беласар играта започваше да му омръзва.

Пред него вече се изправяха първите къщички на селцето. Чейс пробяга последните двадесетина метра на зиг-заг, плонжира над каменната стена, падна лошо оттатък и изстена високо от болката в ребрата. Без да й обръща внимание, той трескаво запълзя към ъгъла на малка каменна къщичка, където се притисна зад купчина отпадъци.

Стреляйки и с двете оръдия, хеликоптерът стремително нападна селото. В каменната стена зейна дупка, ъгълът на къщичката сякаш се изпари, уличните павета литнаха във въздуха. В момента, в който машината мина с рев над главата му, Малоун хукна по улицата. Преди Беласар да успее да завие, той се хвърли вляво в нещо като двор и се просна зад стената му. Гърдите му трескаво се повдигаха. Пот се лееше от лицето му. Когато вдигна ръка да я избърше, цялата му длан почервения — от носа му течеше кръв.

В бърснеш полет Беласар се понесе над селото.

— Не си мисли, че можеш да се скриеш! — прогърмя отново гласът му по високоговорителя. — Тази машина има уред за нощно виждане и термосензорно оборудване! Стъмни ли се, няма да имам никакви проблеми да те открия По термообраза ти.

Малоун напрегнато оглеждаше военния джип, пълен с пластмасови войници, и не му обърна внимание. Джипът вървеше по полоса, прокарана по средата на една от улиците. Останалите пластмасови манекени, облечени като цивилни, се движеха по други полоси и се постигаше впечатление, че селцето ври и кипи от живот.

— И не си мисли, че ще ми свърши горивото! — продължаваше да гърми гласът на Беласар. — Докато свърши, това село ще го изравня със земята.

Недалеч от него — по другата улица — мина камион, пълен с манекени в работни дрехи. Гледката беше толкова реалистична, че бутафорията спокойно можеше да мине за истинска и в главата на Чейс започна да се оформя една идея, прекъсната от ракета, която разполови камиона надве. Парчетата се подметнаха тежко във въздуха, разлетяха се горящи пластмасови ръце и тела. Грамадата рухна на земята, избухна огнена експлозия и ноздрите на Малоун се задръстиха от острата миризма на кордит, обгорял метал и бензин.

Бензин? Толкова реалистично ли е направено селото?

Хеликоптерът кръстосваше над дървените къщички, продължавайки да търси. Издебнал момента, в който Беласар бе с гръб към него, Чейс напусна прикритието си и хукна с всички сили към друг джип. Без да изпуска хеликоптера от поглед, той дръпна автомата от един от пластмасовите войници и отново се хвърли към укритието си.

Тежко дишайки, огледа трофея си. М-16. С пълен пълнител. Означаваше ли това, че гранатите, висящи по коланите на войниците, също са истински? Защо, по дяволите...

За да може звуковите и визуалните ефекти да са максимално близки до реална ситуация, отговори си сам той. Когато Беласар и клиентите му стрелят по това село-мишена, всичко трябва да е колкото е възможно по-реалистично. Ако удариш камион, резервоарът му почти сигурно ще избухне. А пламъците пък би трябвало да възпламенят гранатите и боеприпасите на войниците в него.

Хеликоптерът се изви и пое към Малоун. „Ще прелети точно над мен — каза си той и сърцето му се сви. — Ще ме види!“

Тичайки към някаква тясна алея, чу Беласар да вдига оборотите. *Видя ме!* Поемайки по алеята колкото му държат краката, носейки се покрай къщичките, той изпсува, като видя, че няма изход. Вместо да излезе на друга уличка, алеята свършваше в къща.

Ако вратата ѝ е фалшива, ако е заключена...

Нямаше избор. Знаеше какво ще направи Беласар в следващия момент. Хвърляйки се с последен скок към дървената врата, той влетя с трясък заедно с нея вътре, претърколи се и без да губи инерция, стъпи отново на крака, продължавайки навътре. В отсрещната стена имаше отворен прозорец — той плонжира през него и изведнъж нещо като че ли го повдигна нагоре, удължавайки полета му още повече. Беласар бе ударил предната част на къщата с ракета. Експлозията пръсна стените ѝ и във въздуха полетяха строшени дъски и гвоздеи. Чейс се тръшна на земята с все сила и от болката в ребрата едва не припадна. Около него заваля град от парчетата на вдигнатата във въздуха къща. Всичко наоколо се забули в гъст дим и прах.

Дим. Въпреки болката, идеята, която преди малко бе започнала да се оформя в главата му, отново се върна.

Дим. От разрушенията, които Беласар сееше, се вдигаше толкова дим, че целият полигон бе забулен от него. Беласар нямаше да го види къде се е скрил.

„Грешка. Роторите на приближаващия се хеликоптер разпръсват дима и Беласар може да ме зърне — помисли Малоун. — Все пак би могло да помогне. Просто трябва да помогне!“

Изкривил лице от болката в ребрата, той хукна приведен през дворчето. От другата страна нямаше ограда. Чейс се озова на улица и

видя, че по нея се движи друг джип. Свали бързо якето си и го върза като торба. После хукна напред, скочи в джипа, сграбчи няколко гранати от коланите на пластмасовите войници, пусна ги в якето, чу, че хеликоптерът се приближава, успя да откъсне още две и скочи от джипа, прикривайки се в един вход, докато Беласар с трясък мина над него.

С тежко повдигащи се гърди, Чейс дръпна шплента на една граната, хвърли я подир отдалечаващия се джип и хукна в противоположна посока по улицата. Иззад ъгъла се подаде камион, завивайки на пресекулки по полосата. Хвърли граната и в него и хукна още по-бързо. Експлозията от първата граната изкорми джипа, възпламени резервоара и взриви боеприпасите. Патроните запукаха като пуканки, но миг след това ги заглуши грохотът от втората експлозия и камионът избухна в пламъци.

Без да спира да тича, той хвърли третата граната в един пикап, четвъртата — в някакъв микробус, петата — в цивилно комби. Последвалите една след друга експлозии бяха съпроводени от черни стълбове гъст дим и въздухът натежа от миризма на бензин и изгоряла гума.

Беласар започна да стреля в пушека, но Малоун вече бе на друго място, хвърляйки гранати в още един джип и в друг пикап. От последвалите взривове хаосът стана още по-голям и черният дим се сгъсти още повече. Непоносимата миризма го задави и той се разкашля с насълзени очи. Пламъците се прехвърляха и по дървените къщи. Пластмасовите манекени горяха като факли, но продължаваха невъзмутимо да се движат през пламъците, подчинявайки се на движещия ги механизъм.

Пушекът вече покриваше с черния си саван целия полигон. Под неговото прикритие, кашляйки и плюейки, Малоун хукна към дървените боксове. *Картечницата, 50-калибровата*, не спираше да си повтаря той. Преди малко Беласар му отрязва пътя към нея. Ако Чейс бе продължил да напъва нататък, Беласар щеше да реши, че заплахата е достатъчно сериозна, за да си играе повече с него, и веднага щеше да прекрати забавленията.

Промяната в звука на двигателите му подсказа, че Беласар го е видял да тича през забуления в дим полигон.

Не!

Тичаше колкото му държаха краката.
Хеликоптерът се носеше право към него.
Ами ако картечницата не е заредена? Ами ако...

Бягай!

Беласар стреля и едва не го уцели.

По-бързо!

Във вързаното на торба яке имаше още няколко гранати. Без да спира, едва поемайки си дъх, Чейс бръкна вътре, извади една граната, дръпна шплента, стигна до картечницата и след това хвърли гранатата с всичка сила по посока на хеликоптера. Ситуацията бе отчайващо напечена, за да се притеснява за отхвъркнали шрапнели. Посегна към монтираното на триножник оръжие и от гърдите му се надигна тържествуващ рев, когато видя вкараната в затвора му лента.

Гранатата избухна точно пред хеликоптера — ударната ѝ вълна и разхвърчалите се осколки, зачаткали по стъклото на кабината, разсеяха вниманието на Беласар достатъчно, за да не стреля.

За миг Малоун зърна разкривеното му от ярост лице. Отзад, побъркани от страх, Потър и Ахмед отчаяно дърпаха белезниците и крещяха нещо с изхвъркнали от орбитите очи. Чейс дръпна ръчката на затвора, вкарвайки патрон в цевта, насочи я нагоре и натисна спусъка. Ужасяващата скорост на стрелбата едва не дръпна картечницата от ръцете му. Но въпреки че откатът му се бе сторил невъзможно силен, когато преди няколко месеца Беласар го бе накарал да стреля с нея, сега гневът като че ли му помогна да я овладее. Нещо повече — ритмичните удари, макар и да засилваха болката в израненото му тяло, като че ли я трансформираха в желязна воля да оцелее, помогнаха му да се слее, да стане едно цяло със сеещото смърт оръжие, да го държи непоклонливо в целта и най-важното — да натиска, да натиска спусъка и да не го пуска.

Патроните бяха с подсилен заряд. Връхчетата им се взривяваха при попадение. Беласар толкова се гордееше с тях. Плътният дъжд от куршуми шибна хеликоптера като огнен камшик, буквално го насече на парчета и секунда след това го взриви, пращайки го по дяволите заедно с Беласар, Потър и Ахмед.

Последвалата взривна вълна бе толкова силна, че изтръгна Малоун от картечницата и го просна по гръб. Този път той припадна,

но не и преди да види раздробените и горящи парчета метал да се сипят на земята сред дъжд от искри.

Колко време беше в безсъзнание — минута, пет минути — нямаше представа. Когато се съвзе, останките от хеликоптера срещу него още горяха, изпускайки мазен черен дим. Но нямаше време да се радва на победата си. Нещо повече — изобщо не изпитваше чувството, че е победил. Бе жив и бе отмъстил, но не бе спечелил. Надигнал се несигурно на крака, залитайки, той се отправи към Манастира. *Сиена*, *Сиена*, изплака съзнанието му и влачейки крака, той отчаяно се мъчеше да тича по-бързо, а от гърдите му се надигна протяжен вой:

— СИЕНААААА!

11.

Времето го бе измамило. Това, което му се бе сторило като петнадесетина минути, се оказа цял час. Когато най-сетне стигна до Манастира, намери Джеб припаднал на стълбите всред локва кръв и с дупка от куршум в ръката.

— Сега аз съм ти длъжник — каза Малоун със задавен глас.

От близкото село, на около двадесет километра оттук, разтревожени от експлозиите и вдигналия се високо в небето пушек, бяха дошли полицаи и местният доктор. Докато лекарят обработваше раната на Джеб, селяните от околните ферми, повикани от ченгето по телефона, претърсваха района за оцелели. Трима от хората на Джеб, между тях и Дилън, бяха ранени. Двама бяха убити. Потресен до дъното на душата си, Чейс заслиза по стълбите към камерата, където бе затворена Сиена.

Руснаците бяха там, все още неможещи да проумеят, че Беласар наистина бе използвал оръжието. Пребледнели, двамата продължаваха да се взират през преградата на двете стъкла към Сиена. Малоун застана до тях и с преливаща от мъка душа я загледа как отчаяно дърпа дръжката на вратата, а после вдига поглед към тавана, опитвайки се да намери изход. Отоците по лицето ѝ бяха станали по-ярки. Сърцето му се късаше, като ги гледаше. Но те бяха последното нещо, което би могло да се отрази на красотата ѝ.

— За колко време се развива болестта? — попита той руснака със сведените рамене.

Гледайки в краката си, той отвърна:

— Обикновено за седем до десет дни.

— Обикновено?

— Променихме вируса така, че процесът да се ускори. Но това е само на теория. Никога не сме експериментирали върху хора и не допускахме, че Беласар може да направи такова нещо.

— Колко?

— Три дни.

— Тя знае ли, че е подложена на заразата?

Свеждайки глава още по-ниско, руснакът поклати отрицателно глава.

Малоун с усилие преглътна надигналата се жлъчка. Изпитанията, които бе понесъл в последно време, го бяха изтощили до такава степен, че едва стоеше на крака. Но как се чувстваше той нямаше никакво значение. Извърна се, отиде до телефона на бюрото в съседния офис и набра номера, който му бе дал Беласар.

В камерата зад двойните стъкла Сиена изведнъж изостави опитите си, приближи се бързо до масата, където безмълвно за Малоун звънесе телефонът, и го вдигна.

— Чейс?

— Тук съм, моето момиче.

— Толкова се притесних! Каза, че идваш и когато не дойде...

— Трябваше да свърша една работа.

— Звучиш малко... — Тя рязко се изправи. — Добре ли си?

— Просто съм уморен. Скапан. Иначе... Искаш ли да чуеш една добра новина?

— Божичко — да.

— Край! Той е мъртъв. Повече няма да се страхуваш от него.

Известно време не последва никаква реакция. Тя като че ли не повярва на ушите си. После по разранените ѝ бузи потекоха сълзи.

Малоун не издържа и стисна очи, борейки се да преглътне надигналата се в гърлото му буца. От желанието да я грабне в прегръдките си го заболя. „Как ли се чувства, затворена в тази камера?“, запита се той, едва сдържайки сълзите си.

— Ела да ме вземеш — задавено изрече тя. — Моля те!

Боже всемогъщи, дай ми сили!

— Не мога. — Едва избута думите от гърлото си. — Още не мога. Трябва да минат пет часа.

— Пет часа? Но защо? Нищо не разбирам.

— Някакъв таймер блокира ключалката. — Той отвори очи. Сиена стоеше права, притиснала слушалката до ухото си, и гледаше напрегнато към вратата. — Няма да мога да я отворя дотогава.

— Таймер? Пет часа?

— Няма да си сама. Ще си говорим така... Сега, след като вече няма от какво да се страхуваш, какво би искала да направиш? Къде искаш да отидеш?

— Какво искам да направя ли? Това е най-лесният отговор. Да прекарам остатъка от живота си с теб.

Буцата в гърлото му заплаши да го задуши.

— Смятай го за изпълнено. А къде?

— Ще кажеш, че съм много банална.

— Едва ли. Дай да чуем.

— Искам да отида там, където са отишли мама и татко за медения си месец.

— В Сиена? Италия?

— Да.

— В това няма нищо банално.

Когато коридорът се напълни с полицаи, Малоун отказа да прекъсне онова, за което си говореха двамата — мечти, планове, бъдеще, в което за други просто нямаше място... Заклучи се отвътре и енергично махаше през стъклото на вратата да го оставят на мира. Отначало те се опитаха да разбият вратата, но руснаците им казаха какво бе станало.

Петте часа минаха.

Един цял живот.

Таймерът разблокира вратата.

Малоун затвори и излезе от офиса. Полицаяте отдавна си бяха тръгнали, страхувайки се, че руснаците може да са объркали нещо, че болестта пак може да си остане заразна. Дори и руснаците си бяха тръгнали, разколебани в ефикасността на предохранителните мерки.

В коридора остана само Чейс. Изобщо не се интересувахе дали ще прихване болестта или не. Без Сиена просто не би могъл да живее. Все още не знаейки какво да й каже, той влезе в камерата. Прегърнаха се силно, сякаш не бяха се виждали от години. После се целунаха така, сякаш го правеха за последно.

ЕПИЛОГ

Сиена е разположена на три хълма сред живописните поля на италианската провинция Тоскана. Фасадата на световноизвестната катедрала на града е сложна и изкусно сътворена мозайка от мрамор и розов камък. Градският площад — наклонен като половинка от гигантска мидена черупка и павиран с огнени червеникавокафяви павета, подредени като рибя кост — е обграден отвсякъде със средновековни дворци и административни сгради. По-голямата част от стария град е оцеляла през времето. Древната порта, площадът, тесните, виещи се нагоре-надолу улички и наклонените керемидени покриви карат човек да се върне назад във времето, без да обръща внимание на промъкващите се из уличките коли и мотоциклети, както и на плетеницата от кабели над тях.

Точно такава бе впечатлението и на Джеб, когато спря на тясната уличка пред сива дървена врата и влезе в градината, потънала в разкошна феерия от цветове, рязко контрастиращи с огнения светлокафяв фон на земята, с която бе известен градът. Бе с маратонки, дънки и синя риза с къси ръкави. На рамото му висеше фотоапарат. От време на време разтриваше лявата си ръка, тормозен като че ли от постоянна болка в нея.

Срещу него тръгна възрастен градинар със сламена шапка и покрити с прах работни дрехи.

— Какво мога да направя за вас? — попита го той на италиански.

Джеб, на когото често му се бе случвало да работи в Италия и горе-долу бе понаучил езика, отвърна:

— Търся един американец. Казаха ми, че живеел тук.

— Синьор Малоун?

Джеб си придаде облекчено изражение.

— Да. Отдавна не съм го виждал.

Притесненото изражение на градинаря изведнъж разтревожи Джеб.

— Той е там, където стои винаги.

Белобрадият мъж посочи към една вратичка, зад която се виждаха цъфтящи храсти.

— Grazie.^[1]

Разтривайки отново ръката си, Джеб тръгна по пътеката и заслушан в бърмченето на пчелите из цветята наоколо, отвори вратичката, пристъпвайки в друга градина — с пищна зелена трева, обрамчена по краищата с грижливо подкастрирани храсти, и няколко дървета за сянка.

Вляво от себе си той видя мъж с палитра и четка в ръка, дотолкова погълнат от платното, опънато пред него на триножник, че изобщо не чу отварянето на вратата. На платното бе изобразена най-красивата жена, която Джеб бе виждал в живота си.

Моделът му седеше в плетен градински стол на фона на огнения червеникавокафяв град зад гърба ѝ. Джеб си спомняше времето, когато се бе чувствал толкова неловко от красотата ѝ, че му бе много трудно да я гледа в лицето. Приближавайки се, той с усилие потисна желанието си да погледне встрани.

Тя обаче, като го видя, се размърда неспокойно, после изведнъж стана и безшумно хлътна във входа на къщата.

Натъжен от внезапното ѝ изчезване, Малоун се озърна да види кой прекъсва сеанса му.

— Джеб? — премигна той няколко пъти, като че не вярвайки на очите си.

— Как я караш, стари приятелю? Обеща, че ще се обаждаш. И като не го направи, се притесних.

Изненадан от появата на Джеб, Чейс не отговори веднага, сякаш не знаеше какво да каже.

— Да се обаждам ли? О, да, вярно.

— Обаче се замота тук?

— Нещо такова.

— Трудно може да те открие човек — продължи Джеб. — Осланях се само на това, което ми казаха руснаците. Чули как сте си говорили със Сиена, че ще идвате тук.

— Хубав град е това.

— Видях го вече. Ако някога реша да забия кол, ще дойда тук. — Джеб погледна към вратата, в която бе потънала Сиена, после отново насочи вниманието си към Малоун. — Е, как я карате?

Чейс се поколеба.

— Добре. — Помисли малко и добави: — Въпреки всичко.

— Добре изглеждаш.

— Ти също. — Малоун го огледа с любопитство, после погледът му стана сериозен и за първи път заговори направо: — Какво искаш, Джеб?

— Просто да хвърля едно око на стария си приятел и да видя как я кара. Да наваксаме изгубеното време.

Чейс сведе поглед към ръцете си.

— Май съм доста груб.

— А! Това пък откъде го измисли?

Добродушната ирония накара устните на Малоун да потрепнат в усмивка. После лицето му отново стана сериозно.

— Как е ръката?

— Оня шибан куршум е закачил някакъв нерв и сега мускулът потрепва от време на време сам.

— Съжалявам.

— Е, голяма работа!

— Голяма е. Ти направи много за мен. — Малоун хвърли поглед към вратата. — И за двама ни. А работата ти как е?

— Ластър побесня, че съм действал през главата му. Наказва ме да бачкам канцеларска работа, докато реши дали може отново да ми повери оперативна.

— Знам как мразиш канцеларската работа и полудяваш от нея.

— Е, и тя си имаше някои предимства. Даде ми възможност да наблюдавам Ластър по-отблизо.

Малоун сви вежди в недоумение.

— От ума ми нито за миг не излизаше въпросът кой е информаторът на Беласар в Управлението — каза Джеб. — Още от самото начало, когато Ластър много лесно побърза да заключи, че трупът в Ийст Ривър е твойт, ме загризаха някои съмнения. После на бърза ръка отмени спомагателните операции, които бях подготвил, в случай че намериш сгоден момент да измъкнеш Сиена. След това имаше и някои други неща. Например това как ви доведе в конспиративната къща във Вирджиния и как удължи времето на разпитите ви, макар да бе очевидно, че сме измъкнали всичко от вас.

После изведнъж Беласар разбра къде сте, както разбра и къде се криете в Мексико, след като казах на Ластър.

Погледът на Малоун се втвърди.

— Така че се наложи да го проуча. Има жена и двама студенти. И някак си успява да се справи. Отначало, докато го следях, изглеждаше, че води най-скучния живот на света. Но една седмица наруши всекидневния си график. Вместо да се прибере вкъщи, пое към Балтимор. И изведнъж се оказа, че там има друг живот, друга самоличност, друга къща и друга жена. Двадесет години по-млада. Под същата тази самоличност той има и банкова сметка на Бахамските острови, в която редовно постъпват вноски от една дъщерна корпорация на Беласар. Предстоят му двадесет дълги години затвор.

— Малко са. — Очите на Малоун потъмняха. — Но като излезе, двамата с него ще си поговорим.

— Говори с мен, Чейс. Сериозно ти казвам. Добре ли си?

— Естествено.

— А... — Джеб насочи брадичка към вратата.

— Добре е.

Промъкналото се през един от прозорците слънце освети картините по стената. Всяка от тях изобразяваше една и съща невероятно красива жена.

— Не си седял без работа.

— Единствените две неща, които не ми липсват, са време за рисуване и вдъхновение. Когато човек на изкуството намери своята Беатриче... — Малоун замислено отклони поглед към портрета, върху който работеше.

— Няма ли да ми предложиш една бира?

— Съжалявам — отвърна Чейс смутено, сякаш недоволен от себе си. — Сядай. Ей сега идвам.

Обаче го нямаше няколко минути. Седнал на една от пейките, Джеб дочу неясни откъслечи от разговор.

Най-сетне Малоун се появи с бирите.

— Сиена няма ли да седне с нас? — попита го Джеб.

— Нещо не ѝ е добре.

— Лошо. Щеше ми се да си поговорим с нея.

— Праца ти много здраве.

— Кажи ѝ много здраве и от мен.

И така мина цял час — напрегната размяна на общи приказки между приятели, които обстоятелствата са разделили за дълго време. После Джеб започна да разказва как ЦРУ и неговият филиал във Франция хвърлили сума ти усилия, за да покрият това, което се бе случило в имението на Беласар, маскирайки го като промишлена авария.

Онова, за което двамата не говориха, бяха онези три седмици, през които Малоун се бори с всички сили за живота на Сиена. Тъй като никой не бе сигурен дали предпазният механизъм на оръжието ще го направи безопасно след шест часа, Манастира бе поставен под карантина. След като спецекипът, облечен в скафандри, обра ранените и мъртвите, в радиус от хиляда метра всичко бе отцепено. Никой не можеше да влиза, нито да излиза от полуразрушеното имение.

Приличащ на призрак сред развалините и единствената останала здрава сграда, Манастира бе превърнат в импровизирана болница, в която Малоун — под телефонното ръководство на лекари — полагаше всички усилия да сваля температурата на Сиена, да оправя системите ѝ, да я разхлажда с мокра гъба и да ѝ вдъхва желание за живот.

Една от най-страшните болести на всички времена, едрата шарка бе официално обявена за ликвидирана през 1977 година. И тъй като много малко от действащите в момента лекари бяха виждали ефекта от смъртоносната ѝ мощ, Малоун бе помолен да води подробни бележки за симптомите ѝ, още повече, че това бе нова форма на болестта. Непредсказуемостта на вируса бе главната причина, поради която властите решиха да не рискуват и да не вкарват Сиена в болница. Лекарствата и храната се хвърляха от въздуха с парашут. На теория болестта не бе заразна и тези предпазни мерки бяха излишни. Обаче ако у Малоун се бяха появили симптоми, над имението щеше да бъде хвърлена термична бомба, за да не остане никаква следа от вируса.

Чейс не знаеше нищо за това, както и Джеб, който по това време се възстановяваше от раните си и нямаше представа какво преживява приятелят му в Манастира. Можеше само да напъва въображението си и да разпитва докторите, които си държаха устата затворена, и вече по-късно — да прочете бележките му. Най-напред бе дошла температурата — 41,1 градуса. После повръщане, диария и делириум. Лекарите бяха предупредили Малоун, че смъртта е най-близо именно в този момент. По лицето и шията на Сиена се бяха появили петна.

После петната се бяха превърнали в мехури. Мехурите бяха започнали да се пукат и накрая, засъхвайки, се бяха превърнали в струпеи. И през цялото това време подтикът за чесане бе станал кажи-речи неконтролируем. Въпреки слабостта ѝ, усилията на Сиена да посяга с нокти към лицето си бяха толкова мощни, че по едно време Малоун бе отмалял да стиска ръцете ѝ и се бе принудил да ги върже за леглото.

Когато се бе разбрало, че Сиена ще живее и че вирусът не е заразен без добавката си, властите се бяха съгласили да отменят карантината и бяха преместили Сиена в едно изолирано отделение на болницата, без да изпускат Малоун от очи, в случай че симптомите се появят и при него. През това време Джеб бе продължил да се възстановява. Когато най-накрая бяха разрешили посещенията, Джеб, с бинтована пред гърдите ръка, бе първият, който бе поискал да ги види. Но Малоун и Сиена бяха изчезнали...

Разговорът постепенно замираще. Лекият ветреца тихо шепнеше в листака. Далечният шум от движението се сливаше с жуженето на пчелите из градината.

Джеб допи бирата си, но Чейс не му предложи втора.

— Кога трябва да се върнеш във Вашингтон?

— Когато си искам — каза Джеб. — Какво ще кажеш за една вечеря?

— Всъщност не излизаме много.

— А само двамата?

— Не искам да оставям Сиена сама.

— Ясно — каза Джеб. — Да намина ли и утре?

Малоун не отговори.

— Добре. Това е името на хотела, в който съм отседнал. — Джеб му подаде картичката, взета от рецепцията. — Ако решиш...

— Добре. — Чейс взе картичката и я пъхна в джобчето на ризата си.

— Ами... — Джеб стисна ръката му. — Кажи на Сиена „довиждане“ от мое име. Да не забравиш да ѝ предадеш много здраве. — Чувствайки се неловко, той се обърна към триножника. — Това е шедьовър. Никога не си правил по-добра работа.

— Да.

— И ония другите... — Джеб кимна към прозореца. — И те са шедьоври.

— Никога не съм имал такова вдъхновение.

— Добре... Грижи се за себе си — каза Джеб. — И за нея също.

— Повярвай, за мен това е най-естественото нещо на света.

Малоун остана, докато приятелят му отвори вратата, после се извърна и влезе в къщата.

Излязъл в другия двор, Джеб видя белобрадия градинар, който изправи гръб от лехата и го попита:

— Е, прекарахте ли приятно с приятеля си?

— Малко сложничко е.

— Жена му — продължи възрастният мъж. — Толкова ѝ е предан. Изобщо не излизат никъде. Достатъчно им е да бъдат заедно. Шест месеца вече живеят тук, а вие сте първият им гост.

— Те се радват един другиму. Какво повече им трябва?

— А видяхте ли картините?

Джеб кимна.

— На всички тях е нарисувана жена му — каза градинарят. — Той не рисува нищо друго.

— Толкова добри работи са, че на него не му е нужно да рисува нищо друго.

— Но аз не мога да разбера... — Градинарят се поколеба, търсейки подходящите думи. — Видяхте ли я?

— Бегло. Щом се появих в градината, тя влезе в къщата.

— Тя винаги прави така. Не иска да я виждат. Какво толкова е станало?

— Болест.

— А на картините е толкова красива...

— Тя е красива.

Възрастният мъж го изглежда озадачено.

— Той рисува онова, което вижда.

Джеб закрачи между цветята и за миг се поспря пред сивата дървена врата.

„Чейс я обича толкова много — помисли си той, — че за него тя винаги ще си остане най-красивата жена на света.“

[1] Grazie. — Благодаря (итал.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.